RĂZBOIUL C.E.K.A.

GERARD DE VILLIERS

Gérard de Villiers

Războiul C.E.K.A.

ISBN:
973-597-238-7

Malko Productions – Paris,
Le jour de la Tcheka
© *Gérard de Villiers,*
Pentru versiunea românească:
© TINERAMA 2004
Publicație editată de
S.C. „Ion Cristoiu & Max Banush vă recomandă" SRL

Tipărit la C.N.I. „Coresi" S.A.

Gérard de Villiers

SAS

Războiul C.E.K.A.

În românește de
Marian Tiu

2004

Capitolul I

— Toţi CEK-iştii să se ridice!

Ca un singur om, cei doisprezece bărbaţi aşezaţi la cea mai mare masă a restaurantului *Izumi*, unul dintre cele mai renumite din Moscova, ascuns pe strada Spiridonovka, aflată mai în marginea cartierului Kolţo, se ridicară, cu paharele de saké în mâini.

Toţi aveau în jur de cincizeci de ani, îmbrăcaţi în stil sovietic, cu costume terne, prost croite şi cravate ţipătoare. Aveau părul tuns scurt, grizonat.

Aceeaşi voce zise şi mai tare:

— În sănătatea ta, Félix.

Băură alcoolul cald dintr-o sorbitură, lăsară paharele şi se aşezară.

Maşa Ivanovna Iakuşkina se simţi deodată rău. Cu excepţia acestei mese, ea era singura clientă din restaurant. Pentru a douăzecea oară, se uită la ceas. Leonid Nosenko, cel care îi dăduse întâlnire aici, întârzia de aproape o oră. Totuşi, chiar în acea dimineaţă, el fixase locul şi ora, prin SMS. Nu putea să se fi înşelat în privinţa restaurantului. De altfel, ea verificase la sosire dacă masa era rezervată pe numele de Nosenko.

Când intrase în sală, toţi bărbaţii de la masa aceea o priviseră cu interes. Trebuie spus că Maşa Ivanovna arăta spectaculos, cu părul blond tuns scurt, ochii albaştri şi silueta de felină.

Conform obiceiului, ea lăsase încălţările la intrare, dar şi în picioarele goale, cu puloverul negru mulat, centura mare

din piele care îi ţinea fusta neagră, îi făcea pe bărbaţi să delireze. Pentru a face să treacă mai repede timpul, amesteca fără poftă, din ce în ce mai neliniştită, în sushi. Telefonul mobil al lui Leonid Nosenko era direcţionat pe mesagerie vocală şi nu avea altă cale de a lua legătura cu el. Atmosfera acestui elegant restaurant pustiu amplifica neliniştea. La fel şi prezenţa CEK-iştilor de la masa vecină.

Toastul pe care îl făcuseră îi amintise că era 20 decembrie, ziua aniversară a creării, în 1917, a poliţiei secrete a sovieticilor, CEKA, de către Felix Dzerjinski. Urmase atunci o represiune feroce a tuturor "contrarevoluţionarilor", într-o baie de sânge. Felix Dzerjinski, printre altele, era şi inventatorul gulagului. După CEKA, urmase G.P.U., N.K.V.D. şi apoi K.G.B. Evident, rusul obişnuit, de rând, nu aniversa "Ziua CEKA", identificată cu execuţiile şi deportările. Deci, vecinii de la masa mare aparţineau clar "organelor", agenţiilor de securitate care dirijau tânăra democraţie rusească cu o mână de fier. Erau acei "aparatcik".

Era o coincidenţă incredibilă că Leonid Nosenko îi dăduse întâlnire chiar în acel loc, în acea zi. Din august 1991, statuia lui Felix Dzerjinski nu se mai afla în piaţa cu acelaşi nume, în faţa Cartierului General al KGB, la câteva sute de metri de Kremlin. Pe 12 august 1991, înconjurată de o mulţime care urla de bucurie, o macara o ridicase de pe soclu pentru a o duce spre o destinaţie necunoscută. Aparent, sfârşitul unei epoci: şaptezeci şi cinci de ani de comunism cu milioanele de morţi şi de deportaţi.

Totuşi, câteva zile mai târziu, o mână anonimă scrisese cu vopsea neagră, pe soclul statuii, următoarea inscripţie: "Dragă Felix, ne pare rău că nu te-am putut salva, dar vei rămâne mereu alături de noi".

Aparent cam asta gândeau şi cei de la masa vecină, care nu îi dădeau totuşi nici cea mai mică atenţie. Îşi privi ceasul pentru a nu ştiu câta oară, acordându-şi încă un sfert de oră de aşteptare.

Acest ultim răgaz aproape se scursese când ușa dinspre intrare se deschise. Câteva fracțiuni de secundă pulsul Mașei Ivanovna crescu. În sfârșit, până la urmă Leonid sosea!

Emoția îi dispăru instantaneu, lăsând loc stupefacției: bărbatul care tocmai intra în restaurant era Vladimir Vladimirovici Putin, președintele Rusiei.

* * *

Era, ca de obicei, la patru ace: cămașă albă și cravată, costum albastru cu umerii ușor lăsați, asortat cu privirea rece și aproape goală. În urma lui, se profilau patru gorile care îl depășeau în înălțime cu un cap. Cum îl văzură, cei doisprezece se ridicară cu toții.

Vladimir Putin li se alătură și le adresă câteva cuvinte înainte de a se așeza în capul mesei, strecurându-și picioarele în spațiul îngust de sub masa joasă. Mașa Ivanovna remarcă faptul că, spre deosebire de ceilalți clienți, inclusiv ea, el nu se descălțase. Cele patru gorile se așezară la o masă vecină. Un ospătar veni imediat și le puse în față un clondiraș cu saké.

Mașa Ivanovna nu reușea să-și dezlipească privirea de la cel mai puternic bărbat al Rusiei. Nu era prima dată când îl întâlnea. În calitate de jurnalistă la cotidianul *Kommerzant*, era o obișnuită a Kremlinului și îl mai întâlnise deja pe Vladimir Putin în 1999, pe când nu era decât șeful FSB, cu ocazia mai multor conferințe de presă. Totuși, era prima dată când îl vedea "în particular", cum s-ar zice.

Această întâlnire la *Izumi* era o coincidență fericită. Cititorii ar fi cu siguranță bucuroși să afle că președintele se deplasase special pentru a sărbători "Aniversarea CEKA" împreună cu un grup de *slujbași*. Îl văzu pe Vladimir Putin aplecându-se la urechea celui de lângă el. Imediat, acesta din urmă se ridică și veni drept spre masa ocupată de tânăra ziaristă.

— Vladimir Vladimirovici vă invită să veniţi alături de el, zise tipul pe un ton de şef de gară care anunţă sosirea unui tren.

Maşa Ivanovna, jenată, intimidată şi uşor neliniştită, se ridică de la masă şi se duse la masa lor. Galant, Vladimir Putin se ridică şi îi sărută mâna, invitând-o să se aşeze lângă el. În liniştea care se lăsase, el îi adresă un zâmbet fermecător şi zise:

— Maşa Ivanovna, nu puteam lăsa o femeie atât de drăguţă să stea singură la masă! Iubitul dumneavoastră a ratat întâlnirea? adăugă el cu o evidentă lipsă de tact.

Tânăra jurnalistă recunoscu faptul că preşedintele avea o memorie bună: se întâlnea mereu cu o mulţime de reprezentanţi ai mass-media. Bineînţeles că nu erau multe la fel de blonde, dar totuşi... Privirea albastră a lui Vladimir Putin rămânea fixată asupra ei, cu o expresie maliţioasă. Ea avu impresia că vrea să o seducă. Totuşi, preşedintele nu era cunoscut ca un bărbat afemeiat. Cu tenul său palid, fruntea cu început de chelie şi faţa inexpresivă, nu avea prea mult sex-appeal.

Dar era bărbatul cel mai puternic al Rusiei şi ea se simţi flatată.

— Aveam o întâlnire de afaceri, corectă ea, dar s-a amânat. Mă pregăteam să plec.

— Deci, am ajuns la timp! zâmbi Vladimir Putin. Veţi închina un toast cu noi.

Se ridică, cu paharul de saké în mână, urmat de toţi ceilalţi, şi zise:

— Pentru Patrie!

Maşa Ivanovna bău cot la cot cu ceilalţi. Până se aşezară pentru a umple paharele, un bărbat de la celălalt capăt al mesei se ridică şi strigă: "Pentru preşedintele nostru!" Mai băură câte un pahar. Abia se aşezară că un altul se ridică şi zise cu o voce de stentor:

— Petru stimatul nostru şef, Felix Dzerjinski!

Maşa Ivanovna nu putu să nu îi imite pe ceilalţi şi goli paharul de saké. Nu credea că într-o zi va închina pentru fondatorul CEKA, unul dintre cei mai ponegriţi oameni din Rusia!

Conversaţiile se reluară. Vladimir Putin se întoarse spre ea cu un zâmbet.

— Deci, cum merge *Kommerzant*?

Parcă nu ştia... Mai mult, ziarul aparţinea lui Boris Berezovski, oligarhul, duşmanul de moarte al Kremlinului, refugiat politic în Marea Britanie.

Jurnalista bâigui câteva banalităţi; nu dorea decât un lucru: să plece. Dar privirea insistentă a preşedintelui nu îi permitea. El se aplecă şi mai aproape şi întrebă pe un ton confidenţial:

— Cum merge ancheta dumneavoastră?

— Ce anchetă? întrebă Maşa Ivanovna, surprinsă.

— Ancheta în legătură cu mine, continuă Vladimir Putin cu un zâmbet complice. Aţi descoperit lucruri interesante?

Privirea lui exprima maliţiozitate. Maşa Ivanovna avu impresia că i se opreşte inima. Normal, *nimeni* nu ştia despre ancheta pe care o făcea în legătură cu trecutul lui Vladimir Putin, la cererea amantului ei american, Martin Powers, ofiţer CIA la Berlin. Evident, ea trăia în Rusia, unde ascultările telefoanelor erau o practică obişnuită şi unde FSB, la ordinele Kremlinului, se infiltrase în mass-media, amintind de epoca Uniunii Sovietice. Cu mintea răvăşită, se întreba ce să îi răspundă lui Vladimir Putin, care îi mângâie umărul cu un gest afectuos, aproape tandru.

— Înţeleg că vreţi să vă păstraţi secrete sursele! Ştiu şi eu cum sunt jurnaliştii. Dar, când veţi termina ancheta, veniţi şi pe la Kremlin.

— Am înţeles, vă mulţumesc, bâigui jurnalista.

— Trebuie să plec, anunţă Vladimir Putin. Pot să vă conduc cu maşina?

— Nu, mulţumesc, îl asigură Maşa Ivanovna, sunt cu maşina.

Se ridicară cu toţii şi, din nou, el îi sărută mâna. Încadrat de gărzile de corp, Vladimir Putin ieşi. Jurnalista ceru nota şi un japonez zâmbăreţ îi zise că a fost plătit totul...

Oribil de jenată, Maşa Ivanovna ieşi în grabă, luându-şi încălţările, paltonul şi bereta înainte de a părăsi localul. Strada Spiridonovka, complet pustie, i se păru deodată sinistră. Tremura când se urcă la volanul maşinii Golf. Ce coincidenţă extraordinară! Era nerăbdătoare să povestească totul lui Martin Powers pe care îl găsea seara la hotel *Kempinski*, în capătul celălalt al Moscovei. După douăzeci de minute, încălzită, parcă maşina pe trotuarul înzăpezit, în faţa redacţiei *Kommerzant* şi se îndreptă spre lifturi.

* * *

— Eşti superbă! exclamă Martin Powers luând-o în braţe pe Maşa Ivanovna.

El era în cămaşă. Îi dădu bereta jos, desfăcu nasturii paltonului pe care îl lăsă să cadă pe jos şi scoase un ţipăt de admiraţie în faţa siluetei îmbrăcate în negru. Cu un gest natural, o trase pe tânăra rusoaică spre el iar aceasta simţi ceva tare apăsându-i abdomenul. Privirile lor se întâlniră şi ea văzu că Martin Powers, pentru moment, nu avea decât o idee: să facă dragoste.

Maşa îşi ridică privirea spre el, mirată de dorinţa lui iar el o sărută. Pentru o clipă, se concentrară amândoi asupra îmbrăţişării. Mâinile mari ale americanului îi mângâiau sânii, coapsele, fundul şi Maşa simţea că se prăbuşeşte. Sexul pe care îl simţea lipit de ea lua proporţii uriaşe. Avu o ultimă tresărire de conştiinţă profesională.

— Ştii pe cine am văzut dimineaţă? întrebă ea.

— Îmi vei spune imediat, o întrerupse Martin Powers. Mi-e foame. M-am gândit la tine.

Îi arătă cu privirea o sticlă de şampanie Taittinger Comtes 1995, la rece într-o frapieră de cristal de lângă

masa rotundă. Lângă, era o cutie de caviar deschisă, dar neîncepută.

Maşa Ivanovna se simţi copleşită de această atenţie. Ştia că Martin Powers pleca a doua zi dimineaţa la Berlin. Nu mai stătea mult la Moscova. Renunţă pentru moment să-i povestească de Vladimir Putin şi de conversaţia lor ciudată. De altfel, el îi acapară iar buzele şi ea nu mai putu scoate un cuvânt...

O rezemă de masa rotundă, din faţa oglinzii mari de pe perete iar mâinile lui o mângâiau peste tot. Când simţi degetele amantului pe abdomen, mângâind-o uşor, crezu că leşină şi închise ochii pentru a anticipa ce urma. Martin era un amant bun. O penetra mereu lent pentru ca ea să profite de fiecare centimetru al membrului mare care o invada. Abia mai târziu se dezlănţuia.

Nu se mai auzeau decât respiraţiile lor, apoi scrâşnetul fermoarului pe care Maşa i-l desfăcuse. Ea strecură imediat mâna în pantalon pentru a cuprinde membrul tare. I se tăie respiraţia: degetele ei abia îl cuprindeau. Era atât de excitată încât schiţă o mişcare în jos pentru a-l cuprinde cu gura, dar Martin o opri.

Mâna sa tocmai urca pe picior. Cunoscându-i gusturile, îşi luase ciorapi cu bandă adezivă în locul colanţilor obişnuiţi. El îi atinse sexul, strecurând un deget sub elasticul chilotului, umed de emoţie. Nu mai întârzie. Ridicându-i fusta cu amândouă mâinile, îi trase chilotul de dantelă neagră de-a lungul picioarelor, apoi o împinse pe spate.

— Te vreau cu ghetele în picioare, micul meu cazac! zise el tandru, ridicându-i picioarele lungi înainte de a o penetra, cât de adânc putea.

— *Hai!* făcu Maşa Ivanovna cu o voce sfârşită.

Tresări când simţi cum este penetrată în acest mod, cu cizmele aşezate pe umerii amantului ei. Agăţată cu mâinile de marginea mesei pentru a nu aluneca, cu capul pe spate, ceea ce o făcea să vadă turnurile de la Kremlin răsturnate,

se concentră asupra senzației extraordinare a acelei penetrări exasperant de lentă.

— Îți place? întrebă Martin, aplecat peste ea.

— Da! Da! Mai mult! imploră Mașa Ivanovna.

Apoi, îi plăcea să se simtă aproape violată. Martin nu întârzie, începând să se miște puternic. Masa se mișca, o vază căzu pe mochetă, frapiera de șampanie aluneca spre margine iar Mașa Ivanovna țipă sălbatec simțind cum amantul se eliberează în ea. Chiar în momentul în care ea juisa. Rămaseră îmbrățișați ca să își revină, apoi Martin Powers se retrase, picioarele Mașei Ivanovna reveniră pe pământ iar fusta căzu la loc în jos. Încă amețită de plăcere, tânăra îl văzu pe amant luând sticla de șampanie din frapieră. Dopul sări într-un sunet vesel și americanul începu să toarne în pahare.

— Acum, îmi vei povesti ce ai făcut azi, zise el zâmbind.

* * *

— Nu este o coincidență, făcu vocea calmă a lui Martin Powers. Putin *știa* că aveai întâlnire în acest restaurant și a ținut să-ți transmită un mesaj. Știi bine că toate convorbirile sunt ascultate.

— Da, recunoscu Mașa. Dar de ce nu a venit Leonid?

— Îl vei întreba când te vei vedea cu el, făcu americanul. Poate are vreo explicație. Se poate să fi fost interpelat de FSB pentru câteva ore, pentru a te vedea cu președintele.

— Este posibil, recunoscu tânăra. Mai pune-mi șampanie.

Era întinsă pe pat, îmbrăcată. Martin se ridică pentru a goli sticla de șampanie. După ce goliră paharele, Martin Powers scoase o țigară din pachetul de Marlboro de pe noptieră, o aprinse cu bricheta Zippo și spuse pe un ton grav:

— Va trebui să fii foarte atentă. Dacă ești hotărâtă să continui ancheta. Nu vreau să-ți asumi riscuri inutile.

— Bineînţeles că vreau să continui! protestă ea. Leonid mi-a spus că l-a descoperit pe cel care se afla în centrul sistemului Putin, cel care se află în mijlocul operaţiunilor financiare clandestine în folosul preşedintelui. Evident, nu voia să-mi povestească la telefon. Chiar dacă tu nu mai vrei, voi continua ancheta pentru mine. Pentru ziarul meu.

Martin Powers îi zâmbi îngăduitor.

— Ştii bine că nu vei putea publica niciodată aşa ceva în Rusia! Continuă, dacă vrei, dar fii atentă! Putin este puternic. Data viitoare tu vei veni la Berlin. Nu vreau să mai vin prea des pe aici.

Oficial, Martin Powers lucra la Ambasada americană din Berlin, ca secretar doi. Legătura lui cu Maşa Ivanovna se dezvoltase în timpul şederii lui la Moscova, în perioada 1998-2002, unde era sub acoperire diplomatică. O întâlnise pe tânăra jurnalistă la un cocktail al Asociaţiei pentru Dezvoltarea Comerţului între Rusia şi Statele Unite. Fusese dragoste la prima vedere. Divorţat, era liber şi a putut construi o relaţie solidă cu tânăra rusoaică, încă celibatară. În urmă cu trei luni, când îi vorbise de această anchetă în legătură cu "faţa neagră" a lui Vladimir Putin, ea acceptase fără să stea pe gânduri.

Martin Powers începu să se descheie la cămaşă oftând.

— Mâine mă trezesc la ora şase! Avionul este la 8.35. Rămâi cu cizmele în picioare? adăugă el cu un semn din ochi.

Maşa se dezbrăcă râzând, apoi se strecură lângă amantul ei, cuprinzându-i sexul cu degetele.

— *Te iubesc,* murmură ea înainte de a adormi.

* * *

Martin Powers privi limbile luminoase ale ceasului: ora cinci şi jumătate. Maşa era cu spatele, adormită. Încet, se apropie şi îşi introduse erecţia incipientă între fesele ei, frecându-se uşor de ele. Tânăra suspină, dar nu se trezi.

Câteva minute mai târziu, avea o erecție de cerb. Se ridică în genunchi și o prinse pe Maşa de coapse. Aceasta, fără să scoată un cuvânt, se aşeză în genunchi, rămânând cu faţa în perne, prefăcându-se că doarme în continuare. Americanul se aşeză în spatele ei, îi depărtă coapsele şi, delicat, îşi introduse sexul întărit în cel al tinerei. Minune: în ciuda somnului, penetră dintr-o mişcare intimitatea umedă şi deschisă. Maşa gemu lung. Într-o zi, ea îi mărturisise că era poziţia ei favorită. Cu mâinile cuprinzându-i coapsele, Martin Powers începu să se mişte încet, cu putere. Atât de puternic, încât de fiecare dată Maşa era împinsă câte puţin spre capătul patului.

Termină ca într-un galop şi ţipă ca un sălbatic când ejaculă în ea.

O clipă mai târziu, se dezlipea de ea pentru a se duce la baie: era şase fără cinci minute.

O jumătate de oră mai târziu era bărbierit şi îmbrăcat. Maşa nu se mişcase, încă aşezată pe burtă, cu picioarele desfăcute. Se aplecă şi o sărută pe ceafă.

— Pe curând, la Berlin! murmură el. *Ai grijă.*

— *Dosvidania,* dragostea mea, răspunse Maşa cu o voce adormită.

Auzi uşa închizându-se şi adormi la loc.

* * *

Maşa Ivanovna lenevea în apa caldă. Căzile din hotelul *Kempinski* erau mari şi nu era nevoită să se înghesuie ca la ea acasă. Cânta, simţind încă în abdomen mădularul tare care îi oferise un orgasm magnific, în urmă cu câteva ore. Adora să fie penetrată în timp ce era adormită încă. Un mod agreabil de a se trezi. Un scârţâit o făcu să tresară. Uşa de la baie se deschidea încet. Crezând că este o femeie de serviciu, strigă imediat:

— Nu, nu intraţi!

Uşa continuă să se deschidă şi Maşa crezu că i se opreşte inima. Un bărbat masiv apăru în uşă. Tânăr, cu părul blond ras, o privire rece, îmbrăcat cu o geacă de piele şi jeans. Fără nici un cuvânt, înaintă spre cadă. Maşa ţipă.

Necunoscutul se aplecă, o prinse de păr şi o ţinu cu ceafa de marginea căzii. În timp ce ea se zbătea, cu capul pe spate, privind spre tavan, văzu că agresorul scoase ceva din buzunar. Remarcă fugitiv o lamă de oţel şi simţi o arsură puternică la gât. Ţipătul i se înecă într-un gâlgâit. Vederea i se înceţoşă şi îşi pierdu cunoştinţa în câteva secunde, cu gâtul tăiat dintr-o parte în cealaltă.

Asasinul se dădu înapoi pentru a evita jeturile de sânge ce ţâşneau din carotidă, îşi şterse pumnalul cu un prosop şi ieşi din baie.

Capitolul II

— Este complet terminat! concluzionă Frank Capistrano, cufundat în fotoliul de piele roșie al șefului centralei CIA de la Londra. Nu numai că ne-au întrerupt operațiunea, dar, de acum, Martin Powers trebuie să răspundă acuzației de ucidere a Mașei Ivanovna Iakuşkina! Dacă pune piciorul în Rusia, este arestat...

Tăcu, sufocat de furie, și bău o gură de Defender cu o culoare de ambră, din paharul de cristal de pe masa barului. Malko ascultase rezumatul "incidentului" de la Moscova în care erau implicați o jurnalistă rusă și un ofițer CIA, care se terminase tragic pentru tânără. Obiceiurile nu se schimbaseră: din timpul războiului rece, trădătorii sovietici care erau prinși în compania americanilor nu erau iertați. Americanul de la CIA, sub acoperire diplomatică, fusese eliberat de KGB după câteva ore, cât băuse un ceai cu cei care-l interogaseră, în timp ce "trădătorul" sovietic fusese eliminat printr-o operațiune secretă... Ceea ce se numea asumarea riscurilor.

Malko fusese surprins să primească un mesaj de la Frank Capistrano, *via* centrala CIA din Viena, prin care îi cerea să se întâlnească la Londra. Nu mai primise vești de la *Special Advisor for Security* al Casei Albe, după afacerea cu columbienii. Chiar în aceeași seară luase avionul spre capitala britanică. Clădirea masivă cu șase etaje dominând Grovenor Square nu se schimbase, cu excepția unei gărzi întărite aparținând Marinei. Frank Capistrano îl aștepta la

etajul patru, în biroul șefului centralei, care lipsea pentru o zi. Malko îl găsise obosit, îmbătrânit, posomorât. Și amator de scotch. *Ceaiul de dimineață* nu era chiar o ceașcă cu ceai, pentru el. Dar după ce servise sub cinci președinți, începea să obosească. Venind la Londra pentru a se întâlni cu oamenii din anturajul lui Tony Blair, se bucura că îl vede pe Malko.

Acesta ascultase relatarea cu circumspecție. Nu era prima dată când guvernul american încerca să spioneze în legătură cu Kremlinul sau ocupantul acestuia. Chiar el, în 1999, înainte de alegerea lui Vladimir Putin, obținuse, pentru CIA, documente financiare secrete care să discrediteze un candidat din anturajul lui Boris Elțîn. Asta pentru a favoriza alegerea lui Primakov, favoritul americanilor. Ancheta lui reușise, după mai multe omoruri, dar Primakov se retrăsese iar Vladimir Putin a fost ales. Peste câteva săptămâni, candida la un al doilea mandat iar rezultatul alegerilor nu era de așteptat a fi altul.

Până aici, Frank Capistrano se mulțumise să-i redea în linii mari lui Malko această operațiune sfârșită tragic, dar nu își mai făcea iluzii: *Special Advisor* nu avea obiceiul să piardă timpul cu pălăvrăgeli. Dar, înainte de a merge mai departe, ținea să afle mai mult.

— Informatorul pe care această jurnalistă trebuia să-l întâlnească într-un restaurant japonez, unde este? întrebă el.

Frank Capistrano scoase un răcnet de elefant rănit.

— L-au găsit spânzurat acasă la el, două zile mai târziu. Miliția a concluzionat că a fost sinucidere. Ceea ce este interesant este că, după rigiditatea corpului, era mort de aproape o săptămână.

Concluzia era ușor de văzut.

— Deci, toată afacerea de la restaurant a fost regizată, concluzionă Malko. Cineva i-a lăsat un mesaj acestei Maşa Ivanovna pentru a o face să vină acolo. În timp ce Leonid Nosenko era deja mort.

— Mai mult decât probabil, aprobă Frank Capistrano.

— Cu ce scop?

Consilierul special luă o gură de scotch și oftă.

— M-am gândit mult la asta. Să-i lichideze pe Nosenko și pe ziaristă, era simplu. Dar cei care sunt în spatele crimelor voiau să *ne* trimită un mesaj. Este explicația acestei înscenări. Știau că Mașa Ivanovna va discuta cu Martin Powers, ceea ce s-a și întâmplat. Și că noi ne vom da seama.

— Înțeleg, zise Malko. Apropo, cine l-a acuzat pe Martin Powers?

— Procurorul general al Rusiei. Doi membri ai personalului de la *Kempinski* au pretins că au auzit zgomote ale unei dispute violente înaintea plecării lui la aeroport. Conform Miliției, și-ar fi înjunghiat amanta într-o criză de gelozie și ar fi luat cu el arma crimei. Perfect.

— Și de cine ține procurorul?

— De Kremlin.

— Credeți că președintele însuși...

Frank Capistrano mormăi.

— Amintiți-vă de 1999. Atentatele de la Moscova atribuite cecenilor. Majoritatea observatorilor cred că era vorba în realitate de o manipulare făcută de FSB pentru a face în așa fel încât să fie ales Putin. În Rusia, găsești ce criminal vrei – ex-Spetnaz, grupul Alpha, dezertori – pentru prețuri foarte rezonabile. Nu pun întrebări și nu îi interesează adevărații comanditari.

— Credeți deci că a fost un dublu asasinat comandat de Kremlin?

Frank Capistrano dădu din cap trist.

— Doar Putin este la Kremlin. Este secondat de *slujbași* în ochii cărora viața oamenilor nu are aceeași valoare ca pentru noi. Cei care au sacrificat sute de nevinovați în atentatele din 1999, nu se sfiesc să mai sacrifice încă doi.

— Era acum patru ani, obiectă Malko.

Americanul scoase o fișă de carton din buzunar și citi:

— Iată ce ne-au comunicat *Verii englezi*. Au prins un defector, Alexander Livienko. Fost angajat FSB. După cum spune el, atentatele din 1999 ar fi fost organizate de FSB, condus atunci de Nikolai Patrușev, iar planificarea lor a fost încredințată vice-amiralului Gherman Ugriumov, pe atunci director adjunct al FSB.

— Ce s-a întâmplat cu aceștia doi?

— Viceamiralul a murit în împrejurări ciudate iar Nikolai Patrușev este încă la conducerea FSB. Fugarul a dat chiar și numele executanților: Timur Batceaiev și Yussuf Krimșamkalov.

— Unde sunt aceștia?

— Presupuși morți.

— O mulțime de cadavre, făcu Malko ironic.

— Se asasinează enorm în Rusia, zise rece Frank Capistrano. Politicieni, jurnaliști, finanțiști, oligarhi. Anul 1999 era un an "bun": treizeci și trei de morți "descoperite", nici una elucidată... De la celebra jurnalistă din Sankt Petersburg, Galina Starovoitova până la șeful partidului Rusia liberală, Serghei Yușenkov. Acestea, se întâmplau prin aprilie anul trecut. Nu mai există nici un serviciu de securitate independent. Vladimir Putin a sechestrat tot: FSB, FAPSI, Gărzile de frontieră, MVD. Kremlinul controlează totul. În ce privește mass-media, toți cei care puteau fi periculoși au fost reduși la tăcere sau amenințați. Iar la Moscova amenințările nu sunt vorbe în vânt.

— Este mai rău ca pe vremea Uniunii Sovietice, oftă Malko.

— Să zicem că este la fel, îl corectă americanul. Gulagul și-a închis porțile iar tribunalele sunt mai docile. Atunci, s-a trecut la lichidări brutale.

Tăcu și liniștea se lăsă pentru câteva clipe, întreruptă de Malko.

— Frank, zise el, presupun că mi-ați povestit toate astea pentru a mă speria.

Americanul râse așa cum obișnuia.

— Pentru a vă speria? Nu. Pentru a vă avertiza, da.

— Doriţi deci să reiau eu această anchetă?

— Ar fi ideal, recunoscu Frank Capistrano. Dar, cinstit, trebuie să vă pun în gardă. Este treaba cea mai periculoasă pe care v-am cerut-o vreodată. Nu este vorba de a lupta cu un grup de indivizi, ci împotriva unui stat care dispune de toate mijloacele legale şi ilegale. Şi ai cărui şefi nu au scrupule.

— Vă gândiţi că Vladimir Putin este implicat direct?

Frank Capistrano făcu un gest evaziv.

— Dă direcţiile generale şi nu va face nimic pentru a-i dezavua pe cei care îl protejează.

Malko era intrigat de un lucru.

— Dacă trebuie să reiau această anchetă imposibilă, reluă el, de ce îmi vorbiţi dumneavoastră şi nu Agenţia?

— Fiindcă nu este o comandă a Agenţiei, răspunse el cu simplitatea unui Consilier Special. Aţi auzit despre un organism care se numeşte Intelligence Support Activity?

— Nu, niciodată. Despre ce este vorba?

— Este o creaţie a Pentagonului, care îl are ca şef pe Richard Perle. Deci, urechea preşedintelui. O structură care nu are nici buget, nici personal. Cum Perle este preferatul preşedintelui, acesta îl va asculta.

— De ce este interesat el de Vladimir Putin acum? De patru ani este preşedintele Rusiei.

— Exact, recunoscu Frank Capistrano. Doar că noi abia acum am realizat implicaţiile situaţiei. KGB a fost dizolvat la 11 octombrie 1991 de Boris Elţîn. De atunci, Vladimir Putin a reunit cu grijă toate elementele — cu excepţia Primului Directorat — pentru a reface o structură atotputernică. Are chiar mai multă putere decât vechii ţari! Este dur, încăpăţânat să apere interesele ţării sale. Atunci, Richard Perle a zis că dacă am putea descoperi ceva compromiţător despre el, aceasta ar putea servi într-o negociere dificilă.

Şantajul şi corupţia erau două instrumente ale negocierii.

Malko zâmbi.

— De acord, dar de ce acum?

— Căutând prin rapoartele vechi, am descoperit că Vladimir Putin a efectuat în 1999 o călătorie ciudată în Austria.

— Era pe atunci șeful FSB.

— Da, de fapt. Doar că a ajuns incognito la bordul unui avion de afaceri înmatriculat în Finlanda, însoțit de o blondă care îți tăia respirația. Cum avionul venea dintr-o țară aparținând spațiului Schengen, nu s-a făcut nici un control la sosire, nici la plecare, după câteva zile. Dacă un vameș nu l-ar fi recunoscut, nu am fi aflat nimic despre această călătorie. Care, de altfel, nu era prea interesantă.

— Ce v-a interesat, atunci?

— Faptul că Putin a fost identificat în legătură cu o companie finlandeză, IPP. Am vrea să aflăm care sunt legăturile dintre el și compania IPP.

— Este cam fragil acest punct de plecare, remarcă Malko. O călătorie în urmă cu cinci ani, o blondă neidentificată și un avion înmatriculat în Finlanda.

Frank Capistrano bău o gură de scotch și zise cu vocea lui dură:

— Acest punct de plecare a făcut ca două persoane să fie asasinate acum.

Frank Capistrano marcase un punct. Oftă adânc, ca și cum ar fi adormit și întrebă:

— Aveți suficiente date? Nu mai am mult timp, am o întâlnire peste o jumătate de oră. Dacă nu vreți să vă ocupați de continuarea anchetei, nu mă deranjează. Dar...

— Dar ce?

Consilierul special zise.

— Vorbiți rusa, ați lucrat deja acolo și aveți curaj.

— Dar vreau să ies viu din această afacere, răspunse Malko, nici prea-prea, nici foarte-foarte.

Evaluase corect pericolul unei astfel de anchete. Această pulsiune cvasigenetică îl făcea să riște, să flirteze cu moartea. El care iubea așa mult viața.

Nu se mai auzi decât respirația grea a lui Frank Capistrano.

— Frank, zise Malko, ne cunoaștem de ceva timp. Știi foarte bine că voi accepta. Pe de o parte fiindcă tu îmi ceri asta. Pe de altă parte, fiindcă am această predilecție. Totuși, este o problemă *practică*. Filiera Martin Powers este moartă. Informațiile dinspre Finlanda prea vagi. De unde să încep?

Americanul mormăi câteva obscenități.

— Nu voiam să vă spun dinainte, preciză el, dar nu plecați la luptă fără provizii. În afară de Mașa Ivanovna, mai avem un plan B. Este valabil și are două componente.

— Care?

— O filieră "virgină" de care vă voi vorbi, și care, după părerea mea, este cea mai bună, dacă funcționează. Și o alta, care este și ea bună, dar comportă riscuri majore. Ca și cum v-aș trimite într-un câmp minat, legat la ochi.

— Frumoasă alegorie. Mai concret, ceru Malko.

Frank Capistrano își reglă vocea.

— Știți că Londra este refugiul anumitor oligarhi ruși care au fugit din țara lor pentru a scăpa de mâna de fier a lui Vladimir Putin. Cel mai important dintre ei este Boris Berezovski, dar nu este singurul. Acest oraș a devenit o bază pentru toți inamicii lui Putin.

— Deci oameni care ar putea să ne intereseze, sublinie Malko.

Americanul rânji.

— I-a trebuit ceva timp lui George Bush ca să-l cunoască pe Putin. Fusese entuziasmat la primele contacte. Putin a trecut drept un *democrat nou* iar președintele nostru a marșat. Înainte de a înțelege că Putin este un cameleon: se adaptează interlocutorilor săi cu mare abilitate. Am studiat sute de fotografii: se îmbracă chiar la fel ca ei! O mare risipă în scopul dezinformării.

— Aveau un departament *Dezinformația*, al patrulea, în fostul KGB, remarcă Malko.

— Pe scurt, concluzionă Frank Capistrano, centrala noastră de la Londra a prins câteva legături. Ați auzit vorbindu-se de societatea lukos, una dintre cele mai mari companii petroliere din Rusia?

— Bineînțeles.

— Știți că patronul acesteia, Mihail Hodorkovski, unul dintre cei mai bogați oameni din lume, este închis la Moscova, din ordinul lui Vladimir Putin. Pentru fraudă fiscală.

— Am auzit vorbindu-se despre asta.

— Hodorkovski are prieteni aici. Printre care un avocat britanic care îl reprezintă, John Morgan, care știe multe lucruri și nu îl are la inimă pe Vladimir Putin. Centrala l-a contactat și a acceptat să ne comunice anumite informații.

— Îl voi întâlni?

— Nu, ar fi prea periculos, atât pentru tine, cât și pentru el. Dar veți fi contactat de unul din prietenii săi care vă va transmite, se pare, anumite informații *foarte* interesante din dosarul secret al lui Vladimir Putin.

— Voi rămâne deci la Londra?

— Câteva zile. Centrala v-a reținut o cameră la hotel *Lanesborough,* în Hyde Park Corner.

— De ce acolo?

— Hotelul, un fost spital ridicat de Lord Westminster, a fost cumpărat de un grup de investitori ruși, printre care și Berezovski. Toți oligarhii aflați în trecere se opresc aici. Barul este plin în fiecare seară de miliardari și de curve. Care vorbesc multe. Este suficient să ciuliți urechile. Cum cunoașteți rusa... Acolo un prieten al lui John Morgan vă va contacta. Se numește Aleksandr Kalinin.

— Este un magnat?

Frank Capistrano zâmbi enigmatic.

— Este intermediar, detectiv particular, escortă pentru nevestele lor. Pe scurt, cunoaște multe secrete. Este însărcinat să vă comunice datele oferite de John Morgan. Evident, oftă el, este o chichiță...

— Care?

— Nu ştim exact pentru *cine* lucrează. FSB este foarte activ la Londra. Serviciile ruseşti au fost mereu excelente în domeniul interceptărilor. Iar ruşii, după ce au băut destulă votcă, cu greu reuşesc să ţină un secret... *Lanesborough* este un fel de acvariu în care sunt peşti de toate felurile. Mai ales rechini. Mulţi dintre aceşti imigranţi, care îl urăsc pe Putin, au rămas cu un picior în Rusia şi ignoră serviciile ruseşti. Este periculos. Dar trebuie să răzbim noi.

Malko aprecie ironia involuntară a termenului "noi". Îi amintea de avocatul care îşi anunţa clientul: "Am fost condamnaţi la moarte". Reuşi să zâmbească.

— Deci mă voi instala la *Lanesborough*.

— Sper că acest avocat are posibilităţi multiple... Nu mai rămâne decât să le exploatezi. Rugându-ne ca această filieră să fie beton. Oricum, veţi merge la Moscova. Acolo vă aşteaptă a doua componentă a planului B.

— Un alt informator rus?

— Se poate, făcu misterios Frank Capistrano. Este o idee a celor de la Langley pe care o consider bună. De când ne interesăm de Vladimir Putin, au răscolit prin dosarele lor şi au descoperit o poveste din vremea războiului rece. În centru se află un personaj care s-ar putea dovedi util. KGB şi Agenţia încearcă să recruteze oameni în tabăra adversă. Unul din ofiţerii noştri de contraspionaj, Jack Pratt, punctase un ofiţer KGB aflat la post la Washington care părea mai deschis decât colegii lui. Un anume Leonid Georgievici Şevrikov. A menţinut relaţii amicale cu el timp de patru ani, a încercat să-l convingă să treacă de partea noastră, însă fără să reuşească. De cealaltă parte şi Şevrikov a încercat acelaşi lucru cu agentul nostru, însă tot fără succes. Erau doi oameni loiali care nu voiau să trădeze. Astfel, în cele din urmă, au devenit prieteni cu adevărat! Leonid Şevrikov s-a întors la Moscova, pentru a fi numit câteva luni mai târziu în Guyana, aproape de Brazilia. Prietenul său, Jack Pratt, a aflat şi s-a hotărât că meargă să-l vadă. Evident, cu gândul

de a-l recruta. Cei doi au petrecut o săptămână împreună. Apoi, Pratt care îi adusese o pușcă de vânătoare, s-a întors la Washington dezamăgit că nu reușise nici acum. Totul se putea opri aici. Doar că Leonid Șevrikov nu semnalase Centralei sale întâlnirea "privată" cu un membru al CIA. Ori, la acea vreme, sovieticii aveau o cârtiță la Langley: Aldrich Ames, care a trădat aproape douăzeci de ani. Prin intermediul lui, KGB a aflat de vizita lui Pratt la Șevrikov și l-a catalogat imediat pe acesta din urmă ca un trădător. A fost rechemat la Moscova și dus direct la închisoarea Lefortovo, acuzat de înaltă trădare. Era în ianuarie 1988. Pe atunci nu se mai ieșea din Lefortovo decât mort. Doar că Leonid Șevrikov nu a mărturisit nimic și nu aveau nici o probă împotriva lui. Or, KGB-ul, pe vremea aceea, devenise foarte legalist. În iunie 1988 Leonid Șevrikov iese din Lefortovo, dat afară din KGB fără drept de pensie, dar liber și în viață...

— Apoi?

— Apoi, la sfârșitul regimului sovietic, cei doi au reluat legătura. Jack Pratt a părăsit Agenția. Erau din nou împreună.

— Ce face Șevrikov acum?

— Răspunde de securitatea unui canal de televiziune, la Moscova.

— Și cu ce mă poate ajuta?

— Cunoaște mulți oameni din FSB. Dacă acceptă să coopereze, ar putea să ne dea o mână de ajutor.

— Este la curent cu ceea ce vrem noi?

— Nu, dar știe că un prieten al lui Jack Pratt, aflat în trecere pe la Moscova, îl va contacta.

— Dacă a refuzat și înainte să trădeze...

Frank Capistrano spuse evaziv:

— Mai putem încerca.

— Dacă, printr-o minune, acceptă, ce îi pot oferi eu?

— Ceea ce vrea, făcu simplu Frank Capistrano. Își va risca pielea. Nu este glumă. Eu sunt cel care administrează acest buget.

— Perfect, făcu Malko. Cum îl voi contacta pe Şevrikov?

Frank Capistrano se ridică din fotoliu cu o grimasă şi luă o hârtie din buzunar.

— Iată numărul de telefon de la biroul său. Când îl veţi suna, spuneţi-i simplu că vreţi să-l salutaţi din partea prietenului său Jack Pratt.

— Trebuie să-i spun cine sunt?

— Bineînţeles. Şi menţionaţi pseudonimul care i se atribuia pe vremuri: Monolit. Va realiza că sunteţi de-al casei. Altceva?

— Da, făcu Malko. Nu voi trece neobservat la Moscova. FSB-ul se va întreba cu ce scop am venit.

— Corect! recunoscu Frank Capistrano. Sunteţi cunoscut ca un cal breaz. Mă voi gândi la o soluţie. FSB-ul cunoaşte rolul pe care l-aţi avut la Istanbul în cazul atentatelor. Cel mai bine ar fi ca şeful Centralei, Brian King, să-l prevină pe Patruşev că aţi venit să exploataţi nişte legături pe care vi le-a dat şi că le veţi comunica imediat rezultatul. Sunt mulţumiţi că l-am eliminat pe acest terorist cecen, încât nu vor pune întrebări.

— Există *totuşi* riscul să fie interesaţi de mine...

Frank Capistrano chicoti.

— În timpul războiului rece, ofiţerii aflaţi la post în Moscova reuşeau mereu să scape de oamenii KGB-ului care îi urmăreau. Ne vom întoarce la vechile metode. Rupere de urmăritori, disimulare... centrala vă va da o mână de ajutor.

— Ei ştiu ce am eu de făcut?

— Nu. Doar că trebuie să vă ajute şi că sunteţi trimis în misiune.

Malko remarcă:

— Dacă ruşii nu au ezitat să omoare două persoane pentru a opri această anchetă, înseamnă că *într-adevăr* au ceva de ascuns.

Frank Capistrano îl privi grav.

— Bineînţeles! Ţineţi minte un lucru: cu cât vă veţi apropia mai mult de acest secret, cu atât veţi fi mai aproape de moarte. Ori, sunteţi fără acoperire oficială. Oficial nu putem face nimic pentru a vă sprijini.

— În afară de a-mi rezerva un mormânt însorit în Cimitirul Arlington, concluzionă Malko. Dacă mi se găseşte cadavrul.

— Nu fiţi pesimist, îi reproşă Frank Capistrano. Vă trimit într-unul din cele mai luxoase hoteluri din Londra, unde, se pare, sunt şi cele mai frumoase rusoaice din oraş în fiecare seară. Cunosc gusturile tale pentru femeile frumoase.

— Nu pentru târfe, îl corectă Malko. Nu îmi place decât vânătoarea. Altfel, este prea uşor şi prea puţin excitant. Apoi, uitaţi că printre aceste creaturi de vis, stau ascunse şi câteva trimise de "organele" lui Vladimir Putin.

Capitolul III

O creatură blondă cu privire imperială — pulover negru, pantalon din Lastex colant asortat, băgat în cizme — trecu pe lângă Malko, lăsând în urma ei o dâră de parfum fermecător, pentru a se așeza la o masă unde o așteptau trei atleți cu alură de buldogi. Ceea ce la Moscova ar fi fost numiți "bandiți", aici, la Londra, nu erau decât niște afaceriști obișnuiți, presupuși, cel puțin, cinstiți.

Biblioteca, barul hotelului *Lanesborough,* era în stil pur britanic, cu lemnărie sobră, cu rafturile cu cărți, imensa tejghea și focul din șemineu, dar în special clientela. Majoritatea, ruși, în jurul cărora se învârteau rechinii de rând, târfe de toate felurile și culorile. Pereții acoperiți cu cărți și angajații impecabili dădeau o aură tradiționalistă. Șampania, scotch-ul și votca curgeau ca apa, sorbite de această haită însetată, care vorbea atât rusa, cât și engleza.

Malko se instalase dimineață, primit de un camerist în uniformă, venit parcă din secolul al XVIII-lea. Camerele erau de un confort rafinat, pline de tablouri și cu nenumărate nimicuri, pe placul vizitatorilor. Un lux care nu se întâlnea decât în Marea Britanie.

Instalat într-un fotoliu adânc, aproape de vatră, cu o votcă rece în față, Malko își studia vecinii, așteptând întâlnirea promisă de Frank Capistrano, când telefonul mobil sună în buzunarul lui.

— Domnul Linge? întrebă o voce cu accent indefinibil.

— Da.

— Sunt Aleksandr Kalinin, prietenul lui John Morgan.

— Vă aştept, răspunse Malko. Sunt la *Bibliotecă*.

— Am o problemă şi nu voi putea veni în această seară. Ne putem întâlni mâine la clubul meu?

— Cu plăcere, acceptă Malko.

— Este pe Curzon Street, nr. 27, nu departe de hotelul dumneavoastră. Voi fi acolo. Bineînţeles, nu spuneţi nimănui despre această întâlnire...

— Evident...

— Sunteţi deci la *Lanesborough?*

— Da.

— Minunat, nu-i aşa?

Acest rus era cu adevărat british. Malko încuviinţă. Sincer.

— Veţi mai fi la *Bibliotecă* peste aproximativ o oră?

— Cred că da. De ce?

— Perfect, concluzionă Aleksandr Kalinin. Voi transmite mesajul printr-o persoană care va veni la dumneavoastră. Se numeşte Zara şi o cunoaşte pe o tânără care ieşea, acum patru ani, cu persoana care vă interesează.

— Cum o voi recunoaşte?

— Este de culoare şi este foarte frumoasă.

— Este o ea?

— Apelaţi la barman. O cunoaşte bine. Vă voi povesti mâine.

* * *

Cu cât trecea timpul, cu atât atmosfera din *Bibliotecă* era mai irespirabilă: se fumau cele mai groase ţigări. Fetele se fâţâiau, aşezându-se în fotoliile de piele alături de "businessmens" cu ten proaspăt. Vecinul lui Malko, un mustăcios masiv cu craniul ras, era la a doua sticlă de şampanie Taittinger. Cu o mână aşezată pe piciorul fetei de lângă el, trăgea fericit din ţigară, aşteptând felaţia de seară. Brusc o nou-venită apăru în cadrul uşii. Neagră ca antracitul, cu părul tuns scurt, o gură enormă. Purta o haină

din imitație de leopard și pantalon de piele, cizme din piele de crocodil cu ornamente de argint. Oprindu-se la intrarea în bar, își roti privirea. Malko era deja în picioare.

— Zara? întrebă el apropiindu-se de ea.

Negresa îl privi ca și cum el ar fi fost un animal de companie.

— Malko Linge?

— Da.

Îl însoți lângă șemineu și comandă un Defender "de 5 ani" cu multă gheață. Malko mai ceru și el o votcă. Zara își dădu haina jos, rămânând într-un tricou alb pe care era desenat un cap de tigru, și zise:

— Deci, dumneavoastră sunteți prietenul acestui șobolan de Aleksandr Kalinin?

Malko o corectă prudent, cu un zâmbet diplomatic:

— Prieten este mult spus. Nu l-am întâlnit încă. Dar, mulțumită lui, v-am întâlnit pe dumneavoastră...

— Veți vedea, insistă ea, chiar este un șobolan... De altfel, așa și trăiește. Se ascunde tot timpul. Se pare că sunt destui care vor să-l găsească.

— De ce?

Zara ridică din umeri.

— Banii. Este mereu nevoie de ei. Într-o zi va fi găsit într-un șanț... Deci, îl cunoașteți și pe Boris?

— Care Boris?

Zara râse ascuțit și își umezi buzele în scotch-ul pe care tocmai i-l adusese ospătarul.

— Boris. Nu contează. Aleksandr mi-a spus că îl căutați pe unul...

— Sunt în căutarea mai multor persoane, de fapt.

Zara scoase o țigară dintr-o tabacheră din aur iar Malko i-o aprinse imediat cu bricheta Zippo pe care o așeză apoi pe masă.

— Cea pe care o cunosc este o blondă, preciză Zara. Foarte subțirică. Este poreclită "păianjenul", dar adevăratul ei nume este Ludmila.

— De ce?

— Era acrobată într-un circ când era săracă și asta îi permite să facă sex în poziții incredibile. Sunt tipi care sunt înnebuniți de ea. Mai ales cei grași.

— De ce grașii? întrebă Malko, avid să afle lucruri noi.

Zara își apropie gura de urechea lui. Gălăgia era așa de mare că abia se auzeau.

— Fiindcă nu este obositor. Tipul se întinde pe spate. Ludmila se sprijină doar pe mâini. Apoi, se lasă și se coboară încet. Evident, tipul trebuie să aibă măcar erecție...

Malko asculta, interesat.

— Ea a fost cu Vladimir Putin în 1999, când a venit în Europa?

— Exact. Acolo am cunoscut-o. Eram cazată la o persoană pe care o vizita.

— Boris?

— Dacă vreți?

— Ați mai văzut-o de atunci?

— Nu. A plecat înapoi în Rusia. Nici măcar nu vorbea engleza.

Un atlet cu trăsături brutale, în tricou maro pe sub o haină din piele asortată, intră în bar iar Zara sări imediat în picioare, înfășurându-se pe lângă el ca un șarpe boa. Malko, care o vedea pentru prima dată din spate, descoperi un incredibil fund cambrat. Noul venit, cu un braț în jurul taliei negresei, schimbă câteva cuvinte cu ea înainte de a se îndrepta spre bar. Zara reveni lângă Malko.

— O.K., zise ea, nu am prea mult timp. Oleg a venit de la Moscova special pentru mine...

Nu era chiar atât de credibilă o astfel de justificare pentru o călătorie atât de lungă.

— Vorbiți rusa? întrebă el.

— Nu, engleza, este suficient.

— Unde v-ați născut?

— În Ghana. Ca și Kofi Annan. Deci o căutați pe Ludmila?

— Exact.
— Am numărul ei de pe telefonul mobil. Mi l-a lăsat.
— Mi-ar fi de folos.
— Costă cinci sute de lire, anunță calmă ghaneza.
— Nu am acești bani la mine, precizează Malko.
Văzând că nu mai discuta nimic, Zara îi zâmbi.
— O.K., la ce cameră stați?
— 101, la parter.
Ea se ridicase deja.
— Când termin cu Oleg, vin.
— Pe la ce oră?
Zara, îi aruncă o privire complice.
— După mine, destul de târziu... Oleg, este ca un armăsar.

* * *

Suna de ceva timp, dar Malko nu auzise. Adormise cu halatul de baie pe el și veioza aprinsă. Privi la ceas. Cinci și zece. Se duse să deschidă.
Zara era în ușă, cu machiajul deranjat, haina de leopard în mână, cearcăne sub ochi. Aproape că îl îmbrânci pentru a intra și întrebă:
— Aveți apă?
În picioare, goli o sticlă de apă minerală, după care o aruncă pe fotoliu cu un oftat de oboseală.
— Armăsarul! Un adevărat armăsar. Am crezut că îmi va exploda fundul! Aveți banii?
— Iată-i, făcu Malko, întinzând cinci bancnote de o sută de lire.
Zara le băgă în poșetă și scoase o hârtie îndoită pe care i-o întinse lui Malko.
— Sunați-o din partea mea. Spuneți-i că vreți să vedeți cum face păianjenul.
— Știți unde locuiește?
— Nu. De patru ani, a putut să se mute.
El se uită la numărul înscris pe hârtie: Ludmila, 903 534 8812. Un mobil din Moscova. Zara căscă.

— Vă deranjează dacă dorm aici? Locuiesc departe și cred că o să adorm în taxi.

— Cu plăcere, o liniști Malko.

Zara se dezbrăcă în treizeci de secunde, rămânând doar într-un string negru. Din profil, ai fi zis că este o operă de artă, cu bustul modest, crupa proeminentă și coapsele lungi și musculoase.

După alte treizeci de secunde, întinsă pe burtă, dormea.

* * *

Malko sări din somn și se trezi. În timp ce se îmbrăca, în mare grabă, Zara lovise un scaun. El se uită la ceas: opt și zece.

— Trebuie să plec la serviciu, zise ghaneza. Dacă mai veniți la Londra, sunați-mă.

După douăzeci de secunde, trântea ușa, după ce mai înainte îi lăsase cartea de vizită: era *broker* la agenția Real Estate. Malko privi gânditor la numărul Ludmilei, "păianjenul". Cinci sute de lire sterline pentru numărul de telefon al blondei care îl însoțise pe Putin în voiajul secret din 1999, nu era prea scump. Cu condiția ca numărul să fie încă în funcțiune... În orice caz, făcea progrese. Poate că Aleksandr Kalinin, "șobolanul", îi va furniza informații și mai folositoare.

* * *

Zara, ghaneza, avea dreptate: Aleksandr Kalinin arăta chiar ca un șobolan. Scund, părul scurt și rar, dinți stricați care abia se vedeau în zâmbetele rare, privirea iscoditoare, în continuă mișcare, nu inspira încredere. Lăsase la garderoba venerabilului și ultraselectului club *Aspinals* un impermeabil vechi care părea la fel de deteriorat ca și el. Totuși, era membru al acestui club, care îi găzduia pe cei mai bogați englezi. Un acvariu mare în care se plimbau

pești tropicali multicolori se afla în dreapta intrării. Urmară un culoar cu un decor îmbătrânit, plin de picturi, bibelouri și gravuri.

— Sufrageria este prima, îl anunță cu o voce șuierată Aleksandr Kalinin pe Malko.

Pe scara în spirală, acoperită cu mochetă roșie, ajunseră în sufragerie. Un geam mare lăsa să treacă lumina. Câțiva bărbați singuri tocmai serveau masa. În stânga, Malko remarcă o sală de joc cu crupieri în veste roșii.

Până la urmă, *Aspinals* era un club de jocuri.

Aleksandr Kalinin, cu imaginea lui neglijentă, contrasta cu decorul sofisticat. Ca și cum realiza asta, îi explică lui Malko:

— Fără John Morgan, nu aș fi putut ajunge aici. El mi-a servit drept paravan și mi-a achitat cotizațiile.

—Ține mult la dumneavoastră, remarcă Malko, fără să zâmbească.

— I-am făcut și eu multe servicii, recunoscu rusul fără modestie.

— Este imposibil de întâlnit?

Intermediarul rus își descoperi dinții stricați.

— Ar fi un risc inutil. Este supravegheat de oamenii din jur. Din cauza rolului său în cazul Iukos. Este unul din consilierii lor și a avut dreptul să semneze destule hârtii.

Iukos era o companie enormă petrolieră rusească de care se folosiseră câțiva oligarhi ruși aflați în conflict deschis cu Vadimir Putin. Unul dintre asociați, refugiat în Israel, nu mai ținea legătura cu nimeni, iar președintele companiei, Hodorkovski, era închis la Moscova...

— Ei îl supraveghează aici, în Anglia? se miră Malko.

— Au suficiente mijloace, oftă Aleksandr Kalinin. Din acest motiv nu am venit la întâlnire ieri seară la *Lanesborough*.

— Deci, întrebă el după ce alesese vinul, aveți informații interesante în legătură cu ceea ce mă interesează?

Din nou, Malko îi văzu dinții stricați. Aleksandr Kalinin coborî glasul și șopti:

— Da, John Morgan cunoaște un om care știe destule lucruri despre trecutul lui Vladimir Putin la Sankt Petersburg. Fiindcă de pe vremuri, era adjunctul primarului, Anatoli Sobceak. Acesta nu a vorbit niciodată nimănui, dar bănuiesc că, dacă veniți din partea domnului Morgan, vă va face dezvăluiri interesante. Chiar dacă trebuie să i se confere o recompensă. Malko nici nu clipi. Se aduceau aperitivele. Pentru rus stridii uriașe acoperite de un fel de crustă crocantă. Chiar Aleksandr Kalinin, obișnuit cu bucătăria englezească, păru surprins.

— Ar fi trebuit să comand la fel ca dumneavoastră! remarcă el.

Malko, care începuse să mănânce din aspic, îl liniști:

— Acest fel de mâncare parcă este făcut din resturile unui animal dispărut de milioane de ani.

Totul era dezgustător, în afară de vinul franțuzesc. Sala de jocuri începea să se umple. Malko reveni la idee:

— Cum îl voi găsi pe acest om, dar mai întâi cum se numește?

Vocea lui Aleksandr Kalinin deveni imperceptibilă și Malko fu aproape obligat să citească pe buze.

— Nikolai Konstantinovici Gregorov, făcu el. Lucrează la o agenție de investigații în Sankt Petersburg. Uitați adresa.

Mâzgăli pe o foaie de hârtie pe care o întinse lui Malko: Str. Zotșevo Rossi, nr. 65, etajul 3.

— Fiți extrem de prudent când îl contactați, îi recomandă el. *Mai ales,* nu telefonați. Și dați-i numele lui Morgan.

— Îl cunoaște?

— Nu personal. Dar așa va ști că sunteți de partea bună.

Malko privi gânditor la interlocutorul său, întrebându-se el de ce parte era. Acest gen de intermediar se combina cu oricine. Ceea ce nu era liniștitor în situația prezentă. Masa se termina. Aleksandr Kalinin întrebă timid:

— Aveți bani? Aici nu primesc cărți de credit.

Malko se abţinu să întrebe de ce nu plătea ca un membru al clubului şi achită o notă de plată impresionantă.

— Când vă întoarceţi la Londra, sugeră rusul, poate voi mai avea şi alte informaţii. Apropo, aţi întâlnit-o pe Zara ieri?

— Absolut, confirmă Malko. Mi-a dat un număr de telefon. A menţionat un anume Boris. Este Boris Berezovski, nu-i aşa?

Aleksandr Kalinin parcă voia să intre în pământ.

— Da, făcu el. Ştiu că îl cunoaşte bine.

Se despărţiră pe trotuarul de pe Curzon Street şi Malko se întoarse pe jos spre *Lanesborough*. Toţi oamenii pe care îi vedea păreau legaţi mai mult sau mai puţin de Boris Berezovski, oligarhul care, pentru a scăpa de Putin, ceruse azil politic în Marea Britanie. Evident, erau interesaţi să-l sprijine pe Malko. Dar puteau să-l şi păcălească...

* * *

Instalat în taxiul care îl ducea la aeroport, Malko îşi aruncă ochii pe *Daily Express*. Petrecuse încă o zi la Londra, revăzându-l pe Frank Capistrano, plimbându-se pe Bond Street şi documentându-se în legătură cu Rusia.

O manşetă a ziarului îi reţinu atenţia. "Omul cheie de la Iukos, mort într-un accident aviatic".

Pulsul i se ridică vertiginos şi citi atent articolul. Un elicopter Bell Agusta la bordul căruia se aflau pilotul şi celebrul avocat londonez John Morgan se prăbuşise, chiar înainte de aterizarea la Bournemouth. Nu existau supravieţuitori. Nu se cunoşteau cauzele accidentului. Timpul era perfect, pilotul experimentat iar aparatul practic nou.

Principala victimă era bărbatul care îi recomandase "sursa" din Sankt Petersburg. Malko, tulburat, împături ziarul. Semăna uimitor cu un atentat. Cu câteva săptămâni în urmă, serviciile ruseşti revendicaseră moartea unui

opozant cecen în Qatar, asasinat din ordinul lui Putin. Evident, cele două cazuri erau diferite, dar era totuși o coincidență neliniștitoare.

Totuși, acest accident straniu putea fi un atentat. Întrebarea pe care și-o punea Malko era simplă: în acest caz, John Morgan fusese lichidat din cauza afacerii lukos sau din motiv că îl ajuta pe Malko în căutările lui despre "dosarul secret" al lui Vladimir Putin? Dacă era așa, călătoria lui în Rusia se anunța a fi sub auspicii sumbre.

Capitolul IV

— Leonid Georgevici Şevrikov?

— Da.

— Sunt un prieten al lui Jack Pratt. Numele meu este Malko Linge.

— Ah, Malko! Jack m-a anunţat că o să mă sunaţi. Sunteţi la Moscova?

— Da. *La Kempinsky.* Vreţi să veniţi să bem un pahar?

Rusul ezită.

— Nu, azi am maşina la reparat. Folosesc metroul. Ne putem întâlni pe str. Lubianka, la *Chit y Metch*, chiar în faţa sediului FSB din Moscova. Cunoaşteţi oraşul?

— Puţin, confirmă sobru Malko.

Pe vremuri, moscoviţii nu treceau strada Lubianka decât tremurând: era sediul sinistrului Directorat Doi al KGB. Strada Lubianka pornea dintr-o piaţă mare în care pe vremuri trona statuia lui Felix Dzerjinski. Piaţa Dzerjinski, din 1991, se numea Piaţa Lubianka.

— Deci, la ora cinci, la *Chit y Metch*, încheie Leonid Şevrikov. Mă veţi recunoaşte uşor: port o pălărie mare.

Malko, după ce închisese, privi prin fereastra camerei turnurile şi zidurile Kremlinului, flancate de catedrala Sf. Vasili. Priveliştea era magnifică.

Misiunea sa debuta sub un cer albastru la o temperatură ridicată pentru acel anotimp: –1°C. Era Ziua Femeii iar străzile erau pustii: nu lucra nimeni.

Se rugă în linişte pentru ca fostul ofiţer KGB să confirme speranţele CIA şi să nu dea bir cu fugiţii atunci când Malko va pronunţa numele lui Vladimir Putin.

Guvernul şi administraţiile erau înţesate de ex-KGB-işti care urmăreau să se răzbune pe momentul 1991, când Boris Elţîn reorganizase KGB, separând paza de frontieră şiFAPSI, reducând efectele cu două treimi. Această perioadă tristă se terminase. Fostul KGB fusese rebotezat PSB, iar Kremlinul inclusese paza frontierelor – 100.000 oameni – şi FAPSI. Bineînţeles, gulagul nu mai exista, dar taberele cu regim sever funcţionau încă iar Kremlinul nu ezita să aresteze pe cei care i se opuneau. Boris Berezovski, unul din oligarhii cei mai căutaţi, fusese nevoit să ceară azil politic în Marea Britanie, iar omul cel mai bogat din Rusia, Mihail Hodorkovski, fusese arestat şi închis ca un infractor de rând, acuzat de fraudă fiscală. Nu avea decât o vină: se opunea lui Vladimir Putin, vrând să includă American Exxon în compania Iukos.

Malko, sosit în ajun, se întrebă dacă ruşii aveau cunoştinţă deja de prezenţa sa în Rusia. Seremetievo II avea încă aerul unui aeroport de provincie. În singura sală de sosire, pasagerii erau hărţuiţi de numeroşii şoferi de taxi care îşi ofereau serviciile la tarife nebuneşti. În ciuda privatizărilor care îi îmbogăţise pe câţiva, ruşii continuau să trăiască foarte prost, cu salarii şi pensii de mizerie.

Malko fusese primit la aeroport de un tânăr american, angajat al centralei CIA, care îl condusese la *Kempinsky*.

Nici peisajul nu se schimbase: grămezi de zăpadă, maşini, ruseşti sau străine, acoperite de noroi, tramvaie scârţâind. Totul emana tristeţe. Malko ştia totuşi că în spatele acestei faţade amărâte funcţiona un aparat de securitate de care trebuia să se teamă. Centrala de la Moscova nu cunoştea ce urma să facă el în Rusia. Pentru început trebuia să-i aranjeze un contact oficial cu şeful FSB-Moscova, colonelul Boris Piotrovski, pentru a-i anunţa misiunea deschisă a lui Malko: să încerce contactarea cu

anumiţi ceceni, pe care îi identificase în timpul misiunii din Istanbul. CIA îi furnizase lista militanţilor ceceni, căutaţi cu adrese, ceea ce oferea o anumită acoperire misiunii sale. Cu condiţia ca FSB să nu cerceteze în amănunţime.

* * *

Mormane de zăpadă înghețată se îngrămădeau pe trotuare, ajungând chiar şi în şosea. Iarna nu se terminase, chiar dacă un soare puternic strălucea deasupra Moscovei iar temperatura oscila în jurul a zero grade. Malko venise pe jos de la *Kempinsky,* trecând prin Piaţa Roşie, închisă publicului, în mare parte. Brusc, fusese obligat să traverzese fostul Gum[1] transformat în centru comercial pentru toate firmele occidentale, cu excepţia câtorva standuri cu păpuşi *matrioşka.*

Rusia nu mai fabrica nimic, în afară de sateliţi şi materiale militare. Noile maşini Volga şi Lada semănau cu maşinile de dinainte de război... Trecând prin faţa hotelului *Metropol* şi a Teatrului Bolşoi, ajunsese până în Piaţa Lubianka, pentru a intra pe strada cu acelaşi nume. Reperă foarte repede în stânga cafeneaua *Chit y Metch.* Cele două vitrine erau decorate cu blazoanele enorme ale KGB şi NKVD.

Locul ideal pentru o întâlnire a spionilor.

De altfel, imobilul de beton cenuşiu a FSB-Moscova se ridica chiar în faţă, păzit de miliţienii care fluierau după vehiculele care opreau.

Malko deschise uşa cafenelei. Aproape toate mesele erau deja ocupate, numai de bărbaţi. Chiar şi un orb i-ar fi recunoscut pe *siloviki...* Tot FSB era acolo, bând bere sau ceai, gustând aperitive, într-o atmosferă îmbibată de fum. Se aşeză la o masă şi se uită la ceas. Cinci şi douăzeci.

---

1. Magazin universal din perioada sovietică.

Leonid Şevrikov se răzgândise? Nu slăbea intrarea din ochi. La cinci şi douăzeci şi cinci, uşa se deschise şi apăru un bărbat înalt, şi cu o haină din piele, cu o pălărie de fetru pe cap. Ruşii nu purtau niciodată pălării, doar şepci sau caschete de piele. Bărbatul se opri şi privi în jurul lui. Malko îi făcu un semn discret şi acesta se îndreptă imediat, cu mâna întinsă, spre masa lui.

Malko se ridică.

— Leonid Georgievici?

— Da.

Rusul îşi dădu jos haina şi se aşeză în faţa lui. O figură uşor alungită, părul albit, degaja o impresie de forţă iar ochii cenuşii erau în continuă mişcare. Un pulover i se mula pe torsul puternic.

Ospătarul se apropie şi rusul comandă un Defender în timp ce Malko ceru o votcă. Când veni comanda, Leonid Şevrikov ridică paharul.

— *Na zdarovie!*[1]

Ciocniră paharele iar Şevrikov întrebă imediat:

— Ce mai face prietenul meu Jack?

— Foarte bine, îl asigură Malko.

O vreme, discutară despre Statele Unite, apoi Malko întrebă prudent.

— Ce credeţi despre alegerea lui Putin ca preşedinte?

Leonid Şevrikov se aplecă peste masă şi zise încet:

— Este o ruşine! Procedăm ca negrii care pun un simplu sergent în fruntea ţării. Dar ei fac asta printr-o lovitură de stat. L-am cunoscut pe Vladimir la Iesinovo. Făceam sport împreună. A fost trimis înGermania de Est fiindcă nu era prea strălucit. Cei *buni* mergeau în altă parte.

Cu un aer dezgustat, fostul KGB-ist adăugă:

— Am auzit că, mai nou, s-a apropiat de Evgheni Primakov. Sper că este adevărat, fiindcă Primakov îi poate da sfaturi bune.

---

1. În sănătatea dumneavoastră.

Îi salută bucuros pe ocupanţii unei mese vecine. Aici, erau în familie. Nu mai era nici un loc liber, iar hărmălaia erau asurzitoare. Leonid Şevrikov îl fixă cu privirea şi întrebă:

— Pentru ce aţi venit la Moscova, domnule Linge? Cu ce vă pot ajuta?

Tonul se schimbase. Era încă amical, dar sever. Leonid nu era venit cu pluta. Malko se hotărâse să treacă direct la subiect. Începu să-i explice interlocutorului ce căuta înRusia. Fără să-i ascundă nimic, nici sfârşitul tragic al Maşei lukuşkina, ziarista rusă care voia să facă o anchetă despre trecutul lui Vladimir Putin.

Fostul ofiţer KGB sorbea băutura ascultând. Dădu din cap.

— Am auzit vorbindu-se despre acest caz, dar nu ştiu dedesubturile.

— Cine a putut comite acest asasinat?

Rusul zâmbi ironic.

— Cunosc zeci de foşti combatanţi din Afghanistan sau Cecenia care omoară pentru 10.000 de ruble, fără să pună întrebări. Au făcut asta ani la rând pentru o soldă mizerabilă.

— Credeţi că preşedintele Putin a putut ordona chiar el această eliminare?

Leonid păru încurcat. Întrebarea nu îl lăsa indiferent, şi nu voia să-l mintă pe Malko.

— Nu cred, zise el. Putin are aceeaşi formaţie ca şi mine: nu este un asasin. Dar are simţul patriotic. Dacă ţara este ameninţată, poate deveni feroce... Este gata să lupte pentru a apăra ţara, pentru a combate orice poate ameninţa statul.

— De genul unor „descoperiri compromiţătoare", răspunse Malko.

Fostul KGB-ist îşi disimulă dezgustul.

— Sunt multe „descoperiri compromiţătoare" care circulă iar autorii acestora nu sunt asasinaţi. Cred că ar trebui mai

degrabă să căutăm în jurul unui om pe care puţini îl cunosc:Rem Stalievici Tolkacev.

— Nu am auzit niciodată de el, mărturisi Malko. Cine este?

— Cel care răspunde de „dosarele speciale" la Kremlin. Un fost agent la KGB-DirectoratulDoi. Fiul unui general al NKVD. Putin l-a adus la Kremlin în urmă cu mulţi ani pentru a-l însărcina cu toate misiunile delicate. Are un mic birou, nu departe de poarta Boroviski. Nu are nici măcar secretară, dar are puteri mari. Cred că dacă Putin vrea să găsească o investigaţie referitoare la el, la Tolkacev va apela. Fără să-i ceară detalii. Tolkacev este decis să-l protejeze cu orice preţ. Nici măcar fosta lui învăţătoare nu are voie să vorbească jurnaliştilor despre Putin!

În Rusia, secretul era o a doua natură. Dacă Vladimir Putin voia să ascundă anumite lucruri din trecutul său nu era de mirare. Malko puse întrebarea care îi stătea pe buze:

— Credeţi că sunt fapte compromiţătoare de descoperit?

Leonid Şevrikov zâmbi rece.

— Amintiţi-vă ce spunea Felix Djerjinski: „Dacă sunteţi încă liberi, nu înseamnă că sunteţi nevinovat ci că nu ne-am făcut bine meseria".

Leonid Şevrikov îşi termină băutura şi privi la ceas.

— Locuiesc departe, la Sokol, zise el. Şi trebuie să trec pe la piaţă înainte.

Malko se hotărî să facă o ultimă încercare:

— Deci nu vă interesează această afacere?

Leonid îl privi inexpresiv.

— Nu am spus asta.

— Vă imaginaţi, continuă Malko, că banii nu sunt o problemă în acest caz.

Fostul KGB se aplecă peste masă zâmbind rece.

— Nu numai banii... În cele şase luni petrecute la Lefortovo, opt din colegii mei au fost împuşcaţi. Deci, nu voi mai risca doar pentru bani...

— Adică?

Rusul ridică ușor din umeri.

— Dacă ne revedem, vă voi explica. Am nevoie de timp de gândire.

Se ridică și-și îmbrăcă haina, apoi își luă pălăria. Malko nu mai avu timp decât să lase două bancnote de cinci sute de ruble pe masă și ieși după el. Pe trotuar, acesta îi zâmbi ciudat.

— Nu este nimic nou sub soare, remarcă el. Sunteți aici din partea CIA pentru a încerca să mă recrutați, ca acum cincisprezece ani. Pericolul încă persistă în jur, căci colegii mei din FSB sunt încă excelenți...

— Epoca în care erați „Monolit" pentru CIA, îi aminti Malko. Atunci de ce mi-ați dat întâlnire aici?

Leonid Șevrikov îi zâmbi deschis.

— Nu eram sigur că veniți *doar* pentru a-mi aduce vești de la Jack Pratt. Nu știu dacă ați fost acostat de serviciile noastre la sosire. Nu știu nici dacă voi accepta propunerea voastră. Atunci, orice s-ar întâmpla, această întâlnire nu îmi poate aduce necazuri. Toți foștii mei colegi au văzut că nu mă ascund...

„Bine jucat", gândi Malko.

Rusul își trase pălăria pe frunte și repetă:

— Mă voi gândi. Când voi lua o hotărâre, vă voi suna la hotel pentru a întreba dacă vă petreceți bine vacanța. Nu pe telefonul mobil. Aceasta înseamnă că ne întâlnim între orele cinci și șase la *Leningradsk Rinog*[1], în Sokol, cartierul meu. Îl găsiți ușor.

— Și dacă nu mă sunați?

Leonid Șevrikov se întoarse zâmbind.

— În acest caz, vă doresc baftă. Înseamnă că am uitat de întâlnirea noastră și ceea ce am vorbit.

Îi strânse mâna îndelung și dispăru în intrarea de metrou din Piața Lubianskaia.

---

1. Piața Leningrad.

* * *

— Avem întâlnire peste o oră cu colonelul Piotrovski, care conduce FSB din Moscova, anunță la telefon Brian King, șeful centralei CIA la Moscova. Este încântat să vă întâlnească. Trec să vă iau peste o jumătate de oră.

Malko nu îl întâlnise pe american decât în ajun, la etajul cinci al ambasadei americane: înalt, brunet, cu părul lins ca un dansator de tango, Brian King vorbea perfect rusa și era interesat mult de arta contemporană. Malko acceptă întâlnirea cu plăcere. De două zile, se învârtea în cerc, fără nici o veste de la Leonid. Nu putea forța mâna fostului ofițer KGB. Pentru a-și omorî timpul, se plimbase prin Gum, apoi la Galeriile Tretiakov, și intrase în metrou pentru a ajunge la un apartament ocupat înainte de ceceni și care știa că este gol... Trebuia să-și verifice acoperirea. În același timp, încerca să vadă dacă era urmărit. Nu remarcase nimic suspect până acum.

Își luă paltonul și coborî. Mercedes-ul cu numere diplomatice tocmai oprea la intrarea hotelului. Brian King îi strânse viguros mâna lui Malko și preciză:

— Aici, epilogul de la Istanbul a avut un efect bun. FSB a strigat victorie. Ei cunosc rolul crucial pe care l-ați jucat în această acțiune și au apreciat. Cecenii îi înnebunesc...

Intrară pe podul Kammeny, trecând prin Piața Manej, pe lângă Dumă, pentru a ajunge în strada Lubianka, chiar în fața cafenelei, unde Malko se întâlnise cu Leonid. Îi aștepta o secretară care îi conduse la etajul șase.

Colonelul Piotrovski era tânăr, blond și masiv. Veni spre Malko, cu mâna întinsă și îi zdrobi falangele.

— Ura! zise el, ați făcut treabă bună. Această cecenă era extrem de periculoasă. Și familia ei la fel. Au încercat să evadeze, iar paznicii au fost obligați să-i împuște.

Malko nu acordă atenție minciunii și se așeză de cealaltă parte a biroului. Colonelul FSB avea un pupitru cu o jumătate de duzină de telefoane. În fundul camerei, la o masă mare, se afla un bărbat tăcut. „Controlorul".

— Sper că veți descoperi câțiva ceceni, zise el. Ar trebui zdrobită această rasă. Sunt niște criminali. Sălbatici.

— Este posibil, recunoscu Malko. Am identificat multe adrese în actele teroristei.

Colonelul Piotrovski dădu din cap, aprobativ.

— Țineți-mă la curent, zise el simplu. Cecenii sunt foarte periculoși...

— Exact, confirmă Malko.

Unul din telefoane sună. Colonelul răspunse, schimbă câteva cuvinte și se ridică.

— Îmi pare rău. O alarmă în Parcul Gorki. Caucazieni suspecți au tras într-un om. Vom coborî împreună.

Se încheie la haina de piele neagră și se înghesuiră în lift. O Honda neagră, cu trei antene, era oprită în fața intrării iar colonelul urcă. Malko îl privi îndepărtându-se.

— În seara aceasta voi lua masa la niște prieteni ruși, anunță Brian King. Un pictor de la care cumpăr uneori tablouri. Sunt simpatici. Vreți să veniți?

— De ce nu? zise Malko.

* * *

— *Na mir!*[1]

Toți se ridicară și goliră paharele.

Aleksandra, soția pictorului, o tânără fermecătoare cu părul blond, îmbrăcată cu o rochie lungă până la glezne, ciocni paharul ei de cel al lui Malko, puțin mai tare decât cu ceilalți. Încă de la sosire, îl sorbea din priviri. Soțul ei, pictorul Aleksei Partanski, nu părea să se formalizeze, toastând și umplând paharele. Mai în vârstă decât soția sa, părea că trăiește într-o altă lume.

---

1. *Pentru pace!*

Erau o duzină, bărbaţi şi femei, în jurul unei mese pline cu gustări: somon, hering, caviar roşu, anghilă afumată, salată de cartofi. Sticlele cu votcă se goleau în viteză iar un bătrânel, din faţa lui Malko, începea să clatine din cap. De mai bine de trei ore, beau, adunaţi în salonul mare al apartamentului. Pe un scaun, un tânăr începu să cânte la acordeon şi doi sau trei invitaţi începură să cânte din gură. Aleksandra sări în picioare, atrăgându-l pe Malko într-un dans nebunesc.

Brian King părea că se distrează bine şi bea la fel ca şi ceilalţi. Soţia sa, care nu vorbea ruseşte, se plictisea vizibil. Malko se aşeză în momentul în care pictorul făcea un nou toast. Imediat americanul anunţă:

— Cred că trebuie să plecăm, am o întâlnire dimineaţa devreme. Vă conduc?

Oficial, era un diplomat „ordinar".

Aleksandra înţelesese. Se agăţă imediat de Malko cu un ţipăt.

— Se distrează bine! Lăsaţi-l să mai stea. Îl voi conduce eu.

Îl apucase pe Malko de încheietură şi îl ţinea strâns. Când întâlni privirea rusoaicei, nu mai vru să plece.

— Nu vă faceţi griji, Brian, mă voi descurca, promise el.

Cei doi americani, plecară şi distracţia se reluă. Apoi, pe rând, ceilalţi invitaţi dispărură. Cei ce rămăseseră atacară ultima sticlă de votcă. Aceasta îi fu fatală pictorului, care se retrase. Apoi cântăreţul la acordeon. Aleksandra avea privirea din ce în ce mai strălucitoare.

— Dacă mai vreţi, îi zise ea lui Malko, m-ai am o sticlă de votcă, din cea de patruzeci de ruble. O folosesc la şters geamuri, iarna...

— Voi pleca şi eu, se hotărî Malko.

Aproape că nu erau suficiente taxiuri în Moscova, dar fiecare moscovit îşi rotunjea salariul făcând pe taximetristul. Era suficient să ridici mâna.

— Vă conduc, îi propuse imediat Aleksandra. Maşina este jos.

Malko o ajută să îmbrace paltonul din lână albastră. Liftul era acolo. Abia se închise uşa, că Aleksandra se lipi de el cu totul şi îi strecură limba în gură. Se opri după câteva minute pentru a ofta:

— Dumnezeule! Atât am aşteptat momentul acesta.

Sări iar pe el, făcându-l să reacţioneze la atac. El o mângâie peste rochia lungă, descoperind un bust modest dar ferm şi un fund cu forme plăcute. Ascensorul încă nu pornise: erau tot la etajul cinci... El apăsă pe buton şi liftul începu să coboare lent, fără ca Aleksandra să-şi slăbească strânsoarea.

În fine, ieşiră din clădire iar tânăra îl conduse pe Malko până la un mic Jiguli verzui, parcat între două troiene de zăpadă. Abia urcaţi în maşină, Aleksandra apucă mâna lui Malko şi o aşeză pe nasturii rochiei. Mesajul era clar. În timp ce motorul pornea, îi desfăcu destui nasturi pentru a putea strecura mâna sub rochie, mângâind pielea caldă a abdomenului, apoi nailonul unui chilot mic. Aleksandra gemu în momentul în care maşina demară, apoi depărtă picioarele atât cât îi permise rochia pentru ca Malko să poată ajunge la intimitatea ei. În timp ce mergeau pe străzile pustii, el începu să o maseze uşor. Aleksandra gemea. Brusc, se prinse de mâna lui, depărtând-o violent.

Ea îi arată lui Malko biserica prin faţa căreia treceau.

— Nu în faţa unei biserici, nu trebuie! zise ea.

Comunismul nu reuşise să elimine credinţa în Rusia. Biserica dispăru în întuneric iar Malko îşi reluă mângâierea de unde rămăsese, spre marea plăcere a Aleksandrei, vizibil lipsită de afecţiune. Ea începu să gâfâie şi să ofteze din ce în ce mai puternic în timp ce ocoleau catedrala Vasili Blajennâi. Apoi, se îndreptară pe podul Moskvoreki şi când ajunseră în vârf ea ţipă, trăgând involuntar de volan chiar când treceau prin faţa unei maşini de Miliţie. Plăcerea tinerei fu de scurtă durată. Alertaţi de manevra maşinii,

poliția porni în urmărirea ei, cu girofarul aprins. Aleksandra înjură printre dinți și opri la ieșirea de pe pod.

— Sper că nu o să-mi facă prea mari probleme, zise ea.

După ce se încheie la rochie, își luă actele, ieși și se duse lângă cea a milițienilor, oprită în spate.

Discuția cu milițienii se prelungi până ce Aleksandra, vizibil bulversată, reveni spunându-i lui Malko.

— Vor 200 de dolari, altfel mă duc la secție. Pretind că am băut...

— Este culmea! zise Malko, dar le voi da banii.

Aleksandra plecă cu banii. Când se întoarse în mașină, zise:

— Știți ce mi-au spus? Este aniversarea șefului Milației rutiere la sfârșitul lunii iar subordonații au decis să-i facă un cadou frumos. Un Mercedes 600! Deci trebuie să strângă bani!

Aleksandra porni mașina și opri înainte de hotel, lângă un gard. Se întoarse spre Malko, confuză.

— Îmi pare rău că v-a costat atât...

— Era și din vina mea, remarcă Malko zâmbind.

— Mi-a plăcut foarte mult, zise Aleksandra încet.

Ea puse mâna între picioarele lui Malko și, fără să spună nimic, începu să-i maseze sexul prin pantalon. Până ce îl simți cum se întărește. Păru că ezită, apoi desfăcu fermoarul, eliberând sexul întărit.

— Nu vreau să merg la hotel, zise ea cu o voce copilărească, nu aș mai avea curajul să plec.

Imediat, îl cuprinse cu gura, cu o blândețe incredibilă, un amestec de devoțiune și tehnică. Foarte repede, el ejaculă cu un strigăt sălbatic. Din fericire milițienii nu erau în zonă...

Aleksandra se lipi apoi de Malko.

— Mi-ar plăcea să dorm cu dumneavoastră acum. Îl ador pe Aleksei, dar nu mai face dragoste. Bea prea mult.

Rămaseră îmbrățișați câteva minute, apoi Aleksandra se așeză la volan.

— Sunați-mă dacă mai rămâneți la Moscova, îi ceru ea, lăsându-l pe Malko în fața hotelului *Kempinsky*. Iată numărul meu de telefon mobil.

* * *

Malko ieși de sub duș când telefonul sună. Vocea jovială a lui Leonid Șevrikov îl făcu să simtă un val de adrenalină în artere.

— *Totul este în regulă, prietene?* îl întrebă pe Malko.

— Totul merge bine, afirmă acesta.

— *Haraşo, haraşo!* făcu rusul. Dacă aveți nevoie de ceva, sunați-mă.

Închise fără nici un alt cuvânt. Malko voia să strige de bucurie. Fostul ofițer KGB accepta să-l ajute. Ceea ce îl făcea să intre într-o zonă extrem de periculoasă. Deja, două persoane muriseră fiindcă vruseseră să cerceteze dosarul secret al lui Vladimir Putin.

Capitolul V

Malko ieşi din staţia de metrou Sokol şi privi în jurul lui. Se afla pe enormul bulevard Leningradski, în continuarea arterei Tverskaia, o axă care pornea din piaţa Manej şi mergea până la Şeremetievo, aeroportul principal al Moscovei, la mai mult de zece kilometri de centru. De la plecarea sa de la *Kempinski*, făcuse tot posibilul să evite eventualii următori, din principiu. Traversare mai întâi pe jos podul Moskovski pentru a ajunge la Gum. Se plimbase aproape o oră, în mijlocul zecilor de standuri ce ofereau toate mărfurile occidentale, împărţite pe patru etaje. Graţie pasajelor ce legau între ele etajele, aproape că era sigur că nu era urmărit. Totuşi, se temea. Era pielea *lui* în joc.

Făcu câţiva paşi de-a lungul bulevardului şi, imediat, o maşină încetini. Malko se aplecă la geam.

— Merg la Sokol, strada Levitana.

— Bine, zise simplu şoferul, făcându-i semn să urce.

Pălăvrăgiră puţin. Şoferul locuia în Sokol, un cartier plăcut, ce se întindea de ambele părţi ale bulevardului.

Îl lăsă pe Malko la colţul străzii Levitana şi primi cele o sută de ruble. Parcă se afla la ţară. Strada era mărginită de mici vile din lemn în stare jalnică, înconjurate de grădini înzăpezite. Malko o luă pe jos pe strada Levitana, până în capăt. Ajuns la intersecţia cu strada Devo, se întoarse. Strada era pustie. Nu putea fi urmărit până acolo. Aşteptă să apară o maşină şi întrebă dacă îl putea duce la Usetevişa, de cealaltă parte a Bulevardului Lekingradski. Aceasta îl mai costă o sută cincizeci de ruble.

Ajunse într-un cartier cu clădiri mari, bine întreţinute, aliniate ca nişte cuburi. O bătrânică îi arătă unde era Piaţa Leningradski. O clădire verde, cu un singur nivel, de-a lungul unei alei cu trotuarele acoperite de zăpadă. În interior, descoperi o piaţă clasică, fără prea mulţi clienţi. Se vindeau de toate: caviar, fructe, carne, peşte, flori, conserve de toate genurile şi mai ales ciuperci. Atras de către vânzători, majoritatea cancazieni, Malko trebui să guste diverse eşantioane, de la caviar la dulceaţă de zmeură.

Făcea al treilea tur al pieţii când văzu la intrare silueta înaltă şi pălăria lui Leonid Şevrikov. Se abţinu să meargă spre el, mulţumindu-se să-l observe. Fostul ofiţer KGB cumpără mai întâi caviar roşu, apoi dulceaţă, ciuperci şi flori, pe care le îndesă într-un coş de plastic transparent în care mai era o sticlă de Defender. Ieşi din piaţă, cu Malko pe urmele lui, şi ajunse la o maşină atât de murdară încât nu i se recunoştea marca. I se părea lui Malko că era o Lada, după formele pătrăţoase. Îl lăsă pe rus, să urce, după care se aşeză şi el pe locul din dreapta. Leonid întoarse spre el o privire veselă dincolo de care Malko descoperi totuşi o urmă de nelinişte.

— Aţi fost precaut? întrebă Şevrikov.

— Cred că am reuşit.

Rusul demară şi zise ca pentru sine:

— Vin aici aproape în fiecare zi. Azi, am venit cu maşina, fiindcă urma să vă întâlnesc.

Mergeau încet pe o stradă aproape pustie, mărginită de imobile sinistre cu câte cincisprezece etaje, din beton, privind des în retrovizoare. De parcă se întorseseră din nou în perioada Războiului Rece. Ca şi cum ar fi ghicit gândurile lui Malko, Leonid zise:

— Nu se mai fac execuţii la Lefortovo, dar taberele de corecţie încă mai există.

— Dacă sunteţi aici, înseamnă că v-aţi decis să mă ajutaţi, zise calm Malko.

Fostul ofiţer KGB dădu afirmativ din cap.

— Da. Din două motive, dintre care unul este esențial. Vreau ca fiul meu Ghenadi să-și facă studiile în America. Este dotat. Nu din pensia mea de 8 000 de ruble și salariul de la televiziune îl voi putea ține. Studiile costă zeci de mii de dolari.

— Știu, zise Malko. Nu cred că aceasta este o problemă. Rusul încetini și opri în fața unui zid.

— Bine. Fiul meu se află acum la Londra. Se numește Ghenadi Leonidovici Șevrikov. Lucrează la ambasada noastră ca interpret. Până în iunie. Nu vreau să se întoarcă în Rusia. Nu se știe niciodată. Dacă eu accept să lucrez pentru voi, vreau ca, începând de acum, Agenția voastră să-l sprijine material până la terminarea studiilor. Este un băiat serios. Apoi, prietenul meu, Jack Pratt, îl va ajuta să-și găsească un loc de muncă.

— Pot să vă asigur de asta, zise Malko.

Rusul scoase din buzunar o hârtie și i-o dădu.

— Iată datele lui. Vreau ca totul să fi aranjat *acum*. Fără nici o posibilitate de retragere. Puteți?

— Da, răspunse Malko fără ezitare. Bărbatul care a solicitat această anchetă este la Casa Albă. Nu m-a dezamăgit niciodată.

Leonid Șevrikov își aprinse o țigară și suflă fumul îndelung, în liniște, apoi reluă:

— Nu vom mai reaminti *niciodată* această problemă. Am cuvântul dumneavoastră de ofițer că dacă lucrurile merg prost, totul va fi aranjat. Chiar dacă eu nu voi mai fi pentru a putea verifica. Sau nici dumneavoastră.

— Eu nu sunt ofițer, corectă Malko.

Leonid Șevrikov zâmbi.

— Știu, dar aveți reputația unui ofițer.

Malko se simți obligat să precizeze:

— Mâine dimineață voi merge la ambasada noastră și voi lua legătura printr-un mijloc securizat cu "comanditarul". Și el este un om de cuvânt și are puterea să aranjeze totul pentru fiul dumneavoastră. America este o țară bogată.

— Veţi folosi faimosul "submarin galben", remarcă insul zâmbind. Camera securizată.

— Odată aranjată această problemă, care este al doilea motiv pentru care mă ajutaţi? întrebă Malko.

Leonid se întoarse spre el, cu ochii plini de gravitate.

— Nu sunt sigur că Vladimir Putin este în stare să conducă Rusia, zise el. Este posibil să fie orbit de putere, să nu mai asculte de nimeni. În acest caz, ar fi util să avem un mijloc de a-l aduce pe calea cea bună. Zâmbi.

— Vedeţi, lucrez tot pentru ţară. *Întotdeauna* am lucrat pentru ţară.

Tăcu şi liniştea domni câteva clipe în maşina stropită de noroi. Fostul ofiţer KGB reluă:

— Am început cercetările, anunţă el. Este extrem de dificil. Putin nu acceptă nici o opoziţie. Vrea să fie respectat, să fie cavalerul alb al Rusiei: conducătorul integru, dezinteresat şi sărac pe care ruşii îl aşteaptă de secole.

— Şi este aşa?

— Nu.

Răspunsul căzuse ca un fulger.

— Vladimir Putin este un naţionalist, continuă rusul. Îi place ordinea, dar şi banii. Se gândeşte la pensionare. Când a revenit din Germania de Est în 1990, nu avea decât o maşină de ocazie şi o maşină de spălat. A fost nevoit să locuiască împreună cu părinţii, într-un apartament aflat într-un imobil împuţit. Era vremea când oligarhii începeau să prăduiască Rusia, făcând averi colosale în câteva luni, graţie permisivităţii legii şi complicităţii ori prostiei oamenilor. Atunci, Vladimir Putin şi-a spus că trebuie să apuce şi el o bucată din pradă. Dar fără să stie nimeni. Ruşii îl apreciază fiindcă are o imagine bună în exterior, fiindcă îi omoară pe ceceni şi îi arestează pe oligarhi... Deci, dacă cineva deţine un dosar secret despre el, va face totul pentru ca acest lucru să fie ştiut.

— Şi înainte... remarcă Malko.

Leonid se întoarse spre el cu un zâmbet plin de amărăciune.

— *Tovarășe* Malko, sunteți un om foarte inteligent.

Se lăsă din nou liniștea. Totul era interesant, dar Malko nu se lămurise încă. Fostul ofițer KGB nu îl lăsă mult timp.

— Ați auzit vorbindu-se despre un anume Ghenadi Sevcenko?

— Nu, mărturisi Malko.

— Este cel mai bun prieten al lui Vladimir Vladimirovici, zise rusul. Puțini îl cunosc: nu este foarte bogat, dar are o avere considerabilă. I-a făcut și îi face în continuare multe servicii lui Putin. În avionul lui personal fostul primar al Sankt Petersburgului, Anatoli Sobceak, a călătorit cu Putin la Viena, după cum știți.

— Sunteți sigur?

Fostul ofițer KGB scoase o hârtie din buzunar și i-o dădu lui Malko.

— Iată înmatricularea avionului. Finlandez, pe numele societății IPP – Internațional Petroleum Products – al cărui responsabil este Ghenadi Sevcenko: L 3550 H.

— Cum ați obținut această informație?

Fostul KGB zâmbi ironic.

— Și eu sunt un *silovik*, chiar dacă am fost exclus din KGB în 1988. Am fost reabilitat și mi-am păstrat mulți prieteni. Nici unul nu apreciază ascensiunea fulgerătoare a lui Vladimir Putin.

— Ce știți despre acest Sevcenko?

— Voi afla mai multe, dar pentru asta trebuie să merg la Sankt Petersburg. Este nevoie de timp.

— Înțeleg, recunoscu Malko.

— Am aflat totuși cum l-a cunoscut Putin pe Sevcenko, continuă rusul. Era în 1992. Putin era adjunctul primarului din Sankt Petersburg, Anatoli Sobceak. Era însărcinat cu comerțul exterior și altele. Pe acea vreme, grupul lui Sevcenko cumpărase apartamente pe strada Maiakovskaia. Voiau să le transforme în birouri, ceea ce era practic imposibil. S-a putut prin semnătura lui Vladimir Putin care autoriza această derogare. La puțin timp a achiziționat un

teren pe malul lacului Komsomoleţ, pentru construirea unei vile.

— De unde a găsit banii?

— Putin se întorsese din Germania de Est cu ceva economii. Acolo, câştiga în jur de 1500 dolari pe lună. Erau destui bani. În Rusia, salariile abia de ajungeau pentru o vilă... Deci, banii veneau din alte părţi.

Privi brusc la ceasul lui gros de aproape un centimetru.

— Nevasta mea o să se îngrijoreze. Vă voi lăsa aproape de metrou.

Porniră din nou.

— Mai este o persoană pe care trebuie să o găsiţi, zise deodată Şevrikov. Era cea mai apropiată colaboratoare a lui Vladimir Putin la primăria din Sankt Petersburg, Larissa Nester. Avea încredere totală în ea. Mi s-a spus că o folosea de fiecare dată când avea de făcut vărsăminte de bani lichizi. A lucrat cu el din 1992 până în 1996.

— Mai lucrază la primărie?

— Nu, a ieşit ia pensie, dar o pot găsi prin cei de la primărie. Are de primit pensie. Voi vedea când voi ajunge la Sankt Petersburg.

Ajunseră pe Leningradski Prospekt. Leonid opri maşina lângă trotuar.

— Când ne vom mai vedea? întrebă Malko.

— Imediat ce am noutăţi, vă sun. Ne vom întâlni tot la piaţă ca şi azi. *Haraşo?*

— *Haraşo!* făcu Malko.

Rusul îi trosni degetele. Malko ieşi din maşină şi dispăru în pasajul metroului, fără să mai întoarcă privirea. Chiar dacă fusese urmărit, nu avea cum să-şi dea seama. Oamenii FSB erau profesionişti şi îi descoperiseră adesea pe ofiţerii CIA contacându-şi "sursele".

Ori, numai modul cum era îmbrăcat îl făcea să se dea de gol că este străin. Se rugă pentru Leonid, ca şi el să-şi fi luat toate măsurile de precauţie pentru a nu fi urmărit.

Singura şansă de reuşită în această misiune era să nu-i alerteze pe cei care răspundeau de protecţia lui Vladimir Putin. Altfel, avea prea puţine şanse să părăsească Moscova în afară de sicriu.

Capitolul VI

Malko intră în "submarinul galben" iar tânărul agent CIA închise uşa în urma lui. "Submarinul galben" era o moştenire a Războiului Rece, pe vremea când obsesia americanilor din CIA aflaţi la Moscova era să nu fie ascultaţi de sovietici. Al cincilea etaj al ambasadei era rezervat CIA. Era apărat ca Fort Knox. Trei uşi blindate succesive, cu coduri digitale, camere de luat vederi, "submarinul galben", o cutie metalică de 30 m², pe pernă de aer, fără nici un aparat electronic susceptibil a fi "infectat". Mobilierul era redus la strictul necesar: o masă, câteva scaune şi un telefon securizat.

Malko formă numărul direct la Frank Capistrano şi dădu de secretară. Consilierul Special ţocmai încheia o întâlnire în Biroul Oval. Malko se hotărî să aştepte şi, după câteva minute, vocea lui Frank Capistrano îi vibră în timpan, atât de clară de parcă era în camera alăturată.

— Deci sunteţi în zăpadă? Ce veşti?

— Nu este zăpadă, răspunse Malko dar am contactat persoana în cauză.

— Bine jucat! Este promiţător?

— Foarte.

Îi prezentă pe scurt întâlnirile cu Leonid Şevrikov, insistând pe cererile lui, apoi pe ce îi comunicase lui Malko. Frank Capistrano nu ezită nici o clipă.

— Cererile lui mi se par perfect justificate, zise el. Voi pune în practică imediat ceea ce a cerut. Îmi veţi comunica datele tânărului. Când îl veţi revedea pe prietenul nostru,

spuneţi-i că nu trebuie să-şi facă probleme în privinţa aceasta.

— Îl voi anunţa cât pot de repede.

— Precizaţi-i că şi dacă noi trei dispărem, totul este ca şi făcut. Riscă incredibil. O merită.

— Noroc că vă aflaţi acolo, completă Malko. Nu promiteam nimic fără dvs....

Frank Capistrano oftă.

— Mulţumesc, făcu el. Nu îmi fac decât datoria. Ţineţi-mă la curent şi fiţi atenţi.

Malko ieşi din "submarinul galben" bucuros că erau în sistemul de informaţii oameni ca Frank Capistrano. Nu mai rămânea decât ca Leonid să-l caute din nou. Aşteptând, îşi va consolida acoperirea încercând să intre în legătură cu cecenii de pe lista pe care i-o dăduseră cei de la CIA.

* * *

Malko ieşi din staţia de metrou Kaluşkaia după patruzeci de minute. Se afla în partea de sud-vest a Moscovei, spre periferie, într-un cartier nou compus din blocuri cu cincisprezece etaje, construite prin anii '50 şi aflate în paragină. Acolo locuia un activist cecen care dispăruse de mai mult timp.

Malko găsi scara pe care o căuta şi intră într-un hol mizerabil care puţea a varză acră. Un şir de cutii poştale nu lăsa să se vadă decât numerele apartamentelor. Din fericire, ştia unde trebuie să ajungă. Vechiul ascensor scârţâitor îl ridică până la etajul 12. Scările erau mizerabile. Sună la nr. 624.

— *Şto?*[1] întrebă o voce de femeie prin uşă.

— Îl caut pe Andrei Dudaiev, strigă Malko.

— A fost arestat acum două luni acest nemernic de cecen, îi răspunse vocea de femeie.

---

1. Cine este?

Malko vru să plece, când ușa se deschise și apăru o bătrână cu părul cenușiu și o privire plină de răutate. Îl examină atent pe Malko și îl întrebă:

— Ce vreți de la el?

— Îmi datora niște bani, improviză Malko. Pentru o mașină.

Bătrâna îl repezi, răutăcioasă.

— Nu veți mai vedea niciodată banii! Dudaierv este la Lefortovo. A participat la atacul de la Teatrul Nord-Ost. Sper că îl vor împușca. Ar fi trebuit să-i omoare de la început.

Malko preferă să nu mai întrebe nimic și se retrase politicos. Oricum, lista dată de CIA era bună... Coborî și merse până la un tânăr aflat la volanul unui Subaru 77 care acceptă să-l ducă până la *Kempinsky* pentru două sute de ruble. În timp ce stăteau așteptând în ambuteiajele de la intersecții, lui Malko îi veni brusc o idee. Aleksandra Portanski, soția pictorului, răspunse imediat la telefonul mobil.

— Aș vrea să vă cer un mic serviciu, făcu Malko. Când ne putem vedea?

— Veniți la cină diseară, îi propuse ea. Dar înainte aș vrea să vă arăt tablourile soțului meu. El nu ar îndrăzni.

— Cu plăcere, acceptă Malko.

— Vin să vă iau de la hotel, la ora șase.

* * *

Malko, instalat într-un fotoliu din hol o aștepta pe Aleksandra. Văzu deodată o blondă apărând după ușa turnantă. Sculpturală, cu mobilul lipit de ureche, cu haina de blană desfăcută, lăsând să se vadă o fustă scurtă albă, ca și cizmele. Purta ciorapi negri.

Trecu pe lângă Malko, vorbind încă la telefon, și o luă spre scările care duceau la bar. Malko fu frapat de ochii ei de un albastru cobalt uimitor. O urmări cu privirea. O târfă, desigur, dar una frumoasă.

Cinci minute mai târziu, Aleksandra Portanski apăru și ea, cu silueta subțire, strânsă într-un palton de stofă

albastru, cu cizme și cu capul descoperit. Malko îi ieși în întâmpinare.

— Vreți să beți ceva?

— Oh, nu, nu avem timp! făcu ea. Aș vrea să vă arăt tablourile, la atelierul soțului meu.

— Bine. Haide.

El o urmă până la micul Jiguli verzui, încărcat cu o mulțime de lucruri, și plecară traversând Moscova. Aleksandra Portański conducea cu grijă, mult mai rezervată decât la prima lor întâlnire. Se opriră în fața unei clădiri vechi cu două etaje, nu departe de bulevardul Petrovski. Tânăra deschise o ușă din lemn deasupra căreia era un difuzor. Imediat după începea o scară din lemn, ducând la două încăperi în care se aflau zeci de tablouri. Aleksandra îi arătă lui Malko o canapea veche ce părea luată de la gunoi.

— Așezați-vă acolo, vă voi arăta tablourile.

Își scoase paltonul. Purta aceeași rochie încheiată de sus până jos, care îi veneea ca o mănușă, iar Malko își reprimă un impuls de dorință.

Pe rând, ea îi prezentă pânzele. Un stil curios, ușor fantastic, cu femei torturate, deformate, dar în culori frumoase.

— Vă place? întrebă ea.

— Mult! recunoscu Malko. Aș vrea chiar să cumpăr câteva. Aleksandra bătu din palme.

— Oh, este minunat! Pe care?

Malko alese cinci pe care i le așeză în față. Când se ridică să le privească mai de aproape, ea i se aruncă în brațe ca un copil. Malko nu se putu abține să nu o îmbrățișeze și simți imediat cum tânăra se lipea strâns de el. Arătă cu degetul o icoană atârnată pe perete.

— Este păcat! zise ea. Ne privește. În seara trecută am băut prea multă votcă.

Chiar dacă era reticentă, era tot mai apetisantă. El îi mângâie bustul iar ea roși și ami mult, apoi îi luă mâna și i-o așeză pe sânul stâng, în dreptul inimii.

— Simţiţi cum îmi bate inima! Nu trebuie să mă provocaţi. Nu am mai făcut dragoste de mult timp. Aleksei nu se gândeşte decât la pictură şi la votcă. Pe de altă parte, el ar vrea, dar nu poate.

Malko ar fi tolănit-o pe canapeaua veche dar ea îl întrebă:

— Mi-aţi spus de un serviciu pe care vi l-aş putea face. Care este acela?

Prudentă, ea se îndepărtase de el, dar privirea îi fugea spre Malko, al cărui sex întărit nu putea fi ignorat. Aleksandra nu pierdea nimic aşteptând, dar datoria era pe primul plan.

— Încerc să dau de o femeie care locuieşte în Sankt Petersburg, îi explică el.

Aleksandra se strâmbă comic.

— O femeie! Este frumoasă?

— Are mai mult de şaizeci de ani, preciză Malko. O rudă de-a ei locuieşte la Londra şi vrea să o găsească.Tot ceea ce ştie, este că a lucrat la primăria din Sankt Petersburg.

— Îi ştiţi numele?

— Bineînţeles. Larissa Nester. Puteţi telefona acolo? Dacă sun eu, vor avea bănuieli. Ştiţi cum sunt ruşii...

— Dar vorbiţi foarte bine rusa.

— Nu ca un rus...

— Bine. Îmi veţi da numărul de la primărie. Voi suna mâine. Veniţi, vom cumpăra vin. Aleksei adoră vinul. Va fi bucuros pentru tablouri.

Malko o ajută să-şi îmbrace paltonul iar ea se întoarse pentru un sărut scurt dar pasional.

* * *

Malko avea capul greu. Cu vin şi votcă, seara fusese dură. Aleksei Portanski, când auzise de intenţia lui de a cumpăra tablouri, îl îmbrăţişase de trei ori – ruseşte – şi îl strânsese la piept. De această dată, ea nu îi mai propuse să-l însoţească şi Malko luă un "taxi". Holul hotelului era

pustiu, dar muzica se auzea de la primul etaj. Nu avea somn și se hotărî să meargă până la bar. Era plin iar pianistul abia se mai auzea. Malko era gata să plece când o mână se agită înspre el. O recunoscu în întuneric pe blonda pe care o remarcase în timp ce o aștepta pe Aleksandra. Era în mijlocul unui grup de mafioți, împreună cu o altă fată, la o masă plină de sticle și pahare. Politicos, Malko îi răspunse la salut și se duse spre ascensor.

Câteva clipe mai târziu, blonda cu ochii de cobalt apăru, trăgând după ea un bărbat cu o figură plată și alură de taur, vizibil băut. Se legăna, agățat de cucerirea lui. De aproape, aceasta era chiar sublimă. Pometi înalți, privire adâncă, gură magnifică. O fiară de sex.

— Unde este cheia, Igor? întrebă ea.

Cel întrebat mormăi și începu să se scotocească în buzunare. Degeaba. Încercă să-l caute ea de cheie, zâmbind spre Malko. Fără prea mare succes. Liftul ajunsese. Malko intră iar blonda îl împinse pe Igor în cabină.

Malko introduse cartela și apăsă pe butonul al șaselea. Blonda oftă.

— *Spasiba, spasiba.* Și noi urcăm tot la cinci.

Igor, lipit de perete, îi mângâie mașinal fesele blondei. Ajunseseră. Pe holul lung, Igor se căută în buzunare și scoase cartela magnetică cu un horcăit de bucurie.

— Davai! Davai! bombăni blonda îmbrâncindu-l.

Malko îi văzu intrând în cameră, câteva uși mai departe.

* * *

Nu era numic mai rău decât neliniștea. Malko privea spre Kremlin prin fereastra sălii restaurantului. Totuși, aparent, totul se petrecea normal. Va mai „căuta" ceceni apoi se va duce la ambasadă pentru a obține numărul de telefon de la primăria Sankt Petersburg. Aștepta un semn de la Leonid Șevrikov. Vremea era încă frumoasă, dar prognozele anunțau zăpadă.

Tresări. O siluetă apăru în faţa lui. Blonda cu ochi de cobalt. Tot în fustă, cizme albe şi ciorapi negri, mai sexy decât înainte, chiar dacă era dimineaţă, îi adresă lui Malko un zâmbet care ar fi corupt şi un sfânt şi întrebă:

— Pot să mă aşez?

— De ce nu! zise Malko.

Ea luă loc în faţa lui. La lumină albastrul ochilor ieşea şi mai mult în evidenţă. Era cu adevărat frumoasă, cu o privire ascuţită.

— Prietenul dumneavoastră nu este aici? întrebă politicos Malko.

Blonda îi adresă un zâmbet larg.

— Igor? A plecat în Kazahstan. Aseară era atât de beat încât nici nu m-a atins. Apropo, mă numesc Irina. Dumneavoastră?

— Malko.

— Nu sunteţi rus?

— Nu. Austriac.

— Vorbiţi bine. Mama dumneavoastră este rusoaică?

— Nu. Am învăţat.

— Ce faceţi la Moscova?

— Imobiliare. Pentru un fond de investiţii.

Irina dădu din cap că a înţeles.

— Imobiliare, aici, este periculos... Rămâneţi mult?

— Nu ştiu încă.

Ea se ridică pentru a merge la bufet iar el o urmări cu privirea. Cambrată, era mai apetisantă decât din faţă iar contrastul dintre ciorapii negri şi cizmele albe era mai mult decât reuşit. Irina se întoarse cu atât de multă mâncare, încât ar fi săturat şi un urs. În timp ce mânca, începu să-i povestească viaţa ei.

— Locuiau în Krasnoiarsk, explică ea. Un loc pierdut în Siberia, la confluenţa dintre Enisei şi Transiberian. Într-o zi am luat-o spre Moscova.

Înghiţi o bucată mare de hering şi îndreptă spre Malko privirea de cobalt, după care continuă:

— Sunteţi singur la Moscova?

— Da.

— Vă place de mine?

Malko fu surprins de brutalitatea întrebării şi găsi un răspuns ocolitor.

— Nu cred că sunt puţini bărbaţii care vă plac... De ce m-aţi întrebat?

Irina, după ce terminase de mâncat, se aplecă în faţă.

— Bine. Igor a plătit camera până poimâine, a fost obligat să plece mai devreme. Îmi place să stau aici. Dacă vreţi să mă invitaţi la cină, să ne plimbăm, mi-ar face plăcere, şi nu vă va costa nici o kopeikă...

Malko privi în ochii de cobalt.

— Nu aveţi altceva de făcut? întrebă el, nu mai sunt şi alţi potenţiali clienţi, în acest hotel.

Irina oftă, umflându-şi şi mai mult bustul minunat.

— Da, este adevărat. Dar simt nevoia unei pauze. V-am observat ieri. Nu păreţi un *nietkulturni*[1] ca porcul de Igor. Cunoaşteţi multe. Dacă nu vreţi să vă culcaţi cu mine, nu mă interesează. Dar, de exemplu, în această seară mi-ar plăcea să mă invitaţi la *Café Puşkin*. Nu am fost niciodată de când sunt la Moscova.

Malko nu răspunse imediat la această propunere neaşteptată.

— De acord, zise el în cele din urmă. Voi face o rezervare.

O seară cu o asemenea blondă, nu putea fi neplăcută. Chiar dacă nu se atinge de ea.

— Care este numărul camerei dumneavoastră? întrebă Irina.

— 512.

— Voi fi acolo la ora opt.

Se ridică cu o mişcare senzuală şi se îndepărtă. Malko o privi gânditor. O „prădătoare" splendidă. De ce îl alesese pe

---

1. Incult.

el? Brusc, realiză care era sursa neliniştii. Al şaselea simţ îi urla în subconştient, spunându-i că era în pericol. Somptuoasa Irina îi amintea de „fetele KGB" care îi seduceau pe afaceriştii occidentali. Deodată, fu sigur că târfa siberiană îl agăţase ştiind ce era. Revăzu scena când intrase pe uşa hotelului, imediat după el. Ca şi cum coborâse dintr-o maşină care aştepta în faţa hotelului. Igor, amantul, putea fi foarte bine un figurant.

Brusc, atracţia pe care o simţea faţă de ea dispăru. Era evident: FSB-ul îi agăţase un „controlor". Încercă să se liniştească. Nu era alarmant: o simplă măsură de rutină. Până la urmă, FSB îi cunoştea misiunea pe care o avea din partea CIA, iar ruşii erau mereu paranoici. Putea fi şi ceva legat de ancheta referitoare la Putin. Dacă era cazul, trebuia, treptat, să-l prevină şi pe Leonid Şevrikov. O chestiune de viaţă şi de moarte.

Urcă în camera lui, ezitând. Dacă ex-KGB-istul era deja supravegheat, sunându-l, nu făcea decât să-l pună în pericol şi mai mare. După un timp de gândire se hotărî să-l sune acolo unde îl contactase prima dată: la biroul lui de la NTV. Pretextul era găsit. O invitaţie la Balşoi pentru o reprezentaţie de balet. Văzuse anunţul în *Moscow Times*.

O secretară îi răspunse.

— Leonid Şevrikov nu este aici, anunţă ea. Îi pot transmite un mesaj?

Malko îi explică faptul că voia să-l invite la Balşoi în acea seară şi îi ceru să-l sune, lăsându-i pe lângă numărul de telefon de la hotel şi pe cel de pe mobil. Apoi, îşi luă paltonul şi coborî să cumpere bilete pentru Balşoi. Nu trebuia uitat nici un amănunt, dacă era supravegheat.

* * *

Ciudat, de ceva timp, Piaţa Roşie era închisă publicului cu bariere metalice păzite de miliţieni. Vânzătorii de şepci, matrioşca şi alte produse artizanale fuseseră nevoiţi să se

retragă în faţa magazinului Gum, lângă Muzeul de Istorie. Malko cumpără *Izvestia* de la un chioşc, apoi o luă înapoi spre hotel. Băgând mâna în buzunar, avu surprinza să nu găsească monedele pe care tocmai le primise rest. Mirat. cercetă buzunarul şi descoperi o gaură destul de mare. Deveni imediat suspicios: băga des mâinile în buzunare şi ar fi remarcat gaura. Mai mult, fidela Ilsa, la Liezen, îi verifica hainele înainte de fiecare plecare. Intrigat, intră în Gum şi merse la toaletă. În cabină îşi scoase paltonul şi examină atent buzunarul, descoperind că fundul acestuia fusese tăiat, fin, cu o lamă parcă... Pipăind dublura paltonului, simţi mai multe obiecte. Monedele, bineînţeles, apoi un obiect rotunjit şi de lungimea unui deget. Mărind gaura din buzunar, reuşi să-l scoată şi pulsul i se acceleră.

Era un săculeţ din plastic transparent umplut cu o pudră albă cu reflexe roz. Rupse un colţ şi gustă. Gustul amar şi specific îi umplu arterele de adrenalină.

Era heroină.

Erau pe puţin cincizeci de grame. În Rusia, aceasta valora trei ani în tabăra de corecţie, indiferent că erai străin sau rus.

Desfăcu săculeţul şi goli conţinutul, după care aruncă şi ambalajul. Abia după ce apa din vas redeveni limpede se mai linişti. Îşi îmbrăcă paltonul şi ieşi, aşteptând să fie arestat. Era sigur că în seara dinainte buzunarul nu era găurit. Paltonul rămăsese în cameră doar când servise micul dejun în compania Irinei. Aceasta avusese ca sarcină să-l „fixeze", în timp ce îi aranjau paltonul. Însemna că FSB-ul se hotărâse să-l neutralizeze.

Singura consolare: telefonul dat lui Leonid nu trăda nimic. Ieşea din Gum, când telefonul mobil sună.

— Domnule Linge?

Era vocea secretarei lui Leonid Şevrikov.

— Da, răspunse Malko.

— Sunt Dimitrova, m-aţi sunat mai devreme. Am vorbit cu Leonid. Vă mulţumeşte pentru invitaţie la Balşoi şi vă dă

întâlnire la ora şase pentru a mânca împreună. Ştiţi Parcul Statuilor, de lângă Casa Artiştilor, în faţa Parcului Gorki?

— Da, mă descurc, zise Malko. Voi veni acolo.

Convorbirea fu întreruptă. Grăbi pasul. Întâlnirea din Parcul Statuilor, i se părea ciudată. Sări într-un taxi care aştepta în faţa hotelului.

— Bulevardul Novinski, zise el şoferului. Ambasada Americii.

Nu intenţiona să se refugieze în ambasadă, dar înainte de a merge la acea întâlnire, voia să anunţe CIA. Să aibă cunoştinţă măcar de soarta lui, dacă dispărea.

* * *

Din 1991, Parcul Statuilor servea ca depozit pentru statuile recuperate din diverse locuri la destrămarea Uniunii Sovietice.

Intrând pe poarta Krimskaia, Malko înainta precaut pe aleile îngheţate. Parcul era pustiu, în afară de câteva femei cu copii în cărucioare. Ajunse în zona statuilor foştilor idoli ai comunismului. Pe aleea din dreptul statuii lui Felix Dzerjinski era o bancă, ocupată de un bărbat pe care Malko îl vedea din spate. Pulsul îi crescu când recunoscu pălăria fostului ofiţer KGB.

Neliniştea îi înăbuşi bucuria de a-l vedea. Era totuşi foarte frig şi era curios că stătea acolo, în aer liber, fără să se mişte. Cu un cârcel în stomac grăbi pasul şi strigă:

— Leonid.

Bărbatul de pe bancă nu reacţionă. Cu mâinile în buzunarele hainei de piele, părea adormit, cu pălăria pe ochi. Malko ajunse în faţa lui şi se opri, privind în jur. Nimeni. Dar putea fi foarte bine văzut de la ferestrele hotelului *President*. Trebuia să aibă o atitudine absolut normală.

Ajunse lângă bancă şi împinse pălăria în spate. Fostul ofiţer KGB părea că doarme, cu bărbia în piept, ochii

închiși. Nu îi răspunse lui Malko. Acesta se apropie și mai mult și îi puse mâna pe față: era rece. Îl examină mai atent și văzu că pieptul i se mișca imperceptibil...

Trăia.

Deși îl strigase, îl zgâlțâise, nu obținu nici o reacție. Înțelese: era drogat. Rusul alunecă încet pe o parte și pălăria îi căzu pe jos.

Malko nu mai avea nici o îndoială: FSB-ul îi aflase misiunea și îi întinsese o capcană. Privi spre *President*. Poate că un lunetist era gata să-l țintească. Se forță să rămână nemișcat, în fața pericolului. Întorcându-se, privirea îi căzu pe statuia lui Felix Dzerjinski și fu sigur că totul fusese regizat cu atenție.

Ce alt loc decât lângă fondatorul CEKA?

Ce era de făcut? Nu îl putea abandona pe Leonid Șevrikov, încă în viață. Nici să-l transporte, singur. În timp ce se gândea, observă deodată niște bărbați care se apropiau de pe cele trei alei care veneau spre locul în care se afla. Doisprezece, în haine de piele.

Rămase nemișcat. De data aceasta, se terminase.

Capitolul VII

Cinci bărbați se aruncară în același timp asupra lui Malko. Doi apucară reverele paltonului și îl dezbrăcară violent. Un altul, în spate, îi imobiliză capul. Ceilalți doi îl apucară de mâini și îl traseră în spate. Fără nici un cuvânt, calm. Cu o brutalitate calculată.

— Ce este? Cine sunteți? întrebă Malko în engleză.

Îl aruncară pe bancă, lângă trupul nemișcat al lui Leonid Șevrikov, în timp ce îi pipăiau febril paltonul. Fu o bucurie pentru el, în fața figurilor încruntate. Le trebui cinci minute pentru a verifica dacă avea ceva în buzunare și în căptușeala paltonului. Se ridicară și doi dintre ei discutară înainte de a veni la el.

Cel mai în vârstă îi băgă sub nas o legitimație roșie cu blazonul FSB și întrebă în rusă:

— Ce faceți aici?

Cum Malko nu răspundea, continuă pe un ton furibund.

— Nu faceți pe prostul, domnule Linge, știm foarte bine cine sunteți și că vorbiți rusa...

Un altul îi scotocea prin portofel și se apropie de șeful lui ținând între degete cartea de vizită a colonelului Boris Piotrovski, șeful FSB din Moscova. Malko profită de ocazie.

— Vă rog să-l contactați imediat pe colonelul Piotrovski, zise el, care este protectorul meu la Moscova. Ca să eliminați orice neînțelegere.

Operaţiunea lor derapă. Nu găsiseră nimic compromiţător asupra lui Malko şi, acum, pretindea că este sub protecţia FSB-ului... Încă o discuţie, mai deoparte. Şeful lor se întoarse şi zise sec:

— Vă ducem la Lubianka.

Adică la sediul central al FSB.

Unul ditre ei îi aruncă paltonul, pe care îl îmbrăcă. Se zgribulise de frig.

— Iar el? întrebă arătând spre Leonid Şevrikov. Nu îl putea lăsa aici.

Şeful lor aruncă o privire răutăcioasă spre Leonid Şevrikov şi zise sec:

— Nu avem ordine în privinţa lui. Este un drogat, un gunoi.

— Era şi un ofiţer al Primului Directorat, replică Malko, glacial. Nu îl voi lăsa aici ca să moară de frig.

Fără să mai aştepte, luă telefonul mobil şi apelă portarul hotelului *Kempinsky,* explicând că avea nevoie de o ambulanţă pentru un prieten. I se dădu numărul de telefon de la Centrul medical American. Sună acolo şi explică situaţia, cerând o ambulanţă cât mai repede posibil.

Bărbaţii, în jurul lui, ascultau. În cele din urmă îl luară pe sus. Avu timp totuşi să dea numărul cărţii sale de credit American Express iar interlocutorul îl asigură că Leonid Şevrikov va fi salvat cât mai repede.

După cinci minute îl înghesuiau într-o veche Volga, care porni imediat.

* * *

Colonelul Boris Piotrovski era plin de amabilitate.

— Domnule Linge, zise el, este vorba de o eroare stupidă! Cei care v-au interpelat, nu fac parte din serviciul meu.

— Aveau totuşi legitimaţii FSB, replică Malko, şi păreau că mă cunosc foarte bine.

— Aparţin FSB-ului federal, explică Piotrovski. Ancheta lor nu vă privea, dar au dat şi de numele dumneavoastră. Până să mă informeze pe cale ierarhică, erau obligaţi să vă ţină la ei.

Malko se uită la ceas: opt şi zece. Stătuse aproape două ore într-o cameră goală, după ce îi deşertaseră buzunarele. Apoi, fără nici un cuvânt, îl urcaseră într-o Volga pentru a-l conduce la FSB-Moscova, la o sută de metri depărtare. Colonelul Piotrovski îl primise, vizibil deranjat.

— Pot să ştiu şi eu ce s-a întâmplat? întrebă Malko.

— Bineînţeles, făcu şeful FSB-Moscova. Un concurs de împrejurări regretabil. Bineînţeles, aceştia nu ştiau că suntem în legătură. Vreţi puţin ceai?

— Cu plăcere, zise Malko. Şi spuneţi-mi de ce am fost interpelat cu atâta brutalitate.

— Este o poveste tristă, oftă colonelul Piotrovski. Bărbatul de pe bancă a fost un ofiţer strălucit al Primului Directorat al KGB-ului, la Washington.

— Ştiu, i-o reteză Malko. L-am sunat încă de la sosire pentru a-i da veşti de la unul dintre prietenii săi americani. Trebuia să mergem la Balşoi în această seară.

— Leonid Şevrikov s-a schimbat mult, afirmă trist colonelul FSB, chiar dacă a reprimit pensia. A început să bea şi, apoi, să se drogheze. Era supravegheat din această cauză. Colegii mei din FSB aflaseră că trebuia să se întâlnească în parc cu furnizorul de droguri. V-au confundat cu dumneavoastră....

— Înţeleg, făcu Malko. Chiar este o poveste tristă. Sper că va scăpa cu bine. Era a doua oară când îl întâlneam. Nu îi cunoşteam viaţa.

Trei telefoane începură să sune în acelaşi timp, iar colonelul tresări. Malko profită de această pauză pentru a se ridica.

— Pot să plec? întrebă el. Să continui căutarea cecenilor?

Vorbind la telefon, ofiţerul FSB îi strânse mâna.

— *Dasvidania, gospodin* Linge. Permiţi scuzele mele.

Malko ajunse în stradă. Aerul rece i se părea reconfortant. Ar fi putut ajunge într-o sală de interogatoriu, la etajul al doilea al închisorii Lefortovo. În acelaşi timp, era furios şi trist. Nu credea o iotă din povestea colonelului Piotrovski. Ruşii vruseseră să-l atragă în capcană, după ce îl lichidaseră pe Leonid Şevrikov. Vladimir Putin şi secretele lui erau bine păzite.

Fluieră după o maşină, o Volga la fel cu cea cu care îl transportaseră la sediul FSB şi se duse la Centrul Medical American.

* * *

Medicul în halat alb, cu stetoscopul după gât, apăru dintr-o cameră, sobru şi îl invită pe Malko în biroul lui.

— Sunt doctorul Patrick Matthews, zise el. Dumneavoastră aţi telefonat pentru acest bărbat găsit în parcul statuilor?

— Da, zise Malko. Şi-a revenit?

— Nu. Nici nu cred că îşi va reveni, mărturisi doctorul Matthews.

— Ce are? întrebă Malko, care ştia deja răspunsul. Americanul îl privi ciudat.

— Îl cunoaşteţi de mult timp?

— Nu, recunoscu Malko, de ce?

— A luat o supradoză de heroină. Este în comă.

— Heroină! Sunteţi sigur?

— Veniţi să vedeţi singur.

Îl luă pe Malko şi îl conduse în camera în care se afla ex-ofiţerul KGB. Pe un pat, cu o perfuzie în braţul stâng. Medicul îi arătă lui Malko mai multe puncte roşii pe un braţ. În lungul venei.

— Uitaţi-vă. S-a injectat de mai multe ori. Doze mari. De parcă a vrut să se sinucidă... Aproape că a reuşit. Avea probleme?

Malko simțea nevoia să urle la acest doctor că nu era o sinucidere, era o crimă. Oamenii FSB-ului federal îl drogaseră intenționat pe fostul ofițer KGB pentru a le reuși planul.

— Credeți că ne poate auzi? întrebă el.

Medicul clătină din cap.

— Nu.

Malko nu mai putea să-l asigure pe Leonid că fiul său era în siguranță. Ieșiră din cameră iar medicul îl avertiză pe Malko.

— Acest bărbat nu avea nici un act la el. Sunt obligat să anunț Miliția. Nu pot ține un necunoscut drogat fără să-l declar. Îi știți numele, măcar?

— Da. Leonid Șevrikov. Lucrează la NTV.

— Bine, îi voi anunța. Sunați-mă mâine dimineață, luați cartea mea de vizită.

Malko ieși din centrul medical cu inima strânsă. Nu îl va mai revedea niciodată pe Leonid în viață, era sigur. Rusul merita un loc de onoare pe "Wall of Honor" în holul CIA. Ca un robot, merse până la hotelul *Mejdunaia Rodnaia,* în apropiere, și, la barul de la parter, servi o votcă. Apoi ieși și urcă într-unul din puținele taxiuri galbene prezente. Acum nu avea de ce să mai fie neliniștit.

Se întrebă de ce Leonid nu fusese ucis. Poate că era un fost KGB-ist, de aceea îl protejaseră. Căutând banii pentru taxi, dădu peste biletele la Balșoi și vru să le arunce. Dintr-un reflex de orgoliu se hotărî să le folosească. Pe de o parte pentru a confirma întâlnirea care ar fi trebuit să o aibă cu Leonid. Ceea ce îl proteja de alte bănuieli. Și apoi pentru a nu le da adversarilor satisfacție că era afectat. Trebuia să se gândească, să elaboreze o nouă strategie. Chiar dacă situația părea disperată.

Se pregătea să se îndrepte spre Balșoi, când își aminti de Irina. Târfa siberiană trebuia teoretic, să-l aștepte la *Kempinsky* pentru a merge la cină! Dacă nu mai era acolo, era o probă în plus că era și ea implicată în planurile FSB. Era aproape ora nouă...

* * *

Abia trecu Malko de ușa hotelului că o siluetă sări dintr-un fotoliu. Irina, într-o rochie neagră lungă până la cizme și crăpată într-o parte, cu părul pe umeri și o privire mai seducătoare ca niciodată.

— Dumnezeule! zise ea. Am crezut că m-ai uitat! Eu care te consideram un domn! Voiam să plec.

Malko îi sărută mâna.

— Am avut o problemă, explică el. A trebuit să-l duc pe un prieten la Centrul Medical American. Și nu aveam numărul de pe telefonul mobil.

— Nu face nimic, zise ea. Te iert.

— Ca să mă ierți, completă Malko, te duc la Balșoi.

Ochii albaștri străluciră.

— La Balșoi! Ura! Nu am fost niciodată.

În fața bucuriei copilărești, Malko se întrebă dacă nu o bănuise degeaba. Aceasta făcea seara și mai plăcută.

* * *

Cu zâmbetul ei devastator de târfă, Irina, sprijinită de birou, își scoase ușor rochia, dezvelindu-și picioarele superbe, apoi triunghiul negru al chilotului, de care se debarasă repede, lăsând să se vadă părul blond. Apoi, se apropie de Malko și se frecă de el.

— Vreau să mă duci la orgasm, zise ea.

Ea se urcă pe birou, cu picioarele larg desfăcute, frecându-se de Malko cu sexul ei blond.

Inexplicabil, acesta nu simțea nici o dorință. Fără să renunțe, Irina se dezbrăcă de rochie și apăru complet goală, cu excepția ciorapilor negri prinși pe picior.

— Mângâie-mă, îi ceru ea lui Malko, cu mâna ta.

Ea se întinse pe pat. Malko începu să o mângâie iar ea îl apăsa din ce în ce mai tare pe mână pentru a-l face să-și

înfigă și mai mult degetele în ea. Imediat, Irina începu să geamă, crispată. Respirația i se acceleră.

Ridicându-și bazinul scoase un țipăt ascuțit, apoi căzu, cu mâna dreaptă ținând membrul flasc al lui Malko. Fără nici un comentariu, ea se aplecă și îl cuprinse cu gura. Malko nu reuși să realizeze ce se întâmpla. Irina era diabolică. Simți cum plăcerea îi urca prin trup și ejaculă cu un geamăt sălbatic. Ea se lipi de el și întrebă cu o voce timidă:

— Pot să dorm cu tine? Am avut o seară minunată.

Malko rămase cu ochii deschiși iar Irina lipită de el ca un animal de casă.

* * *

Soarele strălucea deasupra Moscovei. Irina se întorsese în camera ei. Malko sună la Centrul Medical American, întrebând de doctorul Mathews.

— Cum se mai simte prietenul meu?

— Nu mai este aici, anunță medicul. După ce ați plecat, niște oameni au venit să-l caute, cu o ambulanță. Aveau legitimații FSB și nu au dat nici o explicație.

— Știți unde l-au dus?

— Nu.

Malko închise fără să mai insiste. Chiar dacă supraviețuia nu îl va mai revedea pe Leonid.

Telefonul mobil sună. Vocea melodioasă și timidă a Aleksandrei Portanski.

— Am găsit-o pe prietena ta din Sankt Petersburg, anunță ea.

Malko se dezmetici rapid. Dacă telefonul îi era ascultat. Aleksandra se condamna la moarte.

— Ești acasă la tine?

— Da.

— Pot să trec?

— Bineînțeles.

— Atunci vin.

Întrerupse legătura, pradă unor sentimente contradictorii. Ruşii ştiau ce căuta el. Nu îl lăsau la întâmplare. Cel mai indicat era să se urce în avion şi să nu mai meargă la Sankt Petersburg. În acelaşi timp, era plin de o furie rece. Deja trei morţi pentru nimic!

În acelaşi timp, simţea nevoia să sfideze destinul şi să întoarcă împotriva adversarilor propriile lor arme.

* * *

Aleksandra Portanski se lipi de el şi scoase din buzunarul rochiei o hârtie îndoită, cu un zâmbet fermecător.

— Iată ce mi-ai cerut! Au fost foarte drăguţi cei de la primărie. Locuieşte pe strada Tallinskaia, nr. 22, ap. 129, împreună cu câinele. Este văduvă. Sper că are într-adevăr şaizeci de ani, adăugă ea, geloasă.

— Eşti un înger, zise el.

Aleksandra oftă.

— Ai norocul că poţi merge acolo.

— Vino cu mine, îi sugeră Malko, ştiind că era imposibil pentru ea.

Aleksandra îl privi lung, apoi se lipi de el murmurând:

— Ar fi prea periculos.

Fără să ştie că era adevărat...

— Cum îţi pot mulţumi, atunci?

— Oferă-mi o sticlă de whisky pentru Aleksei. Acum, îl preferă în loc de votcă. Este la piaţă pe strada Lubianka.

— Haide, făcu simplu Malko.

* * *

Aleksandra înghesui în portbagajul maşinii Jiguli trei sticle de Defender "vechi de cinci ani" după care îl lăsă pe Malko la hotel, bucuroasă. Băutura îi va oferi inspiraţie lui Aleksei.

După ce Aleksandra plecă, Malko ceru o maşină care să-l ducă la ambasadă. Îşi refăcuse moralul de oţel.

Hotărârea era luată: va merge la Sankt Petersburg. Totuși, înainte de a pleca, mai avea câteva lucruri de aranjat. Trebuia să-și ia toate măsurile pentru a nu fi urmărit acolo unde trebuia să se ducă.

* * *

Ieșind din ambasadă, Malko era și mai optimist. Obținuse și numele responsabilului legal, Ray Benson, care era la dispoziția lui. Când aștepta să se oprească o mașină, observă un telefon public. Avea numărul telefonului mobil al Ludmilei, "păianjenul", prostituata care fusese cu Vladimir Putin în voiajul din 1999. Măcar să o sune înainte de a pleca.

— Alo?

— Ludmila?

— Da. Cine este?

El încercă mai întâi în engleză.

— Un prieten al Zarei.

Ludmila păru că nu înțelese și el încercă în rusește.

— Sunt un prieten al Zarei, care mi-a dat numărul tău de telefon, îi explică el. Aș vrea să ne întâlnim.

De această dată ea înțelese.

— Sunteți la Moscova? întrebă ea.

— Da.

Ea izbucni în râs.

— Atunci, va trebui să mai așteptați. Sunt la Alma Ata. Mă întorc într-o săptămână.

Alma Ata, în Kazahstan. La mii de kilometri de Moscova.

— Bine. Voi aștepta, făcu Malko.

— Dați-mi numărul de telefon, ceru Ludmila. Vă sun când mă întorc.

— Prefer să vă sun eu.

Ea nu insistă.

— Bine. Ne vedem săptămâna viitoare.

Închise, bucuros. O regăsise pe Ludmilla. Nu mai rămânea decât să o convingă. La întoarcerea din Sankt Petersburg.

Dacă se mai întorcea.

Ajuns la hotel, formă de la telefon șase, apoi cinci sute douăzeci și patru.

— Irina, făcu el, ce-ai spune dacă am vizita muzeul Ermitaj, la Sankt Petersburg?

Cu o posibilă "fată FSB" lângă el încerca încă o dată să deschidă dosarul secret al lui Vladimir Putin.

Capitolul VIII

Peisajul de iarnă, monoton — sate înzăpezite, printre păduri de brad cu râuri înghețate — defila din ce în ce mai repede cu cât Săgeta Roșie atingea viteza de croazieră. Peste 150 km la oră! Mândria căilor ferate rusești. Din fericire, terenul între Moscova și Sankt Petersburg era neted ca în palmă. Evident nu era ca în TGV. Vagoanele se legănau cu un zgomot infernal care nu putea fi acoperit de muzica populară difuzată la intensitate maximă. Malko încercase să ajungă la vagonul restaurant, dar trebuise să renunțe, legănându-se ca pe o navă în plină furtună...

Săgeta Roșie plecase din gara Leningrad, de la Moscova, la ora opt și ajungea la răsăritul soarelui în Sankt Petersburg.

La hotel se hotărâse să ia Săgeata Roșie, trenul de noapte între Moscova și Sankt Petersburg. Cabine cu două cușete ce se potriveau perfect pentru un voiaj "turistic". Bineînțeles, nu credeau că el merge la Sankt Petersburg doar pentru a vizita muzeul Ermitaj...

Puțin câte puțin, câmpia înghețată se transforma într-o întindere neagră, presărată cu lumini. Controlorul le deschise cușetele și Malko închise ușa dinspre culoar. Abia puteau sta în picioare. Irina îl cuprinse cu brațul după gât și se frecă de el, cu o strălucire distrată în ochii albastru cobalt.

— Nu am făcut niciodată dragoste în tren, zise ea. Tu?

— Nici eu nu îmi amintesc să fi făcut, mărturisi Malko.

— Ura! făcu tânăra.

Cu gesturi vioaie, ea își scoase puloverul, rămânând în sutienul de dantelă neagră, apoi îi arătă o cușetă lui Malko.

— Întinde-te!

El se supuse. Irina, aplecată peste el, îi desfăcu cureaua, apoi îi dădu jos slipul. În timp ce îl mângâia și îl cuprindea cu gura, ea își desfăcu sutienul, eliberându-și sânii magnifici. Când simți sânii calzi acoperindu-i sexul, Malko își simți pielea ca de găină. Irina începu să-și frece sânii de sexul lui, excitându-l și cu limba.

În momentul în care el ejacula, un alt tren trecu cu un zgomot infernal și nu se mai auzi nimic. Irina rămase un timp peste el după care se duse în cușeta ei.

Malko, rămase cu ochii deschiși în întuneric, întrebându-se ce urma să găsească la Sankt Petersburg. În afară de Irina, cine mai era cu el?

* * *

Bulevardul Nevski, care traversa Sankt Petersburg-ul prin centru, era sinistru sub ploaie. Irina deschisese ochii uimită. De la ieșirea din gară până în mijlocul bulevardului Nevski, nu scăpa nici un amănunt.

Abia ajunși în cameră, Irina țipă de bucurie, citind pliantul hotelului *Europa*.

— Este și o piscină! Ador. Tu nu?

— Nu chiar, mărturisi Malko, care avea aceeași atracție pentru sport ca pisica pentru apă.

— Vrei să mă duc?

— Bineînțeles.

Pentru Irina, el era un turist la Sankt Petersburg. Dacă ea raporta șefilor tot ceea ce făcea el, mai întâi pe ea trebuia să o "intoxice". Dormiseră în tren și se simțea în plină formă, retrăind aventurile ofițerilor CIA în timpul Războiului Rece. Aici, armele erau inutile. Era un joc al eșecurilor, posibil mortale pentru el, căci nu avea protecție diplomatică.

Se uită la ceas: nouă și jumătate. Va începe cu Larissa Nester. O țintă poate mai puțin supravegheată decât Nikolai Gregorov, detectivul particular care știe, se pare, tot trecutul lui Putin.

Coborî în același timp cu Irina, în halat, și se despărțiră în hol. Nu mai ploua, dar o ceață glacială îți intra în oase.

Fără să se uite dacă era urmărit, Malko urcă într-un taxi și îi zise șoferului:

— Strada Repina, pe Vasilevski ostrov. Numărul 80.

Traversară centrul orașului pentru a ajunge la un pod pe Neva Mare, care ducea pe insula Vasilevski. Neva era înghețată iar pescarii, instalați pe scaune pliante, supravegheau undițele în copcile săpate în gheață. Ajuns pe strada Repina, o zonă liniștită, Malko îi plăti 200 de ruble și privi în jur. Aparent, nici o mașină nu îl urmărise.

Totuși, nu putea risca.

Cu pași liniștiți, intră sub arcada de la numărul 80. Dădea spre o curte pe care o traversă, ajungând într-o a doua curte. În fund, o a doua arcadă dădea spre strada paralelă cu Repina, Lini 3. În această parte a insulei, străzile aveau numere, ca în Statele Unite. Malko se depărtă repede. Instrucțiunile celor de la CIA erau bune. Acest imobil fusese recomandat pentru scăparea de sub urmărire, din cauza intrării duble.

Teoretic, nu avea pe nimeni pe urmele lui. Ajunse pe cheiul Makarova și opri o a doua mașină.

— Strada Tallinskaia, numărul 22.

Șoferul, un tip jovial cu șapcă de piele, îl privi râzând.

— Mergeți la Hrușciov!

Tot cartierul fusese construit în anii 50 din ordinul lui Nikita Hrușciov: clădiri de cinci etaje, identice. Când Malko ajunse pe Tallinskaia, înțelese ironia șoferului. Jumătate din clădiri erau sigilate, pentru demolare. Nu mai erau decât șobolani.

Malko se opri în fața numărului 22. Imobilul părea încă locuit. Se uită în jur: strada era pustie. Doar că ușa de la

intrare era închisă cu un interfon din epoca sovietică, primitiv dar eficace. Imposibil de penetrat înăuntru. O ninsoare fină începea să cadă. Rămase pe trotuar, aproape de intrare. După zece minute, răbdarea îi fu răsplătită. Ușa se deschise și o bătrânică înfofolită ca pentru a merge la Polul Nord, îl privi mirată și îi zise:

— Domnule, o să răciți, trebuie să vă luați o căciulă...

— Mulțumesc, răspunse Malko. Locuiți aici?

Ea dădu din cap, melancolică.

— Da. Locuiesc în această gaură de șobolani. Nu pentru mult timp. Ne-au promis că ne mută, dar nu știu dacă este adevărat...

— Caut pe cineva care locuiește aici, Larissa Nester.

Bătrâna clătină din cap.

— Nu o cunosc. Sunt destule apartamente.

— Are un câine, preciză Malko.

Privirea bătrânei se lumină.

— Ah, da, acum știu, un câine mare negru. Este o doamnă foarte drăguță, pensionară. Cred că cheltuiește mai mult pentru a hrăni câinele decât pentru ea.

— La ce etaj locuiește? insistă Malko, cu inima bătându-i tare.

— A plecat. De șase luni. V-am spus: o să demoleze imobilul.

— Știți unde este acum?

— Nu. Mi-a spus într-o zi că pe undeva pe lângă parcul Sosnovka, în nord. Bulevardul Hudojnikov sau cam așa ceva.

— Nu aveți adresa ei?

— Nu. Mi-a spus că este o piață în apropiere, chioșcuri pe trotuar... La revedere.

Se îndepărtă legănându-se. Malko luă o altă mașină, explicându-i șoferului că trebuia să ajungă la cineva care locuia pe bulevardul Hudojnikov. Porniră înspre nord, pe niște străzi supradimensionate pentru circulația mică.

Turiştii nu veneau niciodată pe acolo. Şoferul se întoarse şi îl anunţă că ajunseseră la locul dorit.

Malko coborî la intersecţie. Descurajat. Fiecare grup de blocuri avea peste o sută de apartamente. Fără nici o listă a locatarilor, doar numere. Nici unul nu se cunoştea cu celălalt. Maşinal, înaintă pe bulevardul Hudojnikov. Brusc, simţi un miros puternic de peşte şi văzu mai multe barăci aliniate pe trotuar. O piaţă în aer liber.

Se apropie de prima tarabă şi întrebă vânzătoarea:

— Ştiţi o bătrână care are un câine mare negru?

Nu ştia nimic. Trecu mai departe. Fără prea mult succes. După mai mult de zece chioşcuri se opri. Era ca şi cum căuta acul în carul cu fân. Deodată îi veni o idee. Un câine mănâncă şi carne. Găsi "carmangeria" la o sută de metri mai departe. Bucăţi de carne de culoare ciudată erau etalate pe hârtie de ziar. Pentru a intra în vorbă cu vânzătoarea, cumpără o bucată. În timp ce aceasta număra banii, întrebă:

— Ştiţi o bătrână care are un câine mare negru?

Vânzătoarea îi răspunse:

— Bineînţeles! Îi vând ceea ce nu cumpără alţii. Ea mănâncă varză şi cartofi în timp ce monstrul acela negru mănâncă numai carne... Măcar dacă ar fi frumos, dar este plin de bandaje.

— Ştiţi unde locuieşte?

— Nu departe. La 34 sau la 36, pe Hudojnikov.

Malko îi mulţumi şi plecă. Nu avea decât cinci sau şase sute de apartamente de vizitat...

Din fericire, vânzătoarea îi mai strigă ceva în urmă:

— Cam pe la ora aceasta iese să-şi plimbe animalul. Dacă mergeţi pe aici, o să o vedeţi.

Malko plecă cu bucata de carne înfăşurată într-o fâşie de *Izvestia*.

Era în dreptul numărului 44, dar fiecare număr ţinea cam o sută de metri. Oamenii se grăbeau sub rafalele reci amestecate cu zăpadă. Acest cartier sinistru era plin de

mizerie şi nefericire. Pe aici nu treceau nici automobile Mercedes, nici BMW. Doar vechile Lada cu vopseaua cojită, minusculele Jiguli sau anticele Volga.

Brusc pulsul i se acceleră.

Destul de departe, în faţă, tocmai observa o siluetă ieşind dintr-un imobil, precedată de un animal negru enorm!

Capitolul IX

Larissa Nester înainte pe trotuar, literalmente trasă de câinele ei, un gigantic dog negru. Malko nu mai văzuse unul așa de mare. Ciudat, purta bandaje la articulațiile labelor din față și avea un mers rigid și ezitant. Stăpâna lui, înfășurată într-o canadiană cu guler de blană, în pantaloni și cizme, semăna cu bătrânele din Rusia. Ridică privirea când era gata să se lovească de Malko iar el descoperi niște ochi albaștri în mijlocul unei fețe ridate.

— Larissa Nester? întrebă el zâmbind.

— Da.

O umbră de nelinişte îi acoperi fugitiv ochii albaştri. Dogul îl mirosea pe Malko. Acesta îi întinse bucata de carne înfășurată în ziar.

— Dați-i asta, poate îi este foame.

Larissa Nester desfăcu ziarul și se uită la carne cu uimire. Dogul înțelesese. Aproape că smulse bucata de carne din mâinile stăpânei. Mestecă de câteva ori și o înghiți.

— Mulțumesc, mulțumesc mult, făcu Larissa Nester. V-am întâlnit la primărie, nu îmi aduc aminte...

Malko zâmbi.

— Nu, nu. Am venit special la Sankt Petersburg ca să vă întâlnesc, Larissa Alexandrova.

Pensionara rămase nemișcată, stupefiată.

— Dumnezeule! Pe mine! Dar de ce? Am făcut ceva rău?

— Nu, nu, o calmă Malko. Sunt scriitor şi lucrez la o carte despre preşedintele vostru.

O lumină de bucurie îi invadă figura palidă.

— Vladimir Vladimirovici! De mult timp nu l-am mai văzut! I-am scris de ziua lui. Când lucram la primărie, avea mereu câte un cadou pentru mine. Ah, dacă ne-ar scăpa de cecenii ăştia nenorociţi. Ar trebui să-i împuşte pe toţi...

Totuşi, la Sankt Petersburg erau departe de Cecenia. Larissa Nester încruntă din sprâncene.

— Dar cine v-a dat adresa mea? Tocmai m-am mutat. Este foarte departe. Trebuie să merg o oră cu tramvaiul ca să ajung la veterinarul lui Stalin.

Stalin, dogul negru, trăgea de lesă. Stăpâna îi dădu drumul şi acesta se duse în zăpadă.

— Ce are? întrebă Malko.

— Este bătrân, ca şi mine, făcu simplu pensionara. Are artrită. Sunt medicamente, dar sunt prea scumpe. I-am pus bandaje, dar merge din ce în ce mai greu. Deci scrieţi o carte? L-am cunoscut bine pe Vladimir Vladimirovici! Am lucrat împreună mai bine de patru ani. Avea încredere totală în mine. Nu am luat nici o rublă de la el, nici măcar pentru Stalin...

— Aş vrea să vorbim despre acele vremuri, zise Malko. Este un loc unde putem servi un ceai?

— Dumnezeule! Nu este nimic în cartierul acesta, în afară de un local frecventat de golani, care joacă biliard. Nu, veniţi la mine, voi face un ceai, acum că Stalin a mâncat deja.

* * *

Apartamentul era minuscul, cu două camere, o bucătărie triunghiulară, umezeală, văruială veche. Larissa Nester şi Malko se aşezară la masa din lemn pe care pensionara mânca. Larissa era văduvă, îi explică lui Malko, şi singură doar cu Stalin de şase ani...

— Nu am vrut să mă despart de el, explică ea, chiar dacă mă costă foarte mult. Îmi ţine companie.

— Şi vă protejează...

Larissa Nester zâmbi.

— Oh, nu! Este infirm şi sperios. Doar celor care nu îl cunosc le este frică de el. Sper că va muri înaintea mea, fiindcă altfel...

Malko avansă spre ce îl interesa.

— Trebuie să ştiţi multe despre Vladimir Vladimirovici, sugeră el. Din perioada când aţi lucrat la primărie.

Bătrâna îşi umflă pieptul.

— Da! Cunosc multe secrete! Era o perioadă incredibilă. Am văzut trecându-mi prin mână mai mulţi bani decât mi-aş fi imaginat. Oamenii se îmbogăţeau într-o manieră scandaloasă. În 1992, aici, la Sankt Petersburg, am fi putut să murim de foame. Fără Vladimir Vladimirovici, ar fi fost ca pe vremea asediului, în timpul războiului. El a aranjat totul cu prietenul său Ghenadi...

— Şevcenko? nu se putu abţine Malko.

Larissa Nester îl privi curioasă.

— Îl cunoaşteţi?

— Nu, am auzit vorbindu-se de el.

Un zâmbet extaziat lumină faţa ridată a Larissei Nester.

— Oh, cât era de drăguţ! Când mergeam pe strada Maiakovskaia, cu acte semnate de Vladimir Vladimirovici, îmi dădea mereu câte o cutie de caviar roşu... Eu nu puteam să-mi cumpăr, bineînţeles. Toţi erau atenţi cu mine. Când Vladimir Vladimirovici a plecat la Moscova, a lăsat o grămadă de acte. Eu, am luat totul la mine. Tot ceea ce a semnat în acei ani. Totul este aici!

Ea arătă cu mâna mai multe cutii din carton aşezate unele peste altele. O vază de flori artificiale era aşezată deasupra lor.

— Aţi aflat multe lucruri, remarcă Malko.

Larissa Nester bău puţin ceai înainte de a răspunde şi oftă.

— Oh, da! Îmi aduc aminte că într-o zi Ghenadi a adus la primărie un plic gros cu bancnote de o sută de ruble. Nu am văzut niciodată atât de multe. A trebuit să le număr.

— Pentru ce erau?

Bătrâna coborî glasul.

— Pentru campania lui Anatoli Sobceak. În 1996. Aceşti bani, apoi, i-am dus unei persoane la hotel Astoria. Îmi era ruşine.

— De ce?

— Era un ordin al lui Vladimir Vladimirovici. Acest om se numea Kosta. Era un bandit. Dar lipea afişe şi făcea multe lucruri pentru primărie. Nu trebuia să vă spun toate astea, nici nu vă cunosc... Am promis că nu voi spune la nimeni. Dar sunteţi atât de drăguţ. Apoi, i-am admirat mereu pe cei care scriu cărţi.

Malko îi oferi un zâmbet cuceritor.

— Am nevoie de dumneavoastră, Larissa. Doar pentru cartea mea. Aş putea să vă ascult ore întregi...

Ea se uită la ceas şi tresări.

— Dumnezeule! Trebuie să ajung la veterinar. Este foarte departe.

— Aş putea să revin mâine?

Ea începu să strângă.

— Nu, nu, nu vreau să discut! Vladimir Vladimirovici s-ar supăra pe mine. Nu trebuia să vă spun nimic din toate acestea.

— Voi reveni mâine, continuă Malko, cu carne pentru Stalin. Iar dumneavoastră ce v-ar face plăcere? Caviar roşu? Caviar negru?

Larissa Nester îl privi umită.

— Caviar negru! Dar sunteţi nebun! Costă sute de ruble. Nu am mâncat niciodată.

Malko era în picioare.

— Mâine, Larissa Nester, o să mâncaţi! Cel puţin o dată în viaţă. Şi voi aduce şi votcă. O să-mi povestiţi de munca dumneavoastră...

— Sunteţi nebun, murmură printre dinţi Larissa Nester. Caviar negru!

Stalin era deja în picioare. Coborâră toţi trei cele douăsprezece etaje. Mirosea a varză acră, jeg şi canalizare. Ajunşi la parter, pensionara îi întinse mâna.

— La revedere.

— La revedere, zise Malko. Pe mâine, cu caviar.

Larissa Nester îl privi cu ochii săi albaştri plini de candoare.

— Vorbiţi serios? Se pare că are un gust extraordinar.

— Vorbesc serios. Îmi puteţi da codul de la intrare?

Larissa Nester ezită câteva secunde, apoi şopti:

— 754.

Ea se îndepărtă, cu gluga pe cap, trăgând dogul enorm iar Malko o văzu urcând într-un tramvai alb cu roşu, plin de rugină. Îi venea să danseze, chiar dacă îi îngheţaseră picioarele. Trebui să aştepte mai multe minute până ce o maşină să se oprească pentru a-l lua, cu preţul a trei sute de ruble, spre insula Vasilevski. Coborî pe Lini 3 şi trecu iar prin cele două curţi pentru a ieşi în strada Repina, ca şi cum ar fi fost acolo tot timpul. Dat fiind numărul mare de apartamente, ar fi luat ceva timp celor de la FSB ca să verifice.

* * *

Irina era entuziasmată, într-o rochie mulată ca o mănuşă, de un verde smarald.

— Am făcut cel puţin trei ore de sport, anunţă ea. Tu?

— Am fost la Ermitaj, zise el.

— Mergem să cinăm la *Taleon Club?* sugeră ea. Portarul mi-a spus că este foarte frumos şi aproape, pe Nevski Prospekt.

Efectiv era frumos, luxos: lemnărie, picturi şi un serviciu impecabil. Caviarul Beluga era abia decongelat şi nu avea nici un gust... Malko era atât de euforic încât nu îi păsa. În plus, prezenţa Irinei nu era deloc dezagreabilă. Chiar dacă

lucra probabil pentru FSB... cu atât mai mult. După o trecere pe la ruletă, ea fu cea care-i propuse să se întoarcă.

— Bem un pahar la *Bar de l'Europe,* sugeră ea.

Barul, la demisol, în stânga intrării, era plin de haine de piele neagră: un val de gărzi de corp. Pentru fiecare client erau câte doi. Irina privi la târfele care se înghesuiau acolo.

— Se pare că se distrează bine! făcu ea.

Serviră o cupă de șampanie Taitinger înainte de a urca. Abia ajunși în cameră, ea își scoase rochia, rămânând doar în ciorapi. O ființă magnifică.

— Ce vrei? întrebă ea simplu. Gura sau pisicuța mea?

— Poate altceva, făcu Malko zâmbind.

Irina nu reacționă. Ea începu prin a-i oferi gura iar Malko termină seara înfipt adânc în fundul superb al fetei.

* * *

Malko se întreba cum să scape de Irina pentru a se întâlni cu Larissa Nester, fără să dea de bănuit. Număra orele. Numai să nu se răzgândească bătrâna... Avea multe lucruri de povestit. Patru ani cu Putin! Era inestimabil! Iar documentele pe care le avea, erau de aur.

Irina își termină ceaiul și întrebă:

— Ce facem?

— Aș vrea să mă duc să cumpăr caviar pentru a servi în cameră, sugeră Malko. Vrei să vii la piață cu mine?

Irina se strâmbă.

— Nu. Mai degrabă merg la sala de sport. Te deranjează?

— Deloc, o asigură Malko, sincer.

Piața de pe Vasilevski ostrov semăna cu toate piețele din Rusia, cu bătrânele care interpelau oamenii pentru a gusta din marfă. Malko se opri în fața unui vânzător de caviar și pește. Mai multe cutii de caviar erau deschise și azerul îi dădu o spatulă de lemn pentru a gusta din fiecare sortiment. Malko se opri la Beluga.

— *The best!* îl asigură azerul.

Malko plăti cinci mii de ruble — două salarii și jumătate pentru majoritatea rușilor — și plecă, cumpărând și lămâi și smântână. Se opri la o tarabă cu carne și cumpără un kilogram. Stalin trebuia să sărbătorească și el.

După ce ajunse pe Hudojnikov, la nr. 34, urcă cele douăsprezece etaje și apăsă pe soneria apartamentului 156. Nu primi nici un răspuns.

Încercă fără prea mare succes, simțindu-se penibil cu caviarul și carnea în brațe. Se așeză pe trepte, pregătit să aștepte până seara, dacă era nevoie.

O oră mai târziu, pensionara nu apăruse. Se decise să meargă la piață să se intereseze, singurul loc unde putea fi, în afară de veterinar. Când ajunse chioșcurile erau închise. Rarii trecători se grăbeau. Observă deodată vitrinele unei cafenele, *Osinnoe Gnesdo*. Poate știau ceva de bătrâna cu câinele. Se îndreptă spre local. Aproape ajunse când privirea îi fu atrasă de o pată neagră pe un morman de zăpadă.

Se apropie și simți un nod în gât. Era Stalin. Dogul enorm zăcea pe o parte, cu gura deschisă și o labă ridicată în aer. Fusese înjunghiat de mai multe ori și gâtul tăiat. Malko privi în jur. Unde era Larissa Nester?

* * *

În afară de cadavrul câinelui, nu mai era nici un semn de violență în jur. Trecătorii grăbiți nu dădeau atenție cadavrului câinelui. Deschise ușa localului și simți un val de căldură, în același timp cu o hărmălaie asurzitoare. În fața barului, descoperi, în stânga, o sală de biliard unde o duzină de jucători cu capetele rase se înfruntau înjurându-se. În dreapta barului, într-o prelungire, mai era o masă de biliard iar în spatele barului, separeuri în care oamenii mâncau. Un loc neașteptat pentru un cartier aparent mort. O ospătăriță simpatică și exagerat de machiată se apropie de el.

— Vreţi să mâncaţi sau să beţi ceva, domnule?

— Aş vrea o informaţie, zise Malko. Este un câine mare mort în faţa localului. Ştiţi cine l-a omorât? O caut pe stăpână, Larissa Nester, o prietenă.

Ospătăriţa se blocă, bâigui ceva şi se duse spre bucătărie. De acolo se întoarse însoţită de un tip solid. Acesta îl privi pe Malko cu ostilitate şi îi zise:

— Ce vreţi?

Malko, văzând ce cine are de a face, îi întinse cinci hârtii de o sută de ruble şi zise simplu:

— Ce s-a întâmplat cu câinele negru, de afară?

Bărbatul băgă în buzunar banii, fără nici un comentariu, privi înspre sala de biliard şi zise încet:

— O prostie! Doi chelioşi au ieşit în momentul în care bătrâna trecea cu câinele. Ei s-au apropiat de ea ca să-i ceară ceva de băut iar câinele a sărit la ei. Unul dintre ei l-a înjunghiat. Baba a intervenit şi a primit şi ea o lovitură.

Malko simţi un nod în gât.

— Este la spital?

Bărbatul coborî privirea.

— Nu. La morgă. Au tăiat-o ca pe un iepure.

— Iar cei care au omorât-o unde sunt? Sunt nişte asasini.

— Nu vorbiţi aşa! bombăni patronul barului, deranjat. A fost un accident. Mereu sunt probleme cu chelioşii. Luna trecută au omorât o fetiţă, o tadjică. S-a făcut scandal. Sunt nişte clienţi buni şi nu merită să vă puneţi cu ei.

— Vreţi să spuneţi că sunt clienţii voştri?

— Da, recunoscu bărbatul. Sunt aici în fiecare zi. De altfel, unul dintre ei este încă aici. În separeul din dreapta, în fundul sălii. Se numeşte Dimitri. Dacă îi daţi un whisky, vă va spune ceva.

— Mulţumesc, făcu Malko. Trimiteţi o fată.

Plin de oroare, traversă sala de biliard şi ajunse la separeul unde un tânăr blond cu craniul ras, îmbrăcat cu un tricou albastru cu alb al trupelor de elită, rezemat în coate, privea în gol. În faţa lui, o sticlă de votcă aproape goală.

Malko intră în separeu, în faţa lui, fără să declanşeze nici o reacţie. Privirea celuilalt se abătu asupra lui câteva clipe şi mormăi ceva de neînţeles. Malko îi zâmbi.

— Dimitri, pot să-ţi ofer un whisky?

Tânărul mormăi ceva afirmativ.

Ospătăriţa era acolo deja, cu o sticlă de Defender din care turnă în pahare după care o lăsă pe masă. Malko ridică paharul.

— Sănătate!

Cheliosul goli paharul dintr-o sorbitură, apostrofându-l apoi pe Malko.

— Cine eşti?

— Un prieten, îl linişti Malko. Caut o informaţie.

Puse pe masă patru hârtii de o sută de ruble. Cheliosul îl privi chiorâş.

— Poliţist?

— Nu. Vreau să ştiu de ce prietenii tăi au omorât-o pe bătrâna cu câinele negru. Era o prietenă a mea.

Dimitri luă sticla de Defender şi turnă, bău şi mormăi, luând banii:

— Era o "comandă". Acum, pleacă de aici.

Trebuia să aibă douăzeci de centimetri mai mult ca Malko. Un munte de muşchi. Malko nu insistă şi ieşi. Patronul dispăruse. În treacăt, aruncă pachetul de carne lângă câine, păstrând doar caviarul Beluga şi lămâile.

Se opri pe marginea bulevardului, aşteptând să se oprească o maşină. Cheliosul vorbise de o comandă. Deci nu era un incident, ci o crimă premeditată şi comandată. Nu era greu de ghicit de către cine... Fie că măsurile pe care le luase nu fuseseră destul de eficace, fie nefericita Larissa Nester comisese o imprudenţă. Poate că pur şi simplu ea sunase la primăria din Sankt Petersburg. În acest caz, se anunţase imediat la Kremlin.

O maşină tocmai se apropia, ridică mâna, dar Volga verde nu încetini. Se întoarse să vadă dacă altă maşină apărea iar pulsul i se ridică brusc.

Trei tineri, raşi în cap, ieşiseră din bar, alergând în direcţia lui. Unul din ei învârtea deasupra capului un lanţ. Malko privi la strada pustie. În acest mediu nimeni nu îl putea ajuta. Se apropiau de el pentru a-l omorî, aşa cum o făcuseră cu Larissa Nester. Fără armă, nu avea nici o şansă. Această imensă stradă pustie se dovedea a fi o capcană mortală.

Capitolul X

Malko privi în jurul lui. Nimic. Cei trei se apropiau. Urmau să-l măcelărească. Brusc, se gândi la apartamentul Larissei Nester, aflat la cinci sute de metri. Ei nu aveau de unde să știe codul. Începu să alerge, alunecând pe solul înghețat. Siguri pe forțele lor, tinerii accelerară în urma lui.

Cu plămânii plini de aer rece, Malko alerga din toate puterile. Alunecă pe o bucată de gheață, sări peste un morman de zăpadă și se ridică. Chelioșii, încălțați cu bocanci, păreau că zboară. Ajunse în cele din urmă la ușa imobilului nr. 34, formă codul și intră. Ajunse abia la primul etaj când auzi primele lovituri în ușă. Se opri să-și tragă sufletul. Avea doar un mic avantaj. Vor sparge ușa sau unul din locatari le va deschide. Nu mai aveau decât să-l prindă între două etaje. Nimeni nu îi va sări în ajutor. Nu îi mai rămânea decât o șansă: apartamentul Larissei Nester. Urcă patru trepte odată, iar când ajunse la etajul doisprezece, auzi vociferări pe scări: reușiseră să intre. Lovi puternic cu piciorul în ușa apartamentului 156 care, din fericire, se deschidea spre interior. La a treia lovitură, încuietoarea cedă. Odată intrat, Malko închise ușa și o blocă cu un scaun greu. Baraj inutil care nu va rezista mult timp. Malko se așeză pe pat. Plămânii îl ardeau.

Cu o mână tremurând luă telefonul mobil și se gândi: la Moscova, numărul de la Miliție este 02. Se rugă să fie același și la Sankt Petersburg. Soneria se auzi și imediat o voce mormăită răspunse:

— Aici, Miliția din Sankt Petersburg. Ce doriți?

— Am nevoie de ajutor, anunţă Malko. Sunt în pericol de moarte. Nişte tineri raşi în cap mă urmăresc să mă omoare şi a trebuit să mă refugiez într-un imobil de pe bulevardul Hudojnikov. Sunt pe cale să spargă uşa. Au omorât deja o bătrână în urmă cu o oră.

— Dumnezeule! exclamă poliţistul.

Malko îl auzi vorbind cu ceilalţi colegi ai săi, apoi reluă.

— Bine. Daţi adresa exactă, vă trimitem o maşină. Aceşti nemernici au făcut mereu probleme. În plus, păreţi a fi un bun rus!

— Mulţumesc, făcu Malko. Aşa este, nu sunt din Caucaz.

— Sosim, făcu miliţianul după ce notă adresa. Spuneţi-le nemernicilor că o să le tăiem testiculele.

Malko opri telefonul şi privirea se roti prin cameră. Vaza de flori artificiale era răsturnată pe jos. Cutiile pline cu hârtii — amintirile de la primărie — dispăruseră.

Proptit în uşă, Malko împiedica pe nemernici să intre. Aceştia se întărâtau şi mai mult, urlând sălbatic. Locuitorii imobilului erau probabil terifiaţi.

— Vine Miliţia! strigă Malko prin uşă, sperând că îi descurajează.

Aceasta îi făcu să râdă. Brusc, o lovitură puternică un cuţit traversă uşa din lemn. Dacă ar fi fost lipit de uşă, Malko ar fi fost fixat ca un fluture. Nu mai rezista mult timp. Auzi în cele din urmă urletul înfundat al unei sirene. Miliţia venea în cele din urmă!

Tinerii raşi în cap auziseră şi ei... Se auzi o discuţie scurtă în hol, apoi o cavalcadă: plecau. După câteva clipe de linişte, deschise uşa şi se strecură afară... Aproape imediat, se auziră ţipete, la câteva etaje mai jos, apoi focuri de armă. Malko coborî scările şi, la etajul trei, văzu cum miliţienii în uniformă gri loveau pe doi tineri raşi în cap, lungiţi pe jos. Un al treilea, la pământ, rezemat de perete, nu mai mişca. Era Dimitri, cu care vorbise Malko. Primise două gloanţe în faţă şi strângea încă în mâna dreaptă un

pumnal lung. Cu care l-ar fi înjunghiat. Unul dintre miliţieni îl întrebă pe Malko:

— Dumneavoastră aţi sunat?

— Da. Aţi ajuns la timp.

Miliţianul rânji şi lovi în cadavrul blondului.

— Uite pe unul care nu va mai face rău la nimeni... Iar aceştia doi, când se vor întoarce din închisoare, nu vor mai avea chef să se joace... Veţi veni cu noi pentru a depune mărturie. Trebuie explicat totul.

Malko înţelese că nu avea de ce pierde ore întregi la sediul Miliţiei. Trebuia să aranjeze treburile...

Scoase din buzunar un teanc de hârtii şi le strecură discret în mâna miliţianului.

— Vă mulţumesc pentru că aţi venit aşa repede, făcu el.

Miliţianul privi la hârtiile de cinci sute de ruble. O avere pentru ei care câştigau şase mii pe lună. Imediat, îl trată pe Malko cu respect. Abandonând cadavrul, ceilalţi miliţieni îi coborâră pe cei doi, cu lovituri de cizme.

O a doua maşină de Miliţie ajunse şi îi urcară fără menajamente pe cei doi bandiţi însângeraţi. Malko urcă în prima, cu miliţianul pe care îl mitulse. Acesta îşi scoase şapca şi zise:

— Sunt aceiaşi nemernici care au omorât-o pe bătrână şi pe câinele ei.

— De unde ştiţi?

— Nu ştim, dar blondul pe care l-am lichidat avea la el mai multe mii de ruble. Se pare că este o comandă.

— Era bogată bătrâna?

Miliţianul îşi aprinse o ţigară.

— Nu. Dar poate era vreunul care voia să-i ia apartamentul. Aici, cu greu găseşti o locuinţă.

Malko înţelese că, Dimitri mort, ancheta în legătură cu moartea Larissei Nester nu ducea departe. Ancheta lui pusese capăt prematur vieţii unei pensionare nevinovate. Nu va afla niciodată dacă ea a sunat la primăria din Sankt Petersburg, declanşând astfel o reacţie a "organelor"

însărcinate cu protecția lui Vladimir Putin, sau el fusese urmărit. Metoda eliminării martorilor incomozi era eficientă: nici o implicare directă. Era în Rusia, unde viața oamenilor nu valora mai nimic.

Bătrâna Volga se opri cu un zgâlțâit. Ajunseseră la postul de Miliție. Îi scoaseră pe cei doi tineri roșii în cap din celălalt vehicul și mai primiră o porție de lovituri de cizme pentru a-i grăbi.

Malko văzu, într-un fel de cușcă, alți doi tineri roșii în cap, încătușați, așezați pe jos. Milițianul îi arătă.

— Sunt cei doi care au masacrat-o pe bătrână. vreți să vorbiți cu ei? I-am prins în flagrant delict.

Malko se apropie de cușcă și ei îl priviră chiorâș.

— Cine v-a dat bani ca să o omorâți pe bătrână? întrebă Malko.

Unul nu îi răspunse iar celălalt privi cu răutate și scuipă înspre el. Pista se oprea aici. Două ore mai târziu Malko ieșea din postul de Miliție, după ce dăduse o declarație. Noul său prieten se oferi să-l însoțească până în centru. Pe drum își dădu seama că pierduse cutia de caviar Beluga. Îi ceru milițianului să-l lase la piața Vasilevski. Nu voia să facă neapărat o petrecere, dar voia să-și țină promisiunea față de Irina. O dată cu caviarul cumpără și o sticlă de votcă Standard, cea mai bună. Simțea nevoia să se liniștească. A doua zi, se va hotărî dacă mai continua sau nu ancheta la Sankt Petersburg.

* * *

Malko se trezi, cu gura uscată și capul greu. Irina, în halat, termina de mâncat caviarul Beluga, pe masa de room-service. Îi trebuiră câteva secunde pentru a-și reveni. Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Irina întrebă:

— Ne întoarcem la Moscova diseară?

— Da, cred, zise Malko.

Momentan simțea nevoia unui duș. În timp ce apa

fierbinte îi lovea ceafa, o idee începu să-i apară în minte. La Sankt Petersburg se afla un bărbat care pretindea că știe *totul* despre trecutul lui Vladimir Putin. Nikolai Konstantinovici Gregorov. Fostul ofițer KGB, ajuns detectiv particular, recomandat de John Morgan, avocatul firmei lukos, mort și el într-un straniu accident de elicopter la Londra. Nicolai Gregorov știa desigur de zece ori mai mult decât Larissa Nester. Dacă Malko pleca din Sankt Petersburg, va rămâne pentru totdeauna cu secretele lui.

Adresa lui Nikolai Gregorov se afla în agenda electronică de care nu se despărțise niciodată. Când ajunse în cameră, Irina se pregătea să iasă:

— Cred că mă duc să fac puțină gimnastică, zise ea. Ca să elimin votca.

— O idee bună! aprobă Malko.

Tânăra cobora spre sala de sport, în timp ce el se îmbrăca. Pe o hartă a orașului Sankt Petersburg el descoperi strada Zotcevo Rossi. Nu era departe de cheiul Reki Fontanki, de-a lungul unuia din principalele canale ale orașului. Zece minute mai târziu, anunța la recepție plecarea lor pentru seara.

Ieși și se îndreptă pe jos spre bulevardul Nevski. Ultima lui șansă la ruleta rusească.

Capitolul XI

Malko cobora pe Nevski Prospekt înspre Neva, căutând cu disperare un mijloc sigur de a scăpa de eventualii urmăritori. O condiție *sine qua non* pentru vizita lui la Nikolai Gregorov. Nici vorbă să mai folosească cele două imobile cu dublă ieșire cum făcuse deja. Deci, trebuia să inventeze altceva și nu găsea. Ajunse la capătul bulevardului Nevski. De cealaltă parte a grădinilor Alexandrov, observă clădirea lungă și albă a muzeului Ermitaj, pe malul Nevei. O luă la dreapta, traversă piața Dvorțovaia și ajunse pe cheiul cu același nume.

Fără să știe exact unde mergea, continuă să se miște de-a lungul râului înghețat înspre podul Troțki și se opri să admire peisajul. Era în mijlocul Sankt Petersburg-ului, la confluența Nevei Mari cu Neva Mică, acolo unde formau un fel de lac înghețat. Pe cheiul din față, un vas cu trei catarge prins între sloiuri aștepta dezghețul.

Câteva puncte negre se distingeau pe suprafața albă, destul de ieșite în larg. Pescari instalați pe scaune, în mijlocul Nevei. Pulsul lui Malko crescu brusc: tocmai găsise soluția problemei. Dacă traversa pe jos suprafața înghețată, nimeni nu îl putea urmări fără a fi reperat. În acest caz, putea găsi și alte variante.

Malul în pantă era ca sticla și trebui să se ridice de zece ori până să ajungă pe Neva înghețată. Înaintă cu precauție, mergând spre cel mai apropiat pescar, la vreo sută de metri. Gheața era plină de asperități iar Malko se aștepta la fiecare

secundă ca să se spargă sub greutatea lui. Nu ar fi avut cum să supravieţuiască în apa de 2 sau 3 grade...

În cele din urmă, ajunse la primul pescar, cufundat în lectura unui ziar, cu căciula de blană trasă pe urechi. Părea îngheţat.

— Muşcă? întrebă amabil Malko.

Celălalt scoase mai întâi un mormăit neinteligibil, apoi zise:

— Nu încă, astăzi.

Îl privea pe Malko curios. Cu paltonul lui de lână şi încălţămintea de oraş, contrasta în acest mediu aspru. Malko privi în jurul lui. Mai erau şi alţi pescari, în dreapta şi în stânga, dar nici unul în direcţia celuilalt mal.

— Gheaţa este solidă, mai încolo? întrebă el.

— Nu ştiu, făcu pescarul. Câteodată copiii merg până dincolo, dar este periculos. Sunt locuri unde este subţire. Iar dacă ajungeţi în apă...

Malko se întoarse. Nimeni nu era în urma lui pe gheaţă. Pe mal, o maşină se oprise în locul de unde pornise el spre râu. Dacă reuşea să ajungă pe celălalt mal, şi-ar fi pierdut urma. Chiar şi cu maşina, urmăritorii lui nu ar fi avut timp să ajungă pe insula Petrograd.

— La revedere. Noroc, îi zise el pescarului.

Parcurse o sută de metri, cu stomacul strâns. Avea o senzaţie ciudată pe această întindere albă. Brusc, inima aproape că îi sări din piept. La vreo treizeci de metri în stânga lui, gheaţa, subţire, se spărsese şi se vedea apa verzuie a Nevei...

Se opri, fără să mai mişte, întrebându-se dacă nu era cazul să se întoarcă. Îşi reluă înaintarea, cu paşi alunecaţi, pândind orice indiciu suspect. Prudent, efectuă un ocol amplu pentru a se îndepărta de zona unde gheaţa se subţiase. Îşi fixă ca prim obiectiv un trunchi de copac prins în gheaţă care răsărea ca un semnal. Dincolo de el era vasul cu trei catarge şi pământul uscat.

Realiză că era transpirat, în ciuda gerului de afară.

Când ajunse la trunchiul de copac, avu impresia că făcuse turul lumii. Se opri să răsufle și privi în urma lui. Mașina oprită pe chei, dispăruse. Nu mai putea să întârzie. Urmăritorii săi erau în drum spre malul spre care mergea și el. Parcursese deja trei sferturi din drum. Cu nervii încordați, își reluă înaintarea. Vasul se apropia.

Trebui să facă un nou ocol, evitând o zonă periculoasă. Și, în fine, când simți pietrele malului sub tălpi, ar fi vrut să urle de bucurie. Era pe cheiul Kronveskaia. Ajungând pe trotuar agită mâna spre o Lada roșie, care se opri imediat.

— Aș vrea să ajung pe partea cealaltă. Piața Vladimirskaia.

— Nici o problemă, două sute cincizeci de ruble, anunță femeia care era la volan.

Malko deschise portiera și urcă.

— Haide, făcu simplu.

Acum putea răsufla ușurat. Nu trecuse pe insula Petrograd decât pentru a scăpa de urmăritori. Se întorcea în centru unde era strada Zotcevo Rossi. unde locuia, la numărul 65, Nikolai Konstantinovici Gregorov.

Sursa.

* * *

Intrarea la numărul 65 era o arcadă ce dădea spre o curte înconjurată de mai multe clădiri. Intrarea în prima clădire era chiar în fața lui și nu avea interfon. Malko urcă pe jos, cu inima bătându-i tare. Nikolai Gregorov îl aștepta cu adevărat? Era "curat"? Avea informații? Întrebările se învălmășeau în mintea lui Malko.

La al treilea etaj, nu erau decât două uși, verzi, dar Aleksandr Kalinin, la Londra, nu îi dăduse numărul apartamentului. Sună la ușa din stânga. Fără nici un rezultat. Așteptă puțin până să sune la a doua ușă. De această dată, îi răspunse cineva. Auzi pași și o voce întrebă prin ușă:

— Ce doriţi?
— Îl caut pe Nikolai Gregorov, strigă Malko.
— Cine sunteţi?
— Vin din partea lui John Morgan.

Se lăsă linişte încât Malko crezu că bărbatul aflat de cealaltă parte a uşii se depărtase. Voia să sune din nou când se auziră mai multe zgomote de încuietori. Uşa se întredeschise şi Malko văzu o faţă buhăită, cu ochelari groşi, o barbă cenuşie în dezordine şi un păr ciufulit. Bărbatul îl fixă îndelung, din cap până în picioare, fără să deschidă complet uşa.

— John Morgan a murit.

— Ştiu, confirmă Malko. Eram încă la Londra când elicopterul s-a prăbuşit.

Din nou linişte, apoi Nikolai Gregorov întrebă cu teamă:

— De unde ştiu că el v-a trimis?

— Evident, nu mi-a dat un mesaj scris, răspunse Malko. De altfel, nici nu l-am întâlnit personal. Aleksandr Kalinin mi-a transmis adresa dumneavoastră. Mă interesează Vladimir Putin.

— Ah! Şobolanul de Saşa! făcu Nikolai Gregorov pe un ton răutăcios.

Cum această precizare îl liniştise, deschise uşa şi îi făcu semn lui Malko să intre, după ce privi pe scări pentru a verifica dacă era singur.

Malko se strecură înăuntru şi trebui să ocolească trepiedul unei mitraliere Pulimiot îndreptată spre tavan, în faţa uşii. Gazda sa mormăi, după ce încuiase cu trei zăvoare:

— Dacă apar nemernicii ăştia, am cu ce să-i nimicesc!

Malko nu întrebă despre cine era vorba. Îl urmă până în biroul aflat într-o dezordine de nedescris. O haină veche de ofiţer KGB era atârnată pe spătarul unui fotoliu. Pe biroul aglomerat un pistol automat Tokarev era aşezat în loc de prespapier peste un teanc de documente.

— Sunteţi înarmat? întrebă rusul.

— Nu.

— Bine. Dați-mi paltonul. Voi face un ceai.

Când veni din bucătărie avea o tavă de ceainărie, pe care erau două cești, o farfurie cu hering, pâine neagră și unt. Dădu la o parte un teanc de cărți de pe masa joasă pentru a așeza tava.

— Mănânc adesea aici, explică el, este mai sigur și mai ieftin. Apropo, știți cine sunt?

— Da, zise Malko, ați lucrat în KGB și, după ce v-ați pensionat, lucrați la o agenție de informații economice.

Nikolai Gregorov se strâmbă dezgustat.

— M-au concediat acum șase luni, din ordinul "organelor". Altfel, le închidea firma. Patronul mi-a dat un teanc de ruble și m-a aruncat afară. De atunci, trăiesc cum pot. Mai îmi rămâne pensia de locotenent colonel în KGB.

— Unde ați lucrat?

— În al Doilea Directorat. Mi-am dat demisia în 1990. Cu un an înaintea lui Vladimir Vladimirovici Putin. Totul se prăbușea. Am întâlnit doi jurnaliști care tocmai deschiseseră o agenție de informații economice care vindea foarte scump oricărui ziar care plătea. Aproape fără să vreau, am cules destule informații despre Vladimir Putin. Despre prietenii săi și despre legăturile lor. Am asistat la debutul lui. Nu este mai rău decât alții. A profitat de situație. Și acum, este președintele Rusiei.

— Nu este singurul care a complotat pe acea vreme, remarcă Malko.

Nikolai Gregorov aprobă întinzând unt pe o felie de pâine neagră.

— Așa este! Alții au furat mai mult ca el, dar Vladimir Vladimirovici ține mult la imaginea sa, bătrânii îl adoră: este tânăr, frumos, cinstit, îi omoară pe ceceni și îi închide pe oligarhi. Este un nou țar. Occidentalii au aceeași imagine despre el. Conducătorul integru și dezinteresat. El îi atacă pe oligarhii "negri", nu și pe cei "gri". Pe ai săi. Cei care fac parte dintr-o mică cooperativă, pe malul lacului

Komsomoleț, unde sunt mai multe vile foarte frumoase. A sa și a prietenilor săi cei mai buni: Sirmov, Sevcenco, Bogdanov. Toți cei care sunt pe cale să devină bogați. Ca să se poată bucura de o pensie de aur.

Nikolai Gregorov mușcă încet din pâinea neagră și întrebă apoi:

— Pentru cine lucrați? Pentru Boris Berezovski?

— Nu.

— Pentru cine, atunci?

— Pentru guvernul american.

— Sunteți sigur?

— Cum, sigur? întrebă Malko, mirat.

Nikolai Gregorov privi spre el cu un zâmbet ironic.

— Uneori, se crede că lucrezi pentru cineva și, în realitate, nu este decât un paravan.

— Eu îi cunosc de mult timp pe cei pentru care lucrez, îl asigură Malko. Și chiar sunt americani. La cel mai înalt nivel.

Nikolai Gregorov scoase un șuierat, ca de locomotivă obosită.

— Și-au dat seama până la urmă cine este într-adevăr Vladimir Vladimirovici...

Apăsă pe fiecare silabă.

— Și cine este?

— Un *aparatcik*. Nu poate să-și imagineze conceptul de democrație. Toată viața a lucrat să manipuleze populația. Gândește că poporul nu trebuie să influențeze deciziile celor care se află în vârf. Dar își iubește țara. Voia doar să se îmbogățească. Și, în același timp, a creat un sistem care paralizează totul. O birocrație mai sufocantă ca pe vremea lui Andropov. Bine... Mă iau cu vorba. O întrebare foarte importantă: ați fost urmărit? Este aproape sigur.

— Nu cred, obiectă Malko.

Îi explică traversarea Nevei înghețate. Rusul dădu din cap aprobator...

— Este o idee bună. Sunteți curajos. De luni întregi

aştept un om ca dumneavoastră. Dacă acest şobolan de Saşa Kalinin v-a trimis la mine, păcatele lui îi vor fi iertate...

— Ce păcate?

Nikolai Gregorov dădu din mână.

— Multe. Saşa este de cumpărat, dar, uneori, nu ştie cui să se vândă. Dar nu este răuvoitor. Ce v-a spus în legătură cu mine?

— Că dispuneţi de informaţii documentate şi explozive despre Vladimir Putin.

— Este exact. Şi v-a spus şi ce vreau în schimb, dacă vă livrez materialele?

— Nu.

Rusul bău o gură de ceai şi se lăsă pe spate, sprijinindu-se în spătar.

— Am un dosar complet despre Vladimir Vladimirovici, explică el. Strâns în decurs de mai mulţi ani. Fapte pe care nimeni nu le cunoaşte, care s-au petrecut la Şankt Petersburg. *Adevăraţii* lui prieteni — cei care l-au făcut să se îmbogăţească — sunt aici. Nu sunt nici mai răi, nici mai buni decât alţii, cum sunt Berezovski şi Hodorkovski. Sunt doar mai discreţi şi preşedintele este prietenul lor. Aţi auzit de o societate care se numeşte IPP?

— Da, puţin.

— Este puşculiţa principală a lui Vladimir Vladimirovici. *Eu* posed toate documentele care dovedesc asta. Aţi auzit despre un om pe nume Serghei Iuşkinkov?

— Nu, niciodată.

— Nu este de mirare. Este un fost ofiţer de marină. Unul din oamenii de încredere ai grupului de pe malul lacului Komsomoleţ, unde Putin are vila lui. Vorbeşte deschis faţă de el. Dar este un tip inteligent. Când vine la Sankt Petersburg, discută cu mine. Prin el, am aflat multe lucruri.

— Pe Larissa Nester, o cunoaşteţi?

— Bineînţeles. Şi ea cunoaşte multe secrete. Timp de patru ani, Vladimir Vladimirovici a avut încredere totală în ea. I-au trecut mulţi bani prin mâini... Aţi întâlnit-o?

— Da.

— Nu o să spună nimic. Ea îi este prea devotată...

Malko se abținu să-i spună ce i se întâmplase Larissei Nester. Era inutil să-l descurajeze.

După ce termină de mâncat heringul, Nikolai Gregorov ridică privirea și zise cu o voce afectuoasă:

— Cred că putem face afacerea. Dacă acceptați condițiile mele...

— Care sunt?

— Vreau două lucruri, preciză rusul. Mai întâi bani, bineînțeles, mulți bani.

— Asta nu ar fi o problemă. Și apoi?

— Să ies din țară. Asta este mai dificil, dar dacă lucrați cu adevărat cu americanii, nu este imposibil. La Sankt Petersburg este un consulat american. Deci și agenți ai CIA care au statut diplomatic. Ideea mea este următoarea: știu că unii dintre ei merg adesea în Finlanda. Trec frontiera pe la Vîborg. La aproape o sută de kilometri de aici. Paza este destul de lejeră. Este suficient să întâlnesc unul din diplomați înainte de frontieră și el să mă ia în portbagaj. Durează zece minute până trece dincolo.

— Va trebui să mă interesez, răspunse Malko, dar este cam devreme.

— Nu, făcu rusul. Vreau să fiu sigur în această privință înainte de a merge mai departe. Nu vreau să-mi ard dolarii în șemineu, cum fac alți trădători din KGB, fiindcă nu voi putea să-i cheltuiesc. De mai multe ori, în timpul Războiului Rece, unii au trecut așa frontiera, preciză el. Acum, este și mai ușor. Mă voi descurca să ies din oraș prin mijloace proprii.

— Cu documentele?

— Evident.

— Sunt aici?

Nikolai Gregorov râse.

— Evident că nu... Sunt în siguranță, dar le pot recupera ușor. Deci, ce spuneți?

— Că trebuie să le văd mai întâi, ca să vă asigur plecarea. Altfel, CIA nu va accepta. Este prea riscant. Dar, în principiu, sunt de acord.

— Iar banii?

— Cât vreţi?

— Cinci milioane de dolari. Şi azil politic, bineînţeles. Am rude în Chicago.

— Nu sunt împuternicit să mă angajez la aşa ceva, dar dacă documentele sunt ceea ce pretindeţi, merită...

Nikolai Gregorov turnă apă fiartă peste ceai şi oftă.

— Consulatul american este pe strada Furzaţkaia. Cel mai bine este să mergeţi acolo mâine dimineaţă, devreme. Mai ales, să nu telefonaţi.

— Evident. Dar *va trebui* să văd documentele.

— Altceva, continuă Nikolai Gregorov, ca şi cum nu ar fi auzit. Nu trebuie să vă întoarceţi la hotel în această seară. Nu veţi putea repeta figura cu râul îngheţat... Sunt foarte buni.

— Cine?

— Cei din structurile care îl protejează pe preşedinte. Probabil coordonate de Patruşev, dar nu sunt sigur...

— Cunoaşteţi un anume Rem Tolkacev?

Nikolai Gregorov îi aruncă o privire tăioasă.

— Sunteţi bine informat... Puţini ştiu de existenţa lui, dar reprezintă nucleul protecţiei lui Vladimir Putin, din biroul lui de la Kremlin. Este din afara structurilor, ceea ce îi dă mai multă libertate. Alte întrebări?

— Aveţi informaţii despre atentatele din 1999, atribuite cecenilor? Cele două imobile distruse de explozii. Berezovski pretinde că este opera FSB-ului condus pe atunci de Putin.

Rusul dădu din cap.

— Nu, nu cred. Se pare că au fost chiar cecenii. Poate manipulaţi de FSB. Din contră, am probe scrise că retragerea trupelor ruseşti din Daghestan a fost ordonată de

Kremlin. Pentru ca cecenii să declanşeze primul război din Cecenia. Ajutându-l astfel pe Putin să câştige alegerile. Ruşii îi urăsc pe ceceni.

— Bine, concluzionă Malko. Dacă nu mă întorc la hotel, unde voi dormi? Aici?

— Nu, răspunse Nikolai Gregorov. Nu sunt supravegheat în permanenţă, ci prin sondaj. Ar fi prea prostesc să fim văzuţi împreună. Am cheia apartamentului lui Serghei Iuşkinkov, paznicul de la vila lui Putin, pe strada Nalicinaia, numărul 45, apartamentul 42. Este tot ce aveţi nevoie acolo şi pot să vă şi telefonez. Puteţi merge acolo imediat, plecând de aici, şi mâine, să vă duceţi la consulatul american. Vă voi suna la acel apartament la prânz, fix.

Malko se gândi câteva clipe. Imposibil de dat înapoi, atât de aproape de reuşită.

— Daţi-mi cheile, zise el.

— Bine, aprobă rusul. Luaţi şi acesta, nu se ştie niciodată...

Îi întinse Tokarev-ul folosit ca prespapier.

* * *

Ceasul deşteptător al fostului ofiţer de marină fusese probabil făcut să trezească din cabine toţi marinarii de pe un crucişător. Malko avu impresia că se trezise toată strada Nalicinaia.

Avu timp să se bărbierească şi să-şi facă un ceai. Privi la pistolul Tokarev dat de Nikolai Gregorov şi se hotărî să nu-l ia cu el. La ce folos?

Ploua, un fel de zăpadă topită şi se grăbi pe jos, în mijlocul mulţimii care cobora din tramvaiele alb cu roşu. Trecu prin faţa clădirii cenuşii a FSB-ului, înainte de a intra pe strada Furzaţskaia. Trecu mai întâi fără să se oprească prin faţa consulatului american, o vilă destul de modestă. Strada era cu sens unic, ceea ce simplifica lucrurile. Se

hotărâse să intercepteze pe unul dintre diplomaţi înainte de a intra, pentru a evita să fie reperat de angajaţii ruşi ai consulatului.

Se deplasă pe marginea trotuarului şi aşteptă. Era ora opt fără zece.

La opt şi douăzeci, o maşină cu numere CD şi o femeie la volan apăru atât de repede încât nu avu timp să acţioneze. Furios, se apropie de consulat, fără să fie văzut de miliţianul de la intrare.

O a doua maşină diplomatică apăru, venind din capătul străzii şi mergând încet. Şoferul era singur. De această dată, Malko se aşeză în mijlocul şoselei. Şoferul frână ca să nu-l lovească. Malko se apropie de portiera din stânga-faţă. Bărbatul lăsase geamul în jos, curios. Malko fu surprins de ochii albaştri şi părul roşcat.

— Lucrez cu Brian King, la Moscova, zise el. Am nevoie să-l întâlnesc pe omologul său, Ray Benson. Este urgent.

Şoferul îi zâmbi.

— Aveţi noroc! Eu sunt Ray Benson. Sunteţi Malko Linge, presupun?

— Da.

— Urcaţi.

Malko ocoli maşina. Americanul îi strânse mâna.

— Bine aţi venit la Sankt Petersburg. Brian m-a anunţat de prezenţa dumneavoastră aici, să vă sprijin cum pot mai bine...

Încetini pentru a intra în curtea consulatului, sub privirea indiferentă a miliţianului. Ajunseră la etajul al doilea unde Malko primi o cafea caldă care i se păru mai delicioasă ca niciodată. După ultimele incidente se simţea mai în siguranţă. Ray Benson îşi aprinsese pipa şi îl privea fără să zică nimic. Malko întrerupse tăcerea.

— Mergeţi uneori în Finlanda?

— Câteodată, răspunse diplomatul, dar nu aşa des în acest anotimp.

— Punctul Vîborg este practicabil?

— Da, bineînţeles! Îngust, înzăpezit, dar cu pneuri de iarnă nu este nici o problemă. De ce vă interesează?

— Am nevoie să scot pe cineva, îi explică Malko.

Ofiţerul CIA îl ascultă atent, fără să ceară numele beneficiarului, apoi zise pe un ton calm:

— Este un fel de han pe drumul spre Vîborg, chiar după Pulkovo, după un pod metalic peste râu, pe stânga. M-am mai oprit acolo. Aş putea să-l iau pe clientul dumneavoastră de acolo. Presupun că este unul foarte important... Aceste proceduri nu sunt prea uzitate...

— Aveţi dreptate, confirmă Malko. Este vorba de o operaţiune cerută de Casa Albă.

— Este urgent?

— Da.

Ray Benson nu se agită.

— Îmi trebuie evident unda verde de la Langley. Oficial, nu sunt decât viceconsul, aici. Îl voi suna imediat pe Brian. Prin staţia de la Moscova trec mesajele spre Centrală.

— Comunicaţiile de aici sunt securizate? se nelinişti Malko.

— Bineînţeles! Este doar o chestiune de administraţie.

— În acest caz, sugeră Malko, când veţi termina cu Moscova, îl voi suna pe corespondentul meu la Casa Albă. Ca să sprijine cererea dumneavoastră.

Americanul ridică din sprâncene, mirat.

— Este aproape miezul nopţii la Washington acum...

— Ştiu, zise Malko, dar voi suna la el acasă.

— O.K., concluzionă Ray Benson ridicându-se. Voi suna la Moscova. Relaxaţi-vă o clipă.

* * *

Ray Benson reapăru după zece minute, cu o hârtie în mână.

— Am discutat cu Brian, zise el. Trimite un mesaj la Langley, dar, acum, nu este nimeni la conducerea CIA. Mi-a

transmis şi un mesaj pentru dumneavoastră, de la staţia din Londra. Evident, a trecut pe la Centrală. Iată-l.

Îi întinse lui Malko hârtia. Era un mesaj scurt, început cu sigla "Foarte Secret", "Pentru Malko Linge exclusiv". Textul era scurt: "MI 5 bănuieşte că Aleksandr Kalinin cooperează cu serviciile ruseşti. A fost fotografiat în compania rezidentului-adjunct al SVR la Londra."

Malko simţi că se clatină pământul sub el. Cel care îl trimisese la Nikolai Gregorov lucra cu oamenii lui Putin. Deci, legătura era "intoxicată".

— Veşti proaste? întrebă Ray Benson, la reacţia lui Malko.

— *Foarte* proaste veştile, confirmă acesta.

În asemenea caz, se "demonta" sau se mergea la risc.

Capitolul XII

Tulburat, Malko încerca să facă un plan în minte, sub privirea lui Ray Benson. Nu putea totuşi să-i spună că risca să-l atragă într-o operaţiune "descoperită". Chiar dacă, acoperit de statutul său diplomatic, americanul nu risca decât o expulzare.

Ceva îi sări imediat în ochi: Aleksandr Kalinin, chiar dacă îi informa pe ruşi, nu putea fi făcut responsabil de ceea ce i se întâmplase lui Leonid Şevrikov şi Larissei Nester. Malko nu îi spusese nici de unul, nici de celălalt.

Pentru Leonid Şevrikov, era o explicaţie posibilă: Malko fusese urmărit. Pentru pensionară, ea anunţase la primărie, crezând că face un bine. Apoi, cei care vegheau la liniştea lui Putin reacţionaseră, "subcontractând". Riscul care rămânea era ca Nikolai Gregorov, contrar a ceea ce credea el, să fie sub supraveghere continuă. Caz în care, plimbarea lui Malko pe gheaţa Nevei nu ar fi fost de nici un folos... Şi mai era şi ipoteza neplăcută ca Aleksandr Kalinin să-i anunţe pe ruşi că Malko îl va contacta pe Nikolai Gregorov... În acest caz, se dusese exact în gura lupului.

Şeful staţiei îl întrerupse.

— Vreţi să încercaţi să luaţi legătura cu omologul dumneavoastră? Din partea mea, eu pot să aştept şi mai târziu răspunsul.

— Da, cu plăcere, acceptă Malko.

— După aceea, putem merge să servim masa împreună la mine, sugeră americanul. Şi apoi să ne întoarcem aici.

— Imposibil, făcu Malko, trebuie să fiu contactat în locul unde am dormit noaptea trecută. Dar voi suna cu plăcere.

— Urmați-mă, făcu Ray Benson.

Îl conduse în sala cifrului și îl lăsă singur acolo. Malko formă numărul personal al lui Frank Capistrano. Nici un răspuns. Încercă apoi pe telefonul mobil iar vocea Consilierului Special de la Casa Albă se auzi în receptor.

— Unde ești?

— Sankt Petersburg.

— L-ai întâlnit pe Monolit?

— Da, dar s-a terminat prost.

— Ah?

— Am avut o problemă cu inamicul principal. Monolit nu mai este în circuit. Definitiv. Sper că ați aranjat ceea ce v-am cerut.

Frank Capistrano înjură printre dinți. Înțelesese.

— Bineînțeles, afirmă el.

— Cu atât mai bine. Dar nu pentru asta vă sun. Am nevoie de o "clearance", de urgență.

Îi explică, fără să dea detalii, planul lui cu Nikolai Gregorov și traseul retragerii. Frank Capistrano nu ezită.

— Îl sun imediat pe George Tenet pe telefonul mobil. Va trimite instrucțiuni la Moscova. Trebuie să ieșiți din țară în același timp cu clientul.

— Dificil, mărturisi Malko. Eu pot să ies oficial. Contez pe dumneavoastră.

După ce închise, se întoarse în biroul lui Ray Benson.

— Totul este aranjat, anunță el. Veți primi imediat confirmarea.

Americanul zâmbi.

— La această oră? Sunteți foarte influent...

Malko zâmbi.

— Nu. Corespondentul meu la Casa Albă nu este un birocrat. Acum, aranjează această operațiune. Când este posibil?

— Nu mai devreme de mâine, îl sfătui americanul. Va

atrage atenţia ruşilor dacă plecăm la căderea serii. În timp ce pot să plec mâine dimineaţă devreme. Nu este decât o oră şi jumătate până la Vîborg. Voi spune că merg să repar maşina. Se întâmplă des aici. Dacă plec la ora opt, pot să-l iau pe tip din locul pe care l-am indicat pe la ora zece.

Scoase o hartă pe birou şi îi arătă lui Malko traseul.

— Este chiar înainte de satul Oskonovo. Îl ştie cu siguranţă. Cred că sunt autobuze care ajung până la Vîborg, de aici, şi se opresc peste tot.

— Nu există riscul să deschidă valiza diplomatică?

— *Mereu* este un risc, sublinie Ray Benson, dar, în cel mai rău caz, refuz şi mă întorc din drum. Va crea un mic incident diplomatic, fiindcă voi fi obligat să anunţ.

— Trebuie să încercăm, concluzionă Malko. Pot deci să programez operaţiunea pentru mâine. Ar trebui să putem modifica ora. Nu ştiu dacă el va putea să vină aşa de devreme.

— Nici o problemă. Dacă aveţi un număr de telefon să mi-l daţi. Sau mă sunaţi pe telefonul meu personal de la o cabină telefonică. Ar fi suficient să întrebaţi dacă puteţi veni să vă luaţi viza la o anumită oră. Va fi ora de întâlnire.

— Mergem aşa, concluzionă Malko.

Ray Benson îl privi cu admiraţie.

— Îmi aduce aminte de vremurile bune... Vă admir. Pentru cei ca dumneavoastră, nu este chiar atât de uşor. Sunteţi sigur că nu vreţi să rămâneţi aici? Sau să vă însoţesc?

— Nu, îl asigură Malko. Plec înapoi în frig.

Îşi strânseră mâinile îndelung.

— Aveţi grijă! îi recomandă americanul. Nu le scapă nimic. Apropo, cum se numeşte clientul?

— Nikolai. Va da numele meu ca parolă şi va proceda ca un autostopist.

Malko coborî pe scara vizitatorilor şi ieşi liniştit din consulat. Miliţianul de la poartă, care citea, nici nu îl privi. Se întoarse la apartamentul din strada Nalicinaia. Cu

stomacul strâns. Era conștient că se aruncă în gura lupului. Sau mai degrabă a ursului. Dar era o prostie să ajungă până aici și să dea înapoi.

* * *

Soneria telefonului îl făcu pe Malko să tresară. Era exact prânzul. Se uită la telefon. Și dacă nu era Nikolai Gregorov? Cât se gândi el soneria se opri. Dacă era rusul, va reveni.

Efectiv, sună din nou după zece minute și, de această dată, Malko răspunse.

— Dumneavoastră ați sunat? întrebă el, după ce recunoscu vocea lui Nikolai Gregorov.

— Da. M-ați speriat că nu ați răspuns. Totul este în regulă? Ați vorbit cu cine trebuia?

— Exact, confirmă Malko. Va trebui să ne întâlnim. Să punem la punct detaliile.

— Bine. Cunoașteți catedrala Notre Dame de Kazan?

— Nu, dar o găsesc eu.

— Este în piața Kazanskaia. Să fiți acolo peste două ore. În dreapta intrării principale.

Malko era chinuit de gânduri. Când vor lovi zbirii lui Vladimir Putin? Era nebun că nu pleca, dar era peste voința lui. Privi la pistolul Tokarev așezat pe masă, îl luă și îi trase manșonul, cât să vadă cartușul introdus pe țeavă. În cele din urmă îl băgă în buzunarul de la palton.

Și dacă Nikolai Gregorov era un agent dublu?

Își alungă gândurile negre, spunând că devenea paranoic și el. Își luă căciula și paltonul și coborî. Pe scări, o bătrână îl privi curioasă. Nu părea a fi rus. Prea elegant. Se rugă ca bătrâna să nu anunțe Miliția.

Douăzeci de minute mai târziu, ajungea în piața Kazanskaia, unde se ridica măreață catedrala cu dom verde, impresionantă cu coloanele ei greco-romane. Trebui să se ridice de câteva ori în timp ce urca treptele înghețate și intră în naos, unde erau doar două bătrâne

îngenuncheate într-un colţ. Un scârţâit îl făcu să se întoarcă brusc. O uşă ce dădea spre sacristie tocmai se deschisese. Observă silueta masivă a lui Nikolai Gregorov. Rusul îi făcu semn să-l urmeze. Malko se strecură în încăperea mică unde erau înghesuite scaune şi bănci. Rusul încuie cu cheia şi îl întrebă pe Malko, neliniştit.

— Vreo problemă?

Malko îşi permise un zâmbet de ironie.

— Ştiţi doar că problemele sunt descoperite când este prea târziu... Dumneavoastră?

— Eu, sunt aici de o oră. Am supravegheat naosul. Nimic suspect.

Nu părea liniştit. Malko remarcă o umflătură, mare sub geaca lui: era şi el înarmat. Surprinzându-i privirea, Nikolai Gregorov zise:

— Nu sunt liniştit niciodată când ies din casă... De când m-au dat afară de la agenţie, ştiu că vor să scape de mine. Singurul lucru care îi reţine, este că nu au aflat unde ţin documentele. Le este frică să nu fi lăsat instrucţiuni. Atunci, aşteaptă, dar eu ştiu că nu mă slăbesc deloc din ochi.

Cu mâinile în buzunare, vorbea pe un ton monoton. Era aşa de frig, încât îi ieşeau aburi din gură.

— Nu vă temeţi că vor profita de această ocazie, de momentul în care veţi fi în posesia documentelor pentru a lovi? întrebă Malko.

Nikolai Gregorov oftă fatalist.

— Deloc! Nu mai pot trăi astfel. Aici, nu am nici un viitor. Nimeni nu mă va angaja. În cel mai bun caz voi ajunge cerşetor şi mă va împinge careva sub un tren. Pentru o sticlă de votcă. Atunci, îmi asum riscul. Aţi aranjat cu ieşirea mea?

— În principiu, da. Pe la Vîborg. La Helsinki veţi fi preluat de ambasada americană sub protecţie specială.

Îi explică detaliile operaţiunii de scoatere a sa din Rusia. Aceşta fu de acord.

— Ştiu foarte bine unde este acest han, confirmă el.

M-am oprit acolo când am fost să fotografiez vila lui Putin. Este la o sută douăzeci de kilometri de Sankt Petersburg. Și deschid valiza diplomatică la frontieră?

— Imposibil, îl asigură Malko. Imunitatea diplomatică. În cel mai rău caz veți face cale întoarsă.

Nikolai Gregorov clătină din cap.

— Nu. Voi încerca să trec pe jos. Iarna, este relativ ușor, frontiera nu este supravegheată ca-n timpul verii. Dar este obositor...

— Bine, concluzionă Malko. Trebuie să văd documentele înainte de plecare. Presupun că le veți lua cu dumneavoastră?

— Bineînțeles. Dar nu voi putea să vă arăt totul. Sunt patru bibliorafturi groase.

— Unul este suficient, afirmă Malko. Nu este nici o copie?

— Nu. O să vedeți, este cel mai bun material compromițător care există. Am adunat toate piesele ani întregi. Fără să știu la ce îmi vor folosi. Uite cum vom face. Ne întâlnim mâine dimineață la ora nouă, aici. Apoi, mergem în locul unde sunt documentele. Le veți consulta. După care, ne despărțim și un prieten mă va conduce la locul de întâlnire.

— Nu este supravegheat?

— Dacă era, râse Nikolai Gregorov, de mult timp ar fi intrat în uzina lui. *Nimeni* nu știe că are aceste documente în depozit. Nimeni, repetă el. Sunteți de acord?

— Da, aprobă Malko, dar...

Lăsă fraza neterminată. Dar rusul îl apostrofă imediat, nervos.

— Dar ce?

Malko îi spuse de Aleksandr Kalinin. Se mulțumi să sublinieze:

— Dacă înțeleg bine, este prima dată când vă aflați în posesia documentelor. Este un risc.

Rusul ridică din umeri.

— Bineînţeles. Dar nu pot să fac altfel.

Se priviră în linişte, apoi fostul ofiţer KGB îi întinse mâna.

— La revedere. Pe mâine. Întoarceţi-vă direct la apartament. Nu riscaţi. Când plecaţi, lăsaţi cheile în cutia de scrisori.

* * *

Malko nu reuşea să adoarmă. Mâncase puţin — eternul hering afumat, cu pâine şi votcă. Trecuse în revistă toate datele problemei. Ştia că este nebun. Ruşii erau foarte probabil la curent. Pe de altă parte steaua lui norocoasă îi spunea că va reuşi imposibilul. Se întreba cum reacţionase Irina la dispariţia lui şi, în cele din urmă, căzu adormit, pentru a se trezi pe la şase dimineaţa. Se duse la fereastră. Era ceaţă de nu se vedea la zece metri. Incapabil să mai adoarmă, făcu un duş şi se îmbrăcă. I se părea că este pe altă planetă. Îşi făcu un ceai şi, cu mâinile în jurul ceştii, se gândi la viitor. Împingea norocul la limită...

Când se hotărî să plece, încuie cu grijă uşa, apoi lăsă cheia în cutia poştală albastră. Înainte de a ieşi, îşi verificase Tokarev-ul şi ridicase piedica. Era lucid, aproape detaşat. Maşinal, strânse degetele în jurul crosei pistolului în fundul buzunarului de la palton. Orice se va întâmpla, nu va ajunge într-o tabără de corecţie.

Capitolul XIII

Rafalele reci măturau piața Kazanskaia. Înghețat, Malko se strecură în naosul catedralei. Sosise mai devreme și se așeză, supraveghind ușa sacristiei. De această dată, Nikolai Gregorov veni de afară. O căciulă trasă pe ochi, înfășurat într-o geacă groasă de piele neagră. Ochii îi lăcrimau de frig, dar părea vesel.

— Este ceva curios! îi zise el lui Malko, știu că nu mă voi mai întoarce niciodată acasă la mine, plec fără nimic, dar sunt fericit. Sper că o să pot trăi în afara Rusiei. Nu am ieșit niciodată din țara mea.

— Nu avem prea mult timp. Un agent CIA sub acoperire diplomatică vă va aștepta la hanul Oskonovo, începând cu ora zece. Dar, înainte de plecare, trebuie să verific dacă documentele pe care le aduceți sunt de interes.

— Să mergem, făcu simplu rusul.

Ieșiră împreună din catedrală și o luară pe strada Kazanskaia, îngustă și deja aglomerată. Mașinile, parcate pe margine, lăsau puțin loc de trecere.

— Unde mergem? întrebă Malko.

— La unul dintre prietenii mei cei mai vechi, explică Nikolai Gregorov. A condus o uzină de piese electronice pentru armată. Acum o să se închidă uzina.

— La el sunt documentele?

— Da. Le-a pus într-un dulap blindat împreună cu alte documente ale uzinei, care sunt protejate de legea

secretului. O să le puteţi examina şi, apoi, ne despărţim. El mă va duce la întâlnirea de la Oskonovo cu documentele. Dumneavoastră veţi merge unde ştiţi. Am ajuns.

Intrară pe sub o boltă ce dădea spre o curte mare, unde erau parcate mai multe maşini. Nikolai Gregorov se îndreptă spre o uşă din lemn, încadrată de proiectoare. Intrară în altă curte, mai mică, unde era parcat un bătrân Mercedes 200 negru.

— Iată uzina, anunţă Nikolai Gregorov. Atelierele sunt la parter. Prietenul meu i-a mutat pe toţi cei de la etaj ca să poată vinde terenul.

Rusul bătu la o uşă şi intră, urmat de Malko. Camera era spaţioasă. Un blond înalt, îmbrăcat cu un costum albastru, ocoli biroul pentru a da mâna cu Nikolai Gregorov. Acesta se întoarse spre Malko.

— El este Gregori Nikolaievici Lissenko. Cel mai bun prieten al meu. Ştie cine sunteţi.

Blondul îi strânse mâna lui Malko şi, prin interfon, îi ceru secretarei să aducă ceai. După ce secretara veni cu ceaiul, directorul uzinei se duse la un dulap blindat şi îl deschise. Scoase de acolo o cutie verde conţinând alte patru cutii de aceeaşi culoare, numerotate de la 1 la 4, pe care le lăsă jos.

— Iată secretele tale, îi zise el râzând lui Nikolai Gregorov. Vă las singuri, am de primit pe cineva.

Cum rămaseră singuri, Nikolai Gregorov îi arătă cutia lui Malko.

— Uitaţi-vă la ce vă interesează! Numărul 2 este cel mai interesant.

Malko luă cutia cu numărul 2 şi o deschise, apoi scoase o legătură de documente, instalându-se pe canapea pentru a le citi. La prima vedere, era extrem de complicat. Statute de societăţi cu acţionarii lor, listingul activităţilor, legături cu alte entităţi. Aparent, se refereau la petrol. Malko avu nevoie de puţin timp pentru a-şi da seama, apoi dădu pagina cu aviditate. Era istoricul unei galaxii de societăţi

mixte de comerț cu petrol. Toate cu sediul în afara Rusiei sau în paradisuri fiscale. Cumpărau petrol de la rafinăriile rusești la un preț foarte interesant, mai puțin de cinci dolari barilul, și îl revindeau apoi rafinăriilor din diferite țări, multiplicând prețul de patru ori.

Ceea ce spolia statul rus și permitea beneficii neimpozabile...

Fiecare contract era însoțit de autorizație de export. Documente emise de primăria din Sankt Petersburg, semnate de responsabilul cu comerțul exterior, Vladimir Vladimirovici Putin.

Un alt document atrase atenția lui Malko: lista asociaților unei firme off-shore înregistrate în insulele Virgine britanice. Același Vladimir Putin figura. Era dinamită! Nikolai Gregorov nu mințise. Acesta îl privea pe Malko, tăcut și nemișcat ca un bloc de granit. Malko puse hârtiile în cutie.

— Cum ați obținut toate astea? întrebă el.

Rusul își trecu mâna prin păr apoi își scoase ochelarii și îi șterse cu un gest automat.

— Mi-a luat timp, mult timp și ceva bani. Azi, ar fi imposibil să procuri asemenea documente. FSB-ul a curățat toate arhivele orașului. Majoritatea acestor documente mi-au fost remise de cineva care avea un cont de reglat cu echipa lui Sobceak. Ați auzit vorbindu-se de Kosta-la-Tombe?

— Nu, niciodată.

— Era unul dintre cei mai mari infractori ai orașului Sankt Petersburg. A fost implicat în aproape toate afacerile veroase. A participat și la campania lui Anatoli Sobceak. Speria opozanții, lipea afișe, intimida. Doar că Anatoli Sobceak nu a mai fost ales în 1996: era prea corupt. Și nu l-a mai plătit pe Kosta...

— Ce legătură are cu Vladimir Putin?

— Era directorul de campanie al lui Sobceak.

Nikolai Gregorov continuă:

— La acea vreme, Vladimir Putin devenise deja prea

puternic iar Kosta nu se putea răzbuna pe el, deschis. Dar știa că eu fac unele săpături. Atunci, mi-a vândut tot ce a putut să recupereze...

Malko își privi ceasul. Aproape ora nouă. Nu trebuia ca Nikolai Gregorov să rateze întâlnirea cu Ray Benson. Puse la loc cutia nr. 2 și se întoarse spre rus.

— Sunt mulțumit! Cred că de aici ne putem despărți. Prietenul dumneavoastră vă va duce acolo?

În acel moment, directorul intră în birou și îl interpelă pe Nikolai Gregorov.

— Nu trebuie să mai întârziem, zise el, am o întâlnire la Astoria cu un cumpărător și trebuie să mă duc și acolo... Șoferul a pregătit mașina.

Nikolai Gregorov era deja în picioare. Luă cutia mare verde.

— Voi pune asta în portbagaj.

— Așteaptă, șoferul meu te va ajuta, propuse Gregori Lissenko.

Deschise fereastra dinspre curte și strigă spre un bărbat care aștepta lângă Mercedes.

— Boris!

— Este în regulă, făcu Gregorov, i-o voi duce chiar eu.

Malko se ridică și el.

— Ne vedem peste ceva timp, zise el lui Nikolai Gregorov. Noroc la Vîborg.

Îi strânse mâna lui Gregori Lissenko care îi propuse:

— Dacă doriți, ne întâlnim la hotel Astoria pe la ora unu. Vă voi spune dacă totul a mers bine.

Malko zâmbi.

— Pentru asta va trebui să mergeți până la frontiera finlandeză. Dar accept cu plăcere. Pe curând.

Gregorov, strângând cutia cu documente la piept, era deja pe hol. Malko îl prinse din urmă și deschise ușa dinspre curte. Gregorov ieși primul. Nu parcurse trei metri că se auzi o bubuitură seacă, dinspre ferestrele de la al doilea etaj. Mai întâi, Malko crezu că era o petardă. Nikolai

Gregorov continuă să înainteze spre Mercedes, dar Boris, șoferul, se prăbuși, cu capul explodându-i într-o baie de sânge. Pulsul lui Malko sări într-o secundă la 200 și strigă:

— Nikolai! Atenție!

Nikolai Gregorov se opri, strângând în continuare la piept cutia de carton, și privi în jur. Din locul în care era, nu putea să-l vadă pe șofer, întins la pământ, ascuns după mașină. Malko înțelese. Scoase pistolul Tokarev din buzunarul paltonului, țintind fereastra de unde să trăsese. Țeava unei arme apăru fugitiv la o fereastră, și o a doua lovitură se auzi. Nikolai Gregorov păru aruncat în față de o mână invizibilă. Căzu mai întâi în genunchi, apoi se prăbuși peste cutia de carton. După cum zăcea, Malko înțelesese că era rănit grav sau chiar mort. Se duse spre el. O a treia împușcătură se auzi și un glonț ricoșă șuierând din pavaj, apoi sparse un geam de la parter.

De această dată, Malko era cel vizat.

* * *

Ajuns la un metru de Gregorov, îndreptă arma în direcția ferestrei și trase. Țeava dispăru imediat și se duse spre rusul prăbușit peste cutia verde de carton. Creierul i se încingea. Dacă murea, îi mai rămâneau documentele. Dacă reușea să le recupereze, câștiga. Doar cu un ajutor, putea ajunge la consulatul american.

În momentul în care se apleca să dea la o parte trupul neînsuflețit al rusului, o nouă lovitură răsună și simți un șoc puternic în umăr. Dezechilibrat, căzu în față.

Nu simțea nici o durere dar înțelese ce se întâmplase văzându-și paltonul găurit. Glonțul îl ratase cu un centimetru. Privirea se întoarse din nou spre fereastra de unde veneau gloanțele și remarcă țeava îndreptată spre el. În același timp, vocea directorului uzinei se auzi, dinspre ușa atelierului.

— Adăpostiți-vă. O să chem Miliția.

Malko văzu fața însângerată a lui Nikolai Gregorov. Un glonț îi traversase ceafa, ieșind prin nas. Prețioasele documente nu erau decât la câțiva centimetri de Malko. Trase două focuri la întâmplare spre fereastră și se îndreptă spre cutie. În momentul în care se apleca pentru a lua cutia, realiză că, fiind cu amândouă mâinile ocupate, nu mai avea cum să riposteze. Și că, mai mult, era cu spatele la adversarul său. Putea sfârși ca Nikolai Gregorov.

Abandonând cutia, se aruncă în spate, acoperit de Mercedes, chiar când un glonț lovi pavajul curții, în locul în care se aflase mai devreme. Dacă nu s-ar fi mișcat, l-ar fi primit chiar în spate. Lipit de mașină, cercetă locurile. Directorul uzinei îi făcea semne din ușă. Înțelese instantaneu un lucru: nu avea nici o șansă să scape de lunetist, ascuns la al doilea etaj, dacă fugea cu cutia cu documente. Nu îi mai rămânea decât o soluție. Încordând mușchii, aruncă o privire și văzu țeava armei îndreptată spre mașină. Un glonț lovi capota mașinii, ieșind la câțiva centimetri de Malko. Acesta profită de ocazie: trase trei gloanțe în rafală, la nimereală, înspre lunetist.

În același timp, se ridică și se duse spre arcada care dădea în prima curte, abandonând cadavrul lui Nikolai Gregorov și documentele sale. Traversă curtea și ajunse în strada Kazanskaia. Cu pulsul ridicat, strângând crosa pistolului, se îndreptă mașinal spre piața Kazanskaia. Se învârti pe acolo până auzi sirenele și văzu trei mașini ale Miliției. Continuă să se îndrepte spre catedrală, întorcându-se uneori ca să vadă dacă nu cumva este urmărit. Doar când ajunse în naosul rece începu să se gândească. Scoase mâinile transpirate din buzunar și se șterse pe palton. Focurile de armă îi mai răsunau încă în urechi. Avertismentul venit de la Londra, din partea CIA, se justifica. Aleksandr Kalinin trădase în favoarea serviciilor rusești. Liniștea de care se bucurase după contactul cu Nikolai Gregorov se explica acum. "Organele" nu voiau doar

să-l elimine pe Gregorov, ci mai ales să recupereze materialul compromițător. Fără voia lui, Malko îi lăsase să-și atingă cele două obiective. Al treilea ar fi fost propria lui eliminare, care nu eșuase chiar așa. Dar continuau.

* * *

Așezat pe un scaun în sacristie, Malko căuta soluția pentru a ieși din acest viespar. Cel mai ușor era să se refugieze la consulatul american, doar dacă nu era instalat un cordon de miliție în jur. Chiar dacă era așa, îl putea contacta la telefon pe Ray Benson ca să vină să-l recupereze. Evadarea pregătită pentru Nikolai Gregorov putea fi folosită în cazul lui. Desigur, nu era o retragere glorioasă, dar nu ar fi fost primul agent recuperat în astfel de condiții...

Mai era o soluție: să ia trenul spre capitală și să părăsească oficial Rusia, sub protecția discretă a stației de la Moscova. În întunericul catedralei, Malko se simțea cuprins de calm. Încă o dată, scăpase la limită. Alesese varianta bună.

Își putea lua adio de la cutia cu documente, fie că o recupera Miliția, fie echipa lunetistului. Se uită la ceas: aproape prânzul. Nu știa orarul trenurilor spre Moscova, dar avea impresia că plecau spre finalul zilei.

Se gândi la o soluție. Gregori Lissenko, prietenul lui Nikolai Gregorov, care îi spusese că ia masa la *Astoria*, după întoarcerea de la frontieră. Dacă nu fusese arestat, se va duce la el. Așa putea afla și ce s-a întâmplat după fuga lui de la uzină.

Așteptă până la douăsprezece și jumătate și ieși în piața Kazanskaia. Ploaia încetase.

Astoria, cel mai vechi hotel din Sankt Petersburg era la mai puțin de un kilometru, în piața Issakievskaia. Malko ajunse acolo în zece minute. Privi în jurul lui și văzu, în dreapta, un bar, și în continuarea lui o sală de mese.

Traversă barul și ajunse în restaurant. Doar trei mase erau ocupate. Cea din dreapta de doi bărbați. Unul masiv, într-o haină de piele neagră prost croită, semănând cu un eschimos. Celălalt era Gregori Lissenko. Acesta, cum îl văzu pe Malko, se ridică și înaintă spre el cu un zâmbet radios, apoi îl strânse în brațe.

— Dumnezeule! Nu credeam că ne mai vedem! Nu realizez încă faptul că Nikolai este mort. Este oribil. Ne cunoșteam de multă vreme.

— Nu ați avut probleme? întrebă Malko.

Fața directorului se întunecă și mai mult.

— Eu, nu. A trebuit doar să dau o lungă declarație la Brigada Criminală a MVD. Acum trebuie să mă ocup de înmormântarea lui Nikolai. Nu avea pe nimeni.

Coborî privirea și adăugă:

— Cred că au fost anunțați căci au ajuns imediat. Cu șeful brigăzii. De obicei, nu se deplasează al personal. Acum, ați văzut...

— L-au găsit pe lunetist?

— Nu. Doar arma, un Dragnov cu lunetă. O armă de lunetist profesionist. Desigur, un fost luptător din Afghanistan sau Cecenia, care nici nu știa pe cine împușcă. O comandă. Miliția pretinde că ucigașul a confundat victima și că eu eram cel vizat.

— De ce?

Gregori Lissenko zâmbi.

— Fiindcă mă pregătesc să vând foarte scump terenul de la uzină. Celui cu care iau masa. Și mai erau și alții interesați. Care voiau să le vând lor.

— Înțeleg, zise Malko. Iar documentele?

— Aproape în același timp cu Miliția, a sosit și un grup de agenți ai FSB din Sankt Petersburg. Au luat cutia cu documente.

În fața dezamăgirii vizibile a lui Malko, rusul îl luă de braț și îi propuse.

— Veniţi la masa noastră. Prietenul meu, Oleg Pavlovski, este un om sigur. Şi nu este nici un admirator al lui Vladimir Putin...

— Ce face el?

— Conduce cel mai mare grup criminal din Sankt Petersburg. Au afaceri peste tot: cazinouri, racheţi, imobiliare şi mulţi bani murdari care trebuie spălaţi. Deci, puteţi vorbi fără teamă faţă de el.

— Aş vrea să vă cer un serviciu, propuse Malko.

Gregori îl întrerupse.

— Imediat, după ce mâncăm. Nu am nimic de făcut. Semnez contractul şi apoi... Votcă, fete frumoase şi caviar. Vreau un Mercedes 600 ca să-l înlocuiesc pe cel vechi. Acum, este ciuruită... Hai.

Se aşezară la masă şi se făcură prezentările, Malko fiind prezentat ca un partener de afaceri. Oleg Pavlovski nu făcu nici un comentariu şi comandă o sticlă de şampanie în cinstea lui... Pentru Malko era un eşec total.

* * *

Tocmai terminau caviarul Beluga atunci când se produse o învălmăşeală în bar. Mai mulţi bărbaţi aşezaţi la o masă se ridicaseră şi-l înconjuraseră pe un nou-venit, interzicându-i accesul în sala de mese. Malko remarcă privirea insistentă aruncată în direcţia lor. Apoi, acesta fu aproape luat pe sus de ceilalţi şi tras afară spre ieşire. Barmanii se prefăceau că nu văd nimic.

— Ce se întâmplă? îl întrebă Malko pe Gregori Lissenko.

Oleg Pavlovski răspunse în locul lui.

— Unul din oamenii lui Kosta voia să intre aici.

— Kosta este cel căruia am refuzat să-i vând, explică Gregori. Este cel care l-a sprijinit mereu pe Sobceak.

Malko îşi aminti că Nikolai Gregorov menţionase că participase la campania primarului, sub coordonarea lui Vladimir Putin. Sankt Petersburg era un oraş mic.

Gărzile de corp se așezau la locurile lor, în liniște. Unul dintre ei veni și vorbi la urechea lui Oleg. Mafiotul păru mirat, apoi privi spre Malko. După ce gorila se întoarse la post, Oleg îi spuse cu o urmă de respect în voce:

— Nu pentru mine venise acel tip, ci pentru prietenul tău.

— Pentru mine? întrebă Malko, mirat.

— Da. Tipul a vorbit, amenințat de oamenii mei. Aici, este o zonă neutră. Era Denis Starios, unul din locotenenții lui Kosta. Venea să verifice dacă sunteți aici.

— De ce?

— O echipă a lui Kosta așteaptă afară ca să vă lichideze, când o să ieșiți.

Capitolul XIV

Brusc, caviarul căpătă un gust amar pe limba lui Malko. Rusul anunţase calm ameninţarea, dar nu era genul de om glumeţ... Cel puţin nu părea să-l mire pe Oleg.

— Nu a mai spus nimic? întrebă Malko.

— Nu are altceva de spus, răspunse calm mafiotul. Este o comandă, ca şi în cazul lui Nikolai. Trebuiau să afle dacă sunteţi aici, să se asigure doar... Au o fotografie a dumneavoastră.

— Dar nimeni, în afară de Gregori, nu ştia că vin aici, obiectă Malko.

Oleg Pavlovski, netulburat,, îşi puse caviar pe bucata de pâine.

— Atunci, v-au urmărit. L-au urmărit pe Gregori.

Ceea ce era logic, având în vedere că lovitura din strada Kazanskaia fusese atent pregătită.

Malko încercă să nu cedeze în faţa panicii.

— Mai este vreo ieşire?

— Nu, zise Pavlovski, şi chiar dacă ar mai fi o păzesc ei. Sunt profesionişti. Un contract în mijlocul oraşului, în mijlocul zilei, chiar dacă este cineva fără apărare, costă cel puţin douăzeci de mii de dolari.

— Am un pistol, zise Malko.

Oleg Pavlovski zâmbi.

— Contra unui Kalaşnikov sau RPG? Şi sunt mai mulţi.

— Şi dacă anunţ Miliţia? sugeră Malko.

Cei doi râseră.

— Nu vor veni. Au fost cumpărați ca să nu intervină pentru a preveni. Kosta are relații. Vor veni doar să vă ridice cadavrul ca să-l trimită familiei.

Mașinal, Malko bău șampanie.

— Nu se poate negocia cu ei? încercă el.

Îi răspunse tot Oleg Pavlovski.

— Nu. Nu la nivelul lor. Sunt doar executanți. Vor fi lichidați de către comanditari dacă fac așa ceva.

— Atunci ce pot să fac? întrebă Malko, care nu voia să moară.

Gregori Lîsenko îi zâmbi insistent mafiotului.

— Tu, poți desigur să faci ceva.

Oleg Pavlovski răspunse imediat, pe un ton de glumă.

— Dacă mai lași la preț, pot să încerc să rezolv.

— Vei face o afacere foarte bună, sublinie Gregori Lîsenko.

Se lăsă liniștea, întreruptă de mafiot.

— Normal, nu ar trebui să intervin, pot să am probleme și eu, îi explică el lui Malko. Dar vreau să-i fac pe plac prietenului meu Gregori Nikolaevici.

Voia să semneze cumpărarea terenului iar Malko voia să scape. Chiar dacă îi rămânea dator unui mafiot.

— Ce puteți face? întrebă el.

— Ce vreți să faceți, dacă ieșiți de aici fără probleme? întrebă mafiotul cu un umor negru deplasat.

— Să părăsesc Sankt Petersburg, ca să ajung la Moscova. Mă gândeam să-i cer lui Gregori să-mi împrumute o mașină.

Oleg Pavlovski clătină din cap.

— Nu este o idee bună. Prea mult de mers, prea periculos. Nu, este și altă variantă.

Cu un gest, îl chemă pe unul din oamenii săi și în șoaptă îi dădu instrucțiuni. Cum plecă, Oleg Pavlovski îi arătă lui Malko cutia de caviar încă pe jumătate plină.

— Dumnezeule! Nu trebuie să vă las să fiți doborât! Acest caviar este delicios și sunteți cu doi prieteni adevărați.

Termină sticla de şampanie şi mai comandă o alta.

Malko luă o furculiţă de caviar şi se rugă ca a doua afirmaţie a mafiotului să fie adevărată.

* * *

Garda de corp se întoarse în zece minute cu o hârtie pe care o dădu patronului său. Acesta o examină şi ridică privirea.

— Este un tren spre Moscova la 14.40. Nu este cel mai rapid, dar nu aveţi de ales. Dacă sunteţi de acord, Pavel se va duce la gară să vă cumpere un bilet pentru Moscova. Vă va aştepta cu el pe peron. Biletul va fi pe numele lui, dar nu are importanţă. Vorbiţi ruseşte iar controlorul nu vă va cere paşaportul. Odată ajuns în tren, sunteţi în siguranţă. O comandă, se organizează în timp. Mai mult, la Moscova, banda lui Kosta nu are pe nimeni. Vă convine?

— Evident, făcu Malko. Dar trebuie să ajung până la gară.

Oleg Pavlovski zâmbi misterios.

— Mă ocup eu de asta.

Părea sigur pe el. Comandă o a treia sticlă de şampanie şi anunţă:

— I-am cerut bucătarului să ne facă un miel la rotisor. Cu cartofi.

Malko nu simţea foamea. După ce termină caviarul, Oleg Pavlovski îşi luă mobilul şi se lansă într-o conversaţie lungă în şoaptă. Când închise, îi zise lui Malko cu un zâmbet larg:

— Am comandat un taxi.

— Taxi? făcu Malko, uimit. Dar...

Oleg Pavlovski izbucni în râs. Se aplecă apoi spre Malko.

— Puiule! Nu este un taxi obişnuit.

— Adică?

Gregori Lîsenko preciză:

— Oleg are o societate de transport de valori. Veţi fi dus la gară cu unul dintre vehicule. Sunt blindate şi dispun de o escortă de patru oameni înarmaţi. Terminaţi-vă liniştit masa.

Era timp: mielul sosea. Malko începu să mănânce cu poftă, în timp ce mafiotul aproape că devora. La un moment dat, acesta se opri şi spuse:

— Şi eu am fost asediat. În timpul ocupaţiei, aveam cinci ani. Am mâncat piele şi şobolani. Şobolani în zilele norocoase.

După miel, urmă un tort imens, acoperit cu frişcă şi ciocolată. Apoi cafele. Oleg Pavlovski îşi luă atunci servieta din piele aşezată la picioare şi scoase un teanc de documente. Malko înţelese imediat: era actul de vânzare a terenului uzinei... Se plătea cu bani gheaţă. Cu atenţie, Gregori Lîsenko semnă şi parafă fiecare pagină. Mafiotul recuperă totul, puse actele în servietă şi ceru o sticlă cu votcă Standard. Era mai nimerită pentru toasturi decât şampania.

Ridicară paharele toţi trei.

— Pentru întoarcerea la Moscova! zise mafiotul.

Nici un moment nu-l întrebase pe Malko despre diferendul lui cu Kosta. Un om bine crescut.

După ce goli paharul, mafiotul se uită la grămada de aur şi diamante care îi servea drept ceas.

— Este timpul să mergem, anunţă el. Mă bucur că v-am cunoscut.

Gregori Lîsenko se ridică.

— Vă însoţesc.

Abia ajunse Malko în bar că patru gărzi de corp îl încadrară. Amical. Aproape doi metri înălţime, în haine de piele, cu priviri vioaie. Gregori Lîsenko se apropie de Malko.

— Sunt bulversat de moartea lui Nikolai, zise el în şoaptă. Este oribil. Ştiam că este periculos să deţii asemenea documente, dar de aici şi până...

— Din fericire nu aţi avut probleme, sublinie Malko.

Ajunseră în hol, în faţa uşii. Gregori Lîsenko păru că ezită o clipă, apoi zise repede în şoaptă:

— Am făcut fotocopii la toate documentele pe care mi le-a lăsat Nikolai. În cazul în care...

Malko simţi că pulsul îl omoară. Miracol!

— Unde sunt?

— La adăpost.

— Sunteţi de acord să mi le daţi?

— Da. Nu vreau să le păstrez. Şi apoi, i-o datorez lui Nikolai.

— Cum facem?

— Cât rămâneţi la Moscova?

— Pentru asta, voi mai rămâne. Dacă nu mi se întâmplă ceva. Sunt la hotel *Kempinsky*.

Gregori Lîsenko strânse puternic mâna lui Malko.

— Bine. Mă voi descurca.

— Mai ales, nu folosiţi telefonul, îl preveni Malko.

— Bineînţeles. Noroc.

Rusul se întoarse în restaurant iar el se îndreptă spre uşă, încadrat de cele patru gorile ale lui Oleg Pavlovski. Ostentativ, îşi desfăcură hainele şi Malko văzu crosele pistoalelor enorme. O maşină uimitoare care semăna mai degrabă cu o auto-mitralieră decât cu un Cadillac staţiona în faţa hotelului. Un vehicul galben cu dungi verzi, doar cu două fante în loc de geamuri laterale. Trei bărbaţi, în uniforme neagre, înarmaţi cu pistoale Kalaşnikov, supravegheau împrejurimile hotelului. Malko fu literalmente dus pe sus până la vehiculul blindat. Unul din oameni deschise portiera din spate şi îl împinse înăuntru. Unul din însoţitori urcă lângă el, iar ceilalţi doi în faţă. Maşina demară imediat cu un zgomot surd şi prinse viteză. Indiferentă, garda de corp îşi aprinse o ţigară. Prin hubloul de geam blindat, Malko văzu hotelul *Astoria* îndepărtându-se. Puţin mai târziu recunoscu bulevardul Nevski. Se îndreptau spre gară.

După un sfert de oră, vehiculul blindat se opri în faţa gării. Cele trei gărzi de corp săriră jos, cu pistoalele în mâini, şi intrară în holul imens. Miliţienii îi priviră trecând cu indiferenţă. Spectacol obişnuit în Rusia. Pavel, omul lui

Oleg Pavlovski, era la intrarea pe peronul nr. 3. Îi dădu biletul lui Malko.

— Vagonul 8, locul 52, anunță el.

Se îndepărtă. Conștiincioși, cei trei îngeri păzitori îl escortară pe Malko până la vagon. Abia înăuntru Malko se mai liniști puțin. Fără să lase însă din mână crosa pistolului Tokarev.

Trenul porni la ora prevăzută. Peronul gării dispăru.

Pleca din Sankt Petersburg cu mâinile goale, dar în viață.

* * *

Trenul se opri pentru a doua oară. Peisajul era același: zăpadă. Malko supraveghea ușile, dar nu se întâmplă nimic. Mulțumită lui Oleg Pavlovski, reușise să scape de ucigașii comandați de cei care păzeau onoarea lui Vladimir Putin. Cât mai era pe teritoriul Rusiei, era în pericol. Și chiar și în afară. Rușii dovediseră, recent, că nu ezitau să lovească și în exterior, când interesele lor vitale erau în joc.

Trenul porni din nou și el se liniști. Controlorul îl asigurase că nu mai era altă oprire până la Moscova. Ajungea noaptea. Fără bagaje: totul rămăsese în camera de la hotel *Europa*, la Sankt Petersburg. Se duse la vagonul restaurant. Trenul se legăna ca o diligență pe drum, cu un zgomot infernal. Reuși să bea un ceai, vărsând jumătate. Ceasul arăta șapte și zece. Ajungea la Moscova.

Gara Leningrad era la fel de sinistră. Traversă rapid parcarea unde așteptau multe mașini, pentru a lua un taxi veritabil.

— Hotel *Kempinsky* , strada Balciuk, zise el șoferului.

Când se opri în fața hotelului, Malko avu impresia că se întorsese acasă!

— Nu aveți bagaje? întrebă recepționistul.

— Mi le-au furat, minți Malko dându-i pașaportul și întrebându-se pentru prima dată în patruzeci și opt de ore ce se întâmplase cu Irina.

În timp ce completa fișa, rusul scoase un bilet de sub tejghea și zise:

— Am o valiză cu o etichetă cu numele dumneavoastră. Este și un bilet.

Malko luă biletul și îl desfăcu. Era scris pe o foaie cu antetul *Hotel Europa*, Sankt Petersburg.

"Cum nu mai veneai, am plecat așa cum stabilisem la Moscova. Am plătit nota cu cartea ta de credit. Dacă vrei să mă vezi, iată numărul meu. Irina."

O surpriză plăcută! Se duse în cameră și i se aduse și valiza. Nu lipsea nimic. Nici măcar încărcătorul telefonului mobil. Un adevărat miracol. Nu avea decât o idee: să se destindă într-o baie fierbinte. Ceea ce și făcu. Când ieși, se duse la fereastră și admiră stelele roșii care se aprindeau în vârful turnurilor Kremlinului. Se serba mereu Ziua CEKA.

Formă numărul Irinei. Ea răspunse imediat.

— Malko! zise ea cu o voce copilărească. Te-ai întors?

— M-am întors! Ce faci în seara aceasta?

Fata râse cristalin.

— Mă fac frumoasă pentru tine. Pe curând.

Nu era ranchiunoasă... Înviorat, Malko se duse să ia pistolul din palton și îl băgă sub pernă. Ca să nu uite că era în pericol de moarte. Cei care plătiseră ucigași la Sankt Petersburg, puteau acționa și la Moscova. De unde nu se putea mișca până nu primea vești de la Gregori Lîsenko.

Era priponit ca un animal.

Capitolul XV

Era cu adevărat frumoasă, Irina! Ca o liană în rochia închisă la baza gâtului, care i se mula ca o mănușă. Părul lung blond îi evidenția albastrul privirii. După șocul de peste zi la Sankt Petersburg, Malko își revenea la viață.

Carpe Diem! O paranteză între un trecut dramatic și un viitor incert.

Servi masa cu Irina, la *Café Puşkin*, la al doilea etaj al restaurantului. Caviar, stropit cu șampanie franțuzească, la cererea expresă a tinerei, care descoperea un univers foarte îndepărtat de Siberia natală.

Ciudat, Malko se simțea destul de apropiat de ea, cu toate că era o prostituată. Dar una discretă. Nu îl întrebase încă nimic în legătură cu ciudata dispariție de la Sankt Petersburg, regăsindu-l ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. În afară de ea, nimeni nu știa că se întorsese la Moscova. Doar cei care îl vânaseră la Sankt Petersburg, dacă reușiseră să-l urmărească până la gară. Dar nu își făcea iluzii: nu îl scăpau din ochi. Își acordă o săptămână până primea vești de la Gregori Lîsenko. Șapte zile în care era în pericol de moarte.

Irina puse paharul pe masă și îi adresă un zâmbet de te lăsa cu gura căscată...

— Pot să te întreb ceva?

— Bineînțeles, făcu Malko.

Aplecată peste masă, prostituata coborî vocea, deși zgomotul din jur limita indiscrețiile.

— Ești un bandit?

Malko nu se putu abține să nu râdă.

— De ce mă întrebi asta?

Irina coborî pudică privirea.

— Mai devreme, când am venit să te caut la hotel, am văzut că puneai un pistol mare în valiză. Eram în baie și nu ai remarcat că puteam vedea prin geam. Și apoi, la Sankt Petersburg, doi tipi au venit să întrebe de tine. Nu știau că te cunosc. În plus, ai dispărut. Credeam că erai pe fundul apei. Se întâmplă des iarna. De sub gheață, cadavrul nu iese la suprafață decât primăvara...

— Vezi, nu sunt mort, zise Malko. Și nu...

Brusc, Irina îi puse degetul pe buze.

— Taci. Nu vreau să știu nimic. Știi, de fapt nu am nimic cu bandiții. Dacă sunt drăguți și bine crescuți ca tine.

— Mulțumesc, zise Malko. La rândul meu, vreau să-ți pun o întrebare: de ce m-ai agățat cu această insistență? Credeai că am mulți bani?

Irina se întristă brusc și colțurile gurii se coborâră.

— Nu fi rău, zise ea. Mi-ai plăcut, asta este tot. Nu sunt doar o târfă. Este adevărat, mă culc cu bărbații pentru bani, dar, din când în când, simt nevoia să am în brațe un bărbat de care să mă îndrăgostesc puțin...

— De aceea ai venit să mă întâlnești la micul dejun, a doua zi?

— Bineînțeles! Kazacul meu plecase. Tot ceea ce îți spun este adevărat. Știi, am venit de foarte departe: Krasnoiarsk este la mii de kilometri de Moscova. Nu am văzut niciodată un oraș mare până nu am ajuns aici. Am fost un timp manechin, apoi am găsit de lucru într-un cazinou. *Cristal*. Patronii făceau parte din grupul de cinci bande ale Moscovei. Georgieni. Regula era simplă: când voiau să mă culc cu ei, mă chemau în biroul lor. Câteodată, amândoi. Sau te trimiteau să duci bani cuiva. Iar dacă acesta voia să se culce cu tine, bineînțeles, trebuia să accepți. Altfel, te omorau din bătaie. Apoi, am întâlnit o colegă, care venea și ea din Siberia, într-o zi când a venit la

Cristal cu tipul ei. Mi-a spus că eram proastă că lucram acolo. Că mai bine mă prostituam. Câștigam mai mult. Mi-a propus să mă mut la ea, într-un apartament mic. Și apoi m-a prezentat peștelui ei: un maior FSB drăguț.

— FSB?

Toate beculețele se aprinseseră. Irina confirmă calmă:

— Da. La Moscova, FSB-ul controlează toate prostituatele. Armenii și cecenii fură mașini, azerii au piețele iar slavii se ocupă cu tâlhăriile, imobiliare, bănci.

— Iar pe acest maior FSB îl vezi des?

— O dată pe lună, pentru a-i da banii. Este cinstit. Nu ia decât 20 % din cât câștig...

— Nu îți cere nimic altceva?

— Ba da, mi-a spus să-i semnalez pe caucazienii care trec prin Moscova. Dar este ceva normal.

Malko era perplex. Povestea Irinei era perfect credibilă și ea părea sinceră. Doar că nu putea fi sigur sută la sută. Ceea ce nu avea importanță: nu intenționa să-i încredințeze secrete.

— Când mi-ai propus să merg la Sankt Petersburg, continuă Irina, eram așa de fericită! Bărbații nu mă iau cu ei decât ca să se culce cu mine. Mă prostituez din lipsă de bani. Fără banii pe care îi trimit eu, mama mea, cu cele 2000 de ruble pensie, ar trăi în mizerie. I-am cumpărat un apartament în Krasnoiarsk. Este mai ieftin ca la Moscova. Acum încerc să cumpăr și pentru mine unul, la Moscova.

— Unde locuiești acum?

— Am închiriat un apartament, nu departe de aici. Am fost acolo când m-am întors de la Sankt Petersburg.

— Ce credeai?

Privirea albastră nu clipi.

— Nimic. Că aveai probleme. Ți-am lăsat numărul de telefon ca să mă poți găsi, dacă te întorceai. Am învățat să nu mă amestec în afacerile altora.

Tot ceea ce spunea era sincer. Malko, până la urmă, era fericit că se lăsase agățat. Irina era într-adevăr foarte

frumoasă. Plăti o notă uriașă și ieșiră de la *Café Pușkin*. Lipită de el, Irina îi șopti:

— Știi, aș fi putut să iau pistolul tău în geantă la mine. Ai fi fost mai liniștit...

Luară un taxi de ocazie. Traversând holul hotelului, Irina se opri brusc.

— Mă aștepți o secundă? îl întrebă.

Ea se duse spre un cuplu care aștepta liftul. O femeie grasă, însoțită de un bărbat mai în vârstă. Malko o văzu pe Irina vorbind cu femeia și scoțând un carnețel din buzunar, pe care aceasta scrise câteva cuvinte. Prostituata se întoarse fericită la Malko.

— Este Alla Pușakova, marea cântăreață! Vine la acest hotel de doi ani. Cu soțul ei. Pentru a zecea lor aniversare, el i-a oferit trei mii șase sute cincizeci de trandafiri! Câte unul pentru fiecare zi. Ea i-a dat bucătăriei hotelului care a făcut din ei înghețată de trandafiri... Mi-ar plăcea să mi se ofere și mie trandafiri.

Era uimitoare.

Când ajunseră în cameră, Irina, după ce își dădu jos haina de blană, îl îmbrățișă pe Malko într-o manieră diferită, mai puțin provocatoare. El avu impresia că este în compania unei femei adevărate, nu cu o profesionistă. El îi scoase rochia și ea rămase în ciorapii negri cu dantelă elastică și un chilot minuscul. O statuie a dorinței. Ea se dezbrăcă râzând, îl împinse pe pat și se urcă peste el.

Apoi, începu să se frece de el înainte și înapoi. Mâna dreaptă și-o băgă în chiloți iar Malko o văzu mișcându-și degetele sub țesătura fină de nailon. Aparent, nu era suficient pentru ea, căci se opri, se răsturnă pe spate și scăpă de ce mai avea pe ea într-o clipă. După aceea, întoarse capul spre Malko și ceru:

— Mângâie-mă. Apăsat.

Sub degetele lui, ea începu să se unduiască, să gâfâie. Până ce începu o serie de țipete și înțepeni. După ce savură orgasmul, se ridică și se aplecă peste Malko pentru

o felaţie minunată. Atât de eficace, încât el ejaculă imediat în gura ei. Abia mai târziu Irina îi mărturisi cu candoare:

— Nu eşti supărat pe mine? Eu nu am orgasm când mă culc cu un bărbat. Dar tu mă mângâi atât de bine! Ca o femeie, adăugă ea zâmbind. Prima dată în viaţă când am avut orgasm, eram cu o femeie...

Ea se lipi de el şi murmură:

— Îţi place să dormi cu cineva?

— Uneori, da, zise Malko.

Se lipi şi mai mult de el şi zise:

— Trebuie să-ţi iei pistolul cu tine în cameră. În valiză, nu foloseşte la nimic.

— Aşa o să fac, făcu Malko, amuzat de această atenţie. Şi să ştii, că nu sunt un bandit.

Irina îşi ascunse faţa sub braţul lui şi insistă cu o voce de fetiţă contrazisă.

— Ba da, eşti un bandit. Toţi bărbaţii care au pistol sunt bandiţi. Dar nu are importanţă. Prefer bandiţii în locul oligarhilor sau politicienilor.

Ea adormi cu aceste ultime cuvinte. Malko rămase cu ochii deschişi. În mod normal ar fi luat avionul cât mai repede, dar, având în vedere promisiunea lui Gregori Lîsenko, era imposibil. Dacă *într-adevăr* acesta avea documentele pentru care murise Nikolai Gregorov, merita să aştepte. Faptul că Irina poate nu era un spion îi mai uşura din greutăţi. Dar rămâneau celelalte ameninţări. Îşi propuse să meargă la Ambasada americană a doua zi.

* * *

La staţia CIA, Malko fu primit ca un erou. Nimeni nu ştia ce se întâmplase cu el. Ray Benson îl aşteptase până la prânz pe cel pe care trebuia să-l treacă dincolo în Finlanda, apoi se întorsese la consulatul american. Cum Malko nu dădea nici o veste, nimeni nu a încercat să-l contacteze. Iar neliniştea crescuse, în timp, până la reapariţia lui.

— Ați avut un noroc chior, concluzionă șeful stației, după ce ascultase explicațiile. Acești ucigași au o îndrăzneală fără limită, având în vedere că cei care îi comandă îi protejează. Nu am arestat niciodată măcar unul. Acționează în plină zi, la vedere.

— În cazul meu, credeți că au primit ordine de la FSB?

Brian King își turnă puțin whisky — Defender "Clasic" — înainte de a răspunde.

— Cinstit, nu cred. FSB este o administrație structurată. Chiar dacă Patrușev se supune lui Vladimir Putin, ar fi obligat să știe și unii subordonați. Este de neconceput. Din contră, există anumite celule informale, în afara structurii, care nu se supun Kremlinului și se ocupă de treburile murdare recrutând ucigași plătiți dintre "Afgani".

— Deci, Vladimir Putin dă ordinele?

— Nu neapărat. Dă instrucțiuni generale, dar nu urmărește detaliile operaționale. El este țarul, nu uitați.

Malko, uimit, dar nu îndeajuns de convins, observă:

— Totuși, Vladimir Putin însuși a participat la scenariu, în cazul Mașei Iakușkina.

— Este adevărat, recunoscu americanul. Am studiat acest caz. Este posibil ca cei din anturaj să-l fi încurajat să o intimideze pe acea jurnalistă. Dar nu era neapărat la curent și cu ce a urmat... Este dificil de aflat adevărul...

— Bun, concluzionă Malko, trebuie să sun la Casa Albă.

Așteptase intenționat prânzul pentru a veni la ambasadă. Irina plecase la ea acasă și o mai vedea poate seara. Șeful stației îl conduse la "submarinul galben". La Washington, era ora șapte și cinci dimineața. Frank Capistrano răspunse personal: secretara nu ajungea decât la ora opt. Era deja la curent cu transbordarea eșuată la Sankt Petersburg. Malko îi furniză și restul informațiilor, inclusiv promisiunea lui Gregori Lîsenko de a-i aduce copiile după documentele compromițătoare. Consilierul Special la Casa Albă îl întrerupse brusc.

— După ce s-a întâmplat, este prea periculos să rămâneţi în Rusia. Oricare ar fi miza. Nu vreau să vă pierd.

— Dar aceste documente sunt exact ceea ce căutăm, insistă Malko.

— Lasă-le! făcu Frank Capistrano. Sunt prea mulţi care vă vor pielea. Nu vă putem proteja. Luaţi primul avion în orice direcţie! Este un ordin! Deja, aţi aflat destule lucruri. O.K. Vă las. Sunaţi-mă când sunteţi afară.

* * *

Revenind la hotel, Malko trecuse pe la biroul Lufthansa, din incinta hotelului, pentru a face o rezervare pentru a doua zi. Ceea ce îi mai lăsa o seară de distracţie cu Irina. O invitase la cină şi comandase şi două duzini de trandafiri în cameră.

Telefonul sună. Era biroul Lufthansa.

— Aţi făcut rezervarea? întrebă Malko.

— Nu, zise angajatul, încurcat, este o problemă. Puteţi coborî?

Când Malko se prezentă la ghişeu angajatul îi întinse paşaportul, dezolat.

— Nu am putut să vă fac rezervarea. Cartierul General al Miliţiei a emis un ordin de interdicţie la ieşirea din Rusia pe numele dumneavoastră.

Malko simţi cum îi creşte pulsul. Era anticamera gulagului. Angajatul continuă:

— Trebuie să mergeţi în strada Petrovka, unde veţi primi explicaţii.

— Mulţumesc, zise Malko luând paşaportul.

O jumătate de oră mai târziu, era în biroul lui Brian King, căruia îi povesti totul. Americanul nu ezită.

— Îl sun imediat pe colonelul Piotrovski, la FSB, trebuie să fie o greşeală.

Malko nu răspunse, convins că nu era nici o eroare. Brian King fu în legătură cu omologul său. Ofiţerul FSB nu

ştia nimic. Promise să se intereseze şi să sune imediat. Malko trebui să aştepte mai mult de o oră în faţa unei cafele. În cele din urmă, telefonul sună. Brian King comută pe difuzor. Colonelul Piotrovski la fel de amabil, dar încurcat, zise:

— Am vorbit cu comandantul general al Miliţiei, explică el. Este o simplă problemă administrativă. Acum o săptămână, domnul Linge a intrat în contact cu un drogat care a murit de o supradoză. Familia pretinde că el era furnizorul lui de droguri. Bineînţeles, este ridicol, dar Miliţia vrea să-i ia o declaraţie iar familia acestui om cere o confruntare. Va dura două sau trei zile. Din nefericire, nu pot face nimic.

Când închise, şeful staţiei părea liniştit.

— Birocraţia lor nenorocită! zise el. Veţi avea timp să vizitaţi muzeele.

Malko nu era de aceeaşi părere, dar înainte de a lua poziţie, voia să verifice ceva.

— Aveţi adresa lui Leonid Şevrikov? întrebă el.

— Nu, dar este suficient să sunăm la NTV, cred.

— Nu vreau să-i alertez.

— Atunci o putem afla prin intermediul lui Jack Pratt. Sunăm la Washington.

— Haideţi. Voi face o plimbare.

Nu mai suporta acest birou. Plecă pe jos spre Novâi Arbat. Era acolo o librărie mare unde se găseau lucrări interesante.

* * *

Era aproape ora şase când Malko reveni la ambasadă. Brian King îi dădu mesajul pe care îl primise de la Langley.

— Iată adresa lui Şevrikov. Strada Şasovaia, nr. 48, scara II, apartamentul 86.

— Mergem acolo, zise imediat Malko.

— Nu este prea riscant?

— Vreau să verific ceva. Este singura cale.
Șeful stației nu mai discută.
— O.K. Luăm mașina mea.

* * *

Trecură pe lângă piața Leningradski unde Malko îl întâlnise pe Leonid Șevrikov în urmă cu zece zile, apoi șeful stației o luă la dreapta pe o stradă paralelă cu Bulevardul Leningradski, strada Șasovaia. Opriră în fața numărului 48 și ajunseră la scara II. Bineînțeles, era un interfon la intrare și trebuiră să aștepte până să vină o bătrână în urma căreia intrară și ei. Era și un lift iar apartamentul 86 era la etajul opt. Malko sună. Câteva clipe mai târziu, o femeie în jur la cincizeci de ani cu figura obosită, un fular pe cap, întredeschise ușa și îi privi cu teamă.

— Doamna Șevrikova? întrebă Malko.

— Da. Cine sunteți?

— Un prieten al soțului dumneavoastră, Leonid Georgievici.

— Nu este aici.

— Unde este?

Soția fostului agent KGB bâigui apoi zise cu o voce nesigură:

— A fost accidentat de o mașină, acum câteva zile, și a fost transportat la un spital militar. Încă nu am voie să-l văd.

Se vedea că nu crede nici un cuvânt din ceea ce le spunea celor doi. Se supunea însă ordinelor. Lui Malko îi era milă de ea. Îi explică faptul că, aflat în trecere prin Moscova, avea adresa ei de la Jack Pratt, prietenul lui Leonid. Figura femeii se lumină.

— A, Jack Pratt! Este drăguț. Trebuie să vină pe aici în această vară. Sper că Leonid se va reface.

Malko îi zâmbi încurajator.

— Sunt sigur că da. Dar eu plec mâine.

Plecară și se întoarseră la mașină.

— Cunoaşteţi cuvântul rusesc *dezinformaţia?* îl întrebă Malko pe american. Colonelul Piotrovski v-a păcălit. Ancheta Miliţiei nici nu există.

— Dar de ce vor să vă reţină la Moscova? obiectă americanul.

Malko îl înţelegea. Era prea optimist.

— Ca să mă omoare, zise el. Şi asta durează ceva timp. M-au ratat la Sankt Petersburg, acum nu vor să mai dea greş.

— Dumnezeule! făcu americanul, trebuie să vă trecem dincolo de urgenţă.

Malko clătină din cap.

— Ne veţi reuşi. Puteţi fi sigur că "ei" mă urmăresc. Avem în faţă toată puterea unui stat cu legături în rândul mafiei. Trebuie să profităm de acest timp pentru a găsi o cale de a mă pune la adăpost. Dar va fi foarte, foarte dificil.

— Mă voi gândi, concluzionă şeful staţiei. Aşteptând, aş prefera să veniţi să locuiţi în ambasadă.

— Nu pot, mărturisi Malko. Oricum, aveam intenţia să mai rămân câteva zile la Moscova. Pentru un motiv serios.

Îi repetă americanului ceea îi promisese Gregori Lîsenko. Brian King dădu din cap.

— Înţeleg. O să mergem totuşi să ne interesăm la Miliţie. Făcând pe proştii.

Malko avea un nod în stomac. Un "aparat" invizibil îi pregătea asasinarea iar el nu putea să facă absolut nimic pentru a-i opri. Nu era ceva îmbucurător.

Capitolul XVI

Clădirea sediului Miliției, din strada Petrovka, era aproape pustie. Malko, însoțit de Brian, ceru să vorbească cu cel care răspunde de cazul Șevrikov. Nimeni nu părea să știe ceva și nici măcar menționarea numelui lui Nikolai Patrușev, șeful FSB, nu trezi nici un interes. După o oră, erau ca la început... Trebui ca Brian King să întrebe de comandantul Miliției pentru ca un tânăr căpitan zâmbitor să apară și să-i primească.

Avea pe birou un dosar subțire cu câteva documente în legătură cu cazul din parcul Statuilor, dar nu puteau fi făcute publice. Se scuză banal față de Malko, invocând ordinele care solicitau o declarație din partea lui. Va fi anunțat cu douăzeci și patru de ore înainte pentru confruntare, dar trebuiau lămurite câteva aspecte. Malko reuși să-și păstreze calmul: dacă protesta nu folosea la nimic. În ciuda insistențelor lui Brian King, care făcea aluzie la legăturile sale excelente cu cei din FSB, ofițerul rămânea impasibil: nu putea da viză de ieșire lui Malko până ce ancheta nu era rezolvată. Ceea ce nu dura decât patru sau cinci zile, îl asigură. Ieșind, Malko era posomorât.

— Nu vă asumați nici un risc! sugeră americanul. Vă putem adăposti la ambasadă unde veți fi în siguranță.

— Vor aștepta cât va fi nevoie, răspunse Malko. Voi încerca să iau legătura cu Gregori Lîsenko. Dacă într-o săptămână nu apare nimic, vom încerca o trecere pe la Vîborg. Bineînțeles este departe, dar nu văd altă soluție.

— Nu puteți totuși să riscați să picați în cursă ca un

iepure, protestă americanul. Vă voi da nişte "baby-sitter". Nu vă vor pierde din vedere nici o clipă, timp de o săptămână.

— O.K., acceptă Malko. Să încercăm.

— Îi trimit la hotel, promise şeful staţiei.

Îl lăsă pe Malko la *Kempinski,* după care se duse să organizeze apărarea. Malko era posomorât. Din fericire, nu era nimic în faţa ferestrelor şi putea sta fără grijă. Fiindcă era "consemnat la domiciliu" în Moscova, va încerca să recupereze copiile documentelor de la Gregori Lîsenko. Doar că, dacă îl suna pe director la uzină, era sinucidere curată. Trebuia să aştepte. Cele mai rele presentimente ale sale se adeveriră. Cei care îl urmăreau îl voiau mort, fără să ştie că, oricum, îşi prelungise şederea în speranţa recuperării documentelor.

Putea folosi acest sejur forţat pentru a o întâlni pe Ludmilla, "păianjenul", prostituata acrobată care îl sedusese pe Putin în 1999.

Telefonul sună. Era chemat la recepţie. Coborî şi dădu peste două namile cu părul scurt, care se prezentară Mike şi Dean. Serviciul de securitate al ambasadei.

— Domnul King ne-a ordonat să nu vă scăpăm din ochi de cum ieşiţi din cameră, anunţară ei. Aţi fi ameninţat...

— Exact, confirmă Malko. Sunteţi înarmaţi?

— Bineînţeles! răspunseră în cor.

— Vorbiţi ruseşte?

— Nu. Doar câteva cuvinte.

— Luaţi un scotch la barul de la primul etaj, zise Malko. Pentru moment, nu ies.

Urcă, liniştit. Această demonstraţie de forţă poate îi va descuraja pe ucigaşii de pe urmele lui.

* * *

Irina admira trandafirii roşii oferiţi de Malko, plină de recunoştinţă.

— Niciodată nu mi s-au oferit atâtea flori, zise ea. Câteodată, mai primesc câte unul la restaurant. Le voi duce la mine acasă.

Cu fusta lungă și haina de piele maro bine croită, semăna cu moscovitele elegante. Ea sugeră:

— Să mergem la *Karetnii Dvor.*

— Perfect, zise Malko. Sunt cu doi prieteni care nu vorbesc rusește. Americani.

— Îmi plac americanii, făcu Irina, aș vrea să trăiesc acolo. Este formidabil, după cum se vede în filme.

Abia ieșiseră din lift, că cei doi "baby-sitter" ai CIA li se alăturară, salutând-o pe tânăra rusoaică cu un semn din cap. Aceasta spuse încet:

— Prietenii tăi, sunt bandiți...

Avea fler.

— Nu chiar, afirmă Malko. Să zicem gărzi de corp.

Irina îl privi complice și admirativ.

— Vezi că ești un bandit? Oamenii normali nu au gărzi de corp...

Ajunși la local, Irina fu cea care comandă meniul: salate și șașlik, cu vin de Georgia. Cei doi americani abia se atinseră de mâncare și se mulțumiră cu Borjoni, o apă minerală rusească foarte sărată. Malko îi privi: erau profesioniști. Fiecare nou-venit era scrutat și supravegheat până se așeza. Ambianța era destinsă, mâncarea destul de bună și timpul trecu repede.

În momentul în care se pregăteau să urce în Mercedesul de la hotel, un grup de bărbați ieșiră din întuneric, încercuindu-i pe cei doi americani. Într-o clipă, cei doi fură dezarmați. Totul se petrecu într-o busculadă incredibilă. Cei doi soldați se zbăteau ca niște diavoli. Malko înțelese.

— Mike, Dean, nu opuneți rezistență! zise el. Voi aranja lucrurile.

Se adresă rusului care părea a fi șeful atacatorilor.

— Cine sunteți? întrebă el. De ce i-ați arestat pe acești oameni?

Politicos, bărbatul scoase o legitimație MVD și explică:

— Ne-a fost semnalat faptul că doi bărbați înarmați sunt în restaurant. Este ilegal, nu au permis de portarmă.

— Sunt gărzi de corp de la ambasada americană.

— Posibil, făcu rusul. Dar, în oraș, nu au dreptul că poarte armele.

Deja, cei doi erau încătușați și Malko văzu o dubă, care aștepta mai departe.

— Unde îi duceți? întrebă Malko.

— La noi, la MVD, strada Lubianka, făcu el politicos îndepărtându-se.

Malko rămase singur cu Irina.

— Prietenii tăi nu au știut că trebuie să-i plătești. Asta voiau.

Malko nu era așa de sigur. Această interpelare putea însemna două lucruri: mai întâi, că era supravegheat permanent și, apoi, că cei care îi urmăreau aveau influență... Cei doi americani vor fi eliberați fără probleme: scopul era să-i lase pe Malko fără protecție... Îl sună de pe mobil pe Brian King și îl puse la curent cu incidentul. Americanul reluă oferta.

— Veniți la ambasadă. Viața dumneavoastră este mai importantă decât documentele.

— Mâine, poate, promise Malko.

Se așeză lângă Irina în Mercedes. Sigur că Kremlinul era cel care îl urmărea. Cu capul pe umărul lui, Irina era fericită. Ieșea cu un adevărat bandit și asta părea că o excită tare.

* * *

Rem Tolkacev era un birocrat șters, total necunoscut publicului. Avea un birou mic în aripa de sud a Kremlinului, pe ușa căruia nu era nici o plăcuță. Doar codul de acces sofisticat și grosimea ușii lăsau de înțeles că era cineva important. Cei care îl cunoșteau îl numeau biroul de Operațiuni Speciale. Decorat cu Ordinul Lenin, pe vremea

lui Andropov, nu se considera un tip important. Doar un fel de intermediar. Când era de rezolvat o problemă delicată, se apela la el.

Fără să i se dea instrucțiuni precise.

În fișetul metalic din biroul său se odihneau secretele cele mai importante de peste un sfert de secol. La el documentele nu erau decât într-un singur exemplar. Când avea nevoie de un document, îl bătea singur la o mașină de scris veche. Nu avea nici măcar secretară. Nu voia el.

Născut în 1934 la Sverdlosk, fiu de general NKVD, Rem Tolkacev făcuse carieră în "organe". Cu o ședere mai lungă în Al Doilea Directorat al KGB unde era responsabil de legătura cu grupul ALFA.

Avea într-un dulap mii de fișe scrise de mână despre persoanele cu care lucrase. Erau de tot felul acolo: ucigași, escroci, mafioți, traficanți de droguri, foști militari, bancheri, preoți ortodocși. Rem Tolkacev știa unde să se uite.

Dispunea de sume nelimitate în lichidități. Avea mereu câteva milioane de ruble disponibile. Dar Rem Tolkacev era de o onestitate maladivă. Nu pierduse nici o copeică din sumele utilizate. Plăcerea lui profundă venea din puterea nelimitată de care dispunea. În afară de președintele în exercițiu, nimeni nu putea să-i ceară socoteală. Nu avea nici un hobby iar gustul lui pentru balet era satisfăcut printr-o vizită lunară la Balșoi.

Când se ducea la balet, își plătea biletul, în timp ce cu un simplu telefon ar fi primit un loc lângă orchestră. Singurul lui lux erau țigările multicolore subțiri pe care le fuma când era contrariat. Ceea ce se întâmpla acum.

Formă numărul de Sankt Petersburg și îl apostrofă pe interlocutor imediat cum îl auzi.

— Nu am văzut încă pe nimeni! zise el.

— Știu, recunoscu interlocutorul, dar trebuie să rezolv niște probleme. Nu este totul pregătit.

— Repede, trebuie aranjat totul în patruzeci și opt de ore, făcu simplu Rem Tolkacev înainte de a închide.

Câteva săptămâni în urmă, primise o notă de la Vladimir

Putin, care îi semnala că o ziaristă de la *Kommerzant* se interesa de trecutul său și că era neplăcut. Trebuia să înceteze.

Era totul. Rem Tolkacev clasase nota scrisă, alături de alte sute, în fundul unui seif, protejat cu un dispozitiv special, care distrugea conținutul dacă se încerca deschiderea lui, fără combinația potrivită... În rest, Rem Tolkacev se baza pe teama pe care o inspira.

Din biroul lui, Rem Tolkacev putea procura orice: un pașaport, acte, bilete de avion, licențe de import. Era suficient să ceară. Răsplătea cu zgârcenie dar justificat pe cei care îl ajutau în munca lui ingrată, secretă, dar necesară.

De-a lungul anilor, folosise oameni din toate categoriile. Trase din țigară, agasat de bobul de nisip neprevăzut. O rivalitate idioată între mafioți, care îi strica planurile.

Dosarele referitoare la președinte erau acum în posesia lui și se alăturaseră, într-o cameră blindată, în subsolul Kremlinului, multor alte documente la fel de fierbinți. Doar Rem Tolkacev avea cheia de la cameră. Își spuse că pentru a sărbători reușita acestei operațiuni, va merge la balet și apoi va cina la restaurantul italian din Piața Roșie. Adora bucătăria italiană...

Capitolul XVII

Malko nu închisese practic ochii toată noaptea. Era neliniştit. Arestarea celor două gărzi de corp, la ieşirea din restaurant, dovedea că organele care voiau să-l lichideze nu lăsau nimic la întâmplare. Desigur, cei doi americani fuseseră eliberaţi la miezul nopţii, la intervenţia ambasadei, dar era inutil să se mai apeleze la ei... Malko avea de a face cu un sistem invizibil atotputernic, îmbinând toate mijloacele legale cu cele ilegale.

Desigur, putea să se refugieze la ambasada americană unde ar fi fost în siguranţă. Nu făcea asta fiindcă pierdea orice şansă de a recupera documentele compromiţătoare la adresa lui Vladimir Putin. Gregori Lîsenko nu ştia decât că stătea la *Kempinski*. Deci era condamnat să facă faţă ucigaşilor necunoscuţi protejaţi de putere.

Irina ieşi din baie, elegântă, parfumată şi tot mai minunată. Se aşeză pe pat şi îl privi pe Malko gânditoare.

— Ai probleme, făcu ea.

— Câteva, recunoscu el.

— Sunt unii care vor să te omoare.

— De unde ştii?

Irina zâmbi.

— Când umbli cu pistol la tine şi cu gărzi de corp, este un motiv. La Moscova se întâmplă adesea.

Era culmea. Irina continuă:

— Ai o altă problemă. Oamenii care te protejează nu au permis de portarmă. Am auzit, aseară. Poate te pot ajuta.

— Prin "protectorul" tău de la FSB?

— Nu. Dar am o prietenă care are ce îți trebuie.

— Ah, bun? făcu Malko, surprins.

— Da. Se numește Elena Kudrin. Ea m-a ajutat să scap de "bandiții" de la cazinoul *Cristal*.

— Cum m-ar putea ajuta ea?

— Conduce o afacere care se numește "Scut". Oferă protecție și are aproape o mie de oameni în subordine. Toți înarmați. Ea îi închiriază celor care se simt amenințați și au destui bani. Dacă ești de acord, aranjez o întâlnire.

— De ce nu? făcu Malko.

— Bine. O să mă ocup.

Bucuros de propunerea Irinei, își aminti de prostituata acrobată, Ludmila, "păianjenul". Trebuia să fie la Moscova. Nu era prea riscant. Chiar dacă accepta să vorbească, Ludmila nu avea nimic atât de compromițător ca Gregori Lîsenko.

— Ai putea să-mi faci un serviciu, sugeră el. Să telefonezi din partea mea cuiva. O fată pe care aș vrea să o întâlnesc discret. Nu era la Moscova săptămâna trecută.

— O poți întâlni la mine acasă, propuse Irina. Cum se numește?

— Ludmila.

— Păianjenul? făcu ea zâmbitoare.

— O cunoști?

— Toată lumea o cunoaște. Vrei să te culci cu ea? Se poate așeza în poziții de necrezut. Îi excită tare pe bărbați. Și pe tine, se pare.

— M-ar interesa, mărturisi Malko. Mi-a povestit un prieten.

Pentru Irina merita să fie considerat un pervers, decât un spion. Ea se ridică zâmbind complice.

— Bine. O să mă ocup de tot. Te voi suna.

Malko o privi plecând. Se simţea încolţit ca un animal. Era relativ în siguranţă, dar dacă ieşea era la dispoziţia oricui: un lunetist, un cuţitar, un accident de circulaţie... Malko se întrebă dacă Leonid Şevrikov, chiar era mort sau supravieţuise. Nu va afla poate niciodată.

* * *

Gregori Lîsenko tocmai tria documentele de pe birou. Era ultima lui zi la uzină. Demolarea clădirii urma să înceapă a doua zi, pentru a face loc unei noi clădiri. Gregori Lîsenko nu rezolvase încă problema documentelor pe care le deţinea. Uneori, regreta că făcuse fotocopiile pentru orice eventualitate. Îşi risca pielea, implicându-se în această afacere. Era un prost, când avea atâţia bani şi se putea bucura de viaţă. În acelaşi timp, îl revedea pe prietenul său Nikolai întins pe jos, cu un glonţ în cap. Se cunoşteau de treizeci de ani.

Să recupereze aceste documente, puse la loc sigur, nu era prea dificil, nici să le transporte, ci să le ducă agentului CIA, asta era un pericol mortal. Mai mult, nici nu ştia dacă mai era în Rusia şi nu voia să-l mai sune. Brusc, găsi soluţia. Noul lui "prieten", Oleg, îi putea face un serviciu.

Odată aranjate treburile, plecă spre *Astoria*. Ploua. Simţea lipsa soarelui din locurile natale....

Oleg siberianul era deja la masă, servind votcă şi hering. Cei doi se salutară şi, imediat, mafiotul comandă o cutie de caviar Beluga. Toate gărzile lui de corp se aflau în bar, bând bere.

La desert, Oleg comandă şampanie, din care oferi şi oamenilor săi. După ce bău ultima picătură, îi propuse lui Gregori Lîsenko:

— Dacă mergi la Moscova, du-te să îl cauţi pe un prieten al meu, Gocea. Are o agenţie de manechine. Cele mai frumoase fete din oraş. Îţi ofer una: la alegere...

— Mulţumesc.

— Am veşti de la Kosta. A vrut să servească masa cu mine pentru a se scuza de incidentul de data trecută; să se jure că nu eu eram cel vizat. Mi-a spus că va merge la Moscova câteva zile...

— La Moscova? Dar nu este zona lui.

— Nu, dar are o comandă, preciză Oleg. Cred că îl caută pe prietenul tău americanul. Cineva îi vrea pielea. Iar Kosta este forţat să îşi termina treaba.

— Dar acolo, nu are protecţie, obiectă Gregori Lîsenko.

— Aşa este, recunoscu mafiotul. I-a anunţat pe şefii de acolo că nu vine să le strice afacerile. L-a trimis pe "cecen", ca să aranjeze treburile până la venirea lui.

"Cecenul", îşi primise porecla de la cei doi ani petrecuţi în Cecenia. Brusc, Gregori Lîsenko se simţi rău.

— Oleg, făcu el, poţi să-mi faci un serviciu? Ceva care nu te va costa nimic.

Mafiotul izbucni în râs.

— Dacă nu mă costă nimic, sunt de acord. Bine.

— În loc să-mi oferi o fată, trimite unul din oamenii tăi să-l prevină pe american. Îi datorez asta lui Nikolai, care a murit din această cauză...

Oleg îşi aprinse o ţigară şi zise:

— Poate să mă coste ceva, asta. Dacă Kosta află că m-am amestecat în treburile lui, o să se răzbune. Nu se face aşa ceva.

— Nu va afla.

Cei doi se priviră un timp iar mafiotul înţelese că Gregori Lîsenko ţinea la acest serviciu. Dădu din cap.

— Bine. O să-l trimit pe Pavel, fiindcă îl cunoaşte deja. Unde stă, americanul?

— La *Kempinski*. Dacă mai este la Moscova.

— Mai şi riscă să se ducă degeaba!

— Să se simtă bine cu fata pe care voiai să mi-o oferi! adăugă Gregori Lîsenko. Deci?

— Nu am nici măcar numele lui, obiectă mafiotul.

Gregori Lîsenko îl scrise pe o carte de vizită şi i-l dădu.

— Să nu telefoneze. Fără riscuri. Se duce în holul hotelului și așteaptă ca acesta să vină. Apoi, stă de vorbă cu el. Bine?

— Bine.

* * *

— Am vorbit cu Ludmila, îl anunță Irina.

Ea tocmai își arunca haina din piele pe un fotoliu și, zâmbind complice către Malko, zise:

— Ea este de acord?

— Bineînțeles! când vrei. La mine acasă. Costă trei sute de dolari.

Îi mai rămânea să o facă să vorbească pe femeia care fusese cu Putin, în urmă cu patru ani. Malko își bău votca. În cele din urmă, cei care îi suprimaseră pe martorii trecutului lui Vladimir Putin erau plini de mândrie. Se folosiseră de el iar acum, când nu mai era folositor, îl vor suprima și pe el

Era ca în piesa *Domnul Arkadin.*

— Hai, zise Irina. Prietena mea mă așteaptă la ea acasă.

Își luă haina iar Malko își strecură pistolul Tokarev, în care mai erau patru cartușe. Bineînțeles nu era ceva sigur, dar era mai bine. Insistă pentru a prinde unul din taxiurile hotelului și porni atent la drum. Visokta era impresionant, cu turnuri, donjuane și lumini fluorescente.

— Sunt trei mii de oameni care locuiesc aici, anunță Irina. Aș vrea ca într-o zi să-mi găsesc de cumpărat un apartament aici.

O bătrână le arătă apartamentul Elenei Kudrin, la etajul cincisprezece.

Ușa se deschise la prima sonerie și apăru o blondă planturoasă. Privirea ei îl învălui pe Malko. Îi plăceau bărbații. De altfel, mai erau patru înăuntru, destul de vârstnici, roșii în cap, figură brutală și solizi. Unul dintre ei

luă o sticlă de șampanie și îi scoase dopul. Apartamentul era ceva ce Malko nu mai văzuse la Moscova. Ciocniră. Când sticla se goli, Elena Kudrin propuse:

— Este un restaurant italian într-o aripă a clădirii. Putem merge pe jos.

— Prietenii dumneavoastră merg și ei? întrebă Malko.

Elena Kudrin zâmbi.

— Nu sunt prietenii mei, ci angajații. Pentru publicitate.

— Sunt înarmați? întrebă Malko inocent.

— Bineînțeles! Vlad, arată pistolul.

Complezent, Vlad, un tip brunet cu figură obișnuită, își ridică haina, descoperind crosa unui automat în tocul de la centură. Malko își zise că va petrece în cele din urmă o seară liniștită... Nu era momentul ca adversarii săi să atace.

* * *

Restaurantul italian era aproape minunat, cu salonul decorat ca un castel. Elena Kudrin, așezată lângă Malko, se părea că îl plăcea. Irina o anunțase că nu se interesase de meseria ei.

— Cunosc toți bandiții din Moscova, afirmă ea. Câteodată, fac pe intermediarul pentru a evita reglările de conturi. Se întâlnesc la mine. Mă respectă, chiar dacă sunt femeie.

— De unde vă racolați oamenii? întrebă Malko.

— Ca peste tot: printre foștii luptători din Afghanistan sau Cecenia pentru "afacerile sensibile". Altfel, folosesc chiar și diplomați. Dar mai mereu mafioți. Oamenii preferă să plătească câteva mii de dolari pentru a fi protejați. Este mai ieftin decât o înmormântare.

Se despărțiră la ieșirea din restaurant. Malko avu impresia că Elena Kudrin nu voia să se despartă de el. În orice caz, ea nu îi propusese decât servicii profesioniste. El o privi îndepărtându-se, încadrată de cele trei gorile.

— Crezi că se va culca cu toți patru?

Irina râse.

— Elena este divorțată, zise ea zâmbind. Are destui amanți și adoră să danseze cu tinerii, la *Zima* sau în discotecile la modă.

— Nu mi-a făcut nici o propunere profesională, remarcă Malko.

— Voia să te vadă mai întâi; apoi, nu se putea discuta de față cu angajații. Dar sunt sigură că îmi va telefona.

Ca un cuplu vechi, intrară la hotel. Dar după ce ajunseră în cameră, Irina nu se mai comporta ca o soție blazată. Cu grijă, se lăsă în genunchi în fața lui Malko, fără să se dezbrace și începu să facă ce știa ea mai bine.

Apoi își luă haina de blană și îl sărută cast pe Malko.

— Trebuie să mă trezesc devreme mâine, explică ea, o să te las să te odihnești. Apropo, spune-mi când vrei să o convoc pe Ludmila. Poate te va mai distrage...

Malko nu era așa de sigur.

* * *

Ca de obicei, Malko se trezise la cinci dimineața. Neliniștit. Admirase piața Roșie pustie și turnurile Kremlinului înainte de a adormi la loc. "Reședința forțată" începea să îl obosească. Și nici o veste de la Gregori Lîsenko.

Pe la ora nouă sună la Miliție. Căpitanul care îl întâlnise îi explică, politicos, că data confruntării cu martorii nu se stabilise încă, dar că nu mai dura mult.

— Așteptând, profitați, vizitând orașul nostru frumos.

Încă o zi de pierdut, în inactivitate totală. Singura distracție, să meargă la masă la Brian King, la ambasadă. Ieșind din lift, reperă un bărbat care se ridicase din fotoliul din hol când îl văzuse. Apucase deja crosa pistolului Tokarev, când îl recunoscu pe Pavel. Cel care îi dăduse biletul de tren în gara Sankt Petersburg. Ce făcea aici?

În modul cel mai natural posibil, Malko se întoarse spre lift, ca şi cum uitase ceva.

Pavel se îndreptă spre el. Malko intră în cabină iar rusul i se alătură. Când uşile liftului se închiseseră Malko întrebă:

— Pe mine mă căutaţi?

— Da, făcu rusul. Am un mesaj pentru dumneavoastră. Din partea şefului meu. A aflat că Kosta va veni la Moscova. Are o *comandă* pe numele dumneavoastră.

Capitolul XVIII

Liftul se opri şi ieşi doar Malko. Pavel părea grăbit să coboare şi să plece.

— V-am transmis mesajul. Plec înapoi la Sankt Petersburg. Bineînţeles, nimeni nu trebuie să ştie de vizita mea. *Haraşo?*

— *Haraşo.* Mulţumiţi-i şefului, Oleg. Apreciez.

— Îi voi spune, promise Pavel.

Uşile liftului se închiseseră iar Malko rămase singur pe palier. Prevăzuse această situaţie, dar acum era certă. Trebuia să reacţioneze. Malko avea puţine şanse să scape, având numai un Tokarev care mai avea doar cinci cartuşe. Cam puţin în faţa unei puşti cu lunetă.

Ochiurile plasei se strângeau tot mai mult.

Soneria telefonului fix îl făcu să tresară. Trebuia să fie Irina. Auzi o voce de femeie, dar nu era a Irinei.

— Bună ziua, sunt Elena Kudrin. Vă aduceţi aminte?

— Bineînţeles, răspunse Malko. Ne-am văzut ieri seară.

— Prietena noastră comună mi-a dat telefonul dumneavoastră, continuă directoarea de la "Scut". Cred că ne putem vedea ca să îmi explicaţi problema.

O gură de aer.

— Vreţi să vin la biroul dumneavoastră? propuse Malko.

— Este lângă Ismailovo, răspunse Elena. Este prea departe... Dar voi ajunge acasă pe la ora şase. Putem bea un pahar şi să discutăm. Nu este departe de dumneavoastră.

— Voi fi acolo, promise Malko.

Abia închise că sună și Irina. Părea foarte bine dispusă și zise:

— Sunt cu "păianjenul". Este liberă în această seară și propune să luăm masa împreună, toți trei.

Malko ezită.

— Aș prefera să nu ies în public cu ea, explică Malko. Se poate?

Auzi șușoteli și Irina zise:

— Atunci, la ora zece, la mine acasă. Voi veni să te iau de la hotel. Bine?

— Bine.

Întâlnirea cu Ludmila nu era pe primul plan, dar Irina nu ar fi înțeles refuzul său. Trebuia să fie prudent. Ceea ce putea fi luată drept o fantezie sexuală nu i-ar fi alertat pe cei care îl urmăreau.

Malko coborî. Nu mai putea sta închis și voia să-l anunțe pe Brian King în legătură cu mesajul transmis de Pavel și cu ultima lui discuție cu Miliția. Se opri câteva clipe în hol. Ieșirea din hotel era un loc periculos pentru el.

Podul Moskovoreki, mai sus decât hotelul, oferea o poziție perfectă de lovire pentru un lunetist, fără să fie deranjat de ambuteiaje, în caz de retragere. Malko comandă o mașină de la hotel și așteptă să ajungă pentru a nu risca în spațiul până la stradă. De acolo, examină parapetul podului fără să vadă nimic suspect, înainte de a sări în limuzină și a-i spune șoferului: Ambasada americană.

Nu se liniști decât când intră pe strada Sofiskaia. Se întorcea mereu în scaun, cu mâna crispată pe crosa pistolului. Ucigașii pe motociclete reprezentau riscul nr. 1. Ajunse în fine fără probleme la destinație, intrând prin poarta laterală, rezervată angajaților ambasadei.

* * *

Brian King, șeful stației CIA, era consternat.

— Dacă nu puteți părăsi Moscova ca să vă scoatem pe

la Vîborg, tot ce pot face este să vă pun la dispoziție unul din Mercedes-urile blindate, cu un șofer și un gardian. Mașina are numere CD, rușii nu pot face nimic. În ce privește Miliția, cred că o intervenție a ambasadorului nostru ar debloca situația...

— Dacă era doar o complicație administrativă și eu aș fi crezut la fel, zise Malko. Dar știm amândoi că nu este cazul. Mulțumesc pentru mașină, dar nu vreau să vă expun oamenii.

Șeful stației păru surprins.

— Cu o mașină blindată...

Malko preciză:

— Omul care trebuie să mă omoare a pus odată o mină antitanc sub mașina unei "ținte"... Cu blindaj sau fără... Acești oameni nu se dau înapoi de la nimic, fiindcă nu riscă nimic.

— Atunci, ce veți face? întrebă americanul.

— Poate voi găsi o soluție, zise Malko.

— O.K. În acest timp, mergem să servim masa la *London Pub*, puțin mai departe de Sadovaia.

* * *

Elena Kudrin parcă se îmbăiase în parfum înainte de sosirea lui Malko. Când deschise ușa, o aromă puternică îl învălui. Rusoaica reușise să-și păstreze formele opulente într-o rochie albastru electric foarte decoltată, care oferea la vedere un bust abundent. Malko îi sărută mâna și ea aproape că se prăbuși.

— Veniți să bem o șampanie, înainte de a trece la afaceri, propuse ea.

Malko o urmă până la canapeaua instalată în fața ferestrei. Când Elena se întoarse să-l conducă, Malko văzu că rochia era atât de mulată pe ea, încât se vedea și conturul chilotului. Vizibil, nu era o întâlnire de afaceri sută la sută.

Galant, Malko desfăcu dopul sticlei de şampanie şi turnă în pahare. Aproape ca la o întâlnire de îndrăgostiţi. Când sticla de şampanie se goli pe jumătate, Elena trecu la lucruri serioase.

— Irina mi-a spus că aveţi probleme cu unii care au ceva de împărţit cu dumneavoastră.

Malko îşi reţinu un zâmbet nervos.

— Exact, confirmă el. Tipii mă urăsc serios şi am nevoie de protecţie apropiată.

Brusc, Elena nu mai semăna cu o femeie supusă şi îndrăgostită.

— Cu *cine* aveţi probleme? întrebă ea.

— Trebuie să vă spun?

— Ar fi de preferat pentru evaluarea riscului. Apoi, sunt specialistă în negocieri dificile. Este vorba de cineva pe care l-aţi furat sau care v-a furat?

Pentru ea lucrurile erau simple... Malko nu se putu abţine să nu râdă.

— Nici una, nici alta. Cineva care vrea să se debaraseze de mine.

Elena dădu din cap.

— Înţeleg. Un concurent.

— Dacă se poate numi aşa.

— Şi ce doriţi?

— Să-l împiedic să o facă. Această persoană are la dispoziţie ucigaşi plătiţi. Oameni foarte periculoşi. Va trebui deci să am o protecţie apropiată şi înarmată. Care să nu ezite să folosească arma. Este cazul pentru oamenii tăi?

— Absolut, afirmă rusoaica, dar...

Se simţea puţin deranjat.

— Este ceea ce faceţi de obicei, nu? insistă Malko.

Elena bău o gură de şampanie şi mărturisi:

— Este adevărat! Doar că, majoritatea clienţilor mei solicită protecţie aparentă, ca să-şi impresioneze prietena sau concurenţii. Unii se simt cu adevărat ameninţaţi, dar sunt puţini. Protecţia pe care o ofer are drept scop

descurajarea relelor intenții. Ori, în cazul dumneavoastră, văd că nu este loc de o negociere.

— Exact, recunoscu Malko.

— Totuși sunt o foarte bună negociatoare, insistă Elena Kudrin.

Dacă ar fi știut ea...

— Sunt pregătit să plătesc, pledă Malko. Cât costă patru gărzi de corp pe zi?

— Două sute cincizeci de dolari fiecare. O mie de dolari.

Acum înțelegea de ce avea un așa apartament. Atât câștigau angajații ei pe lună.

— Ei bine, încep de mâine dimineață, decise Malko. Pentru zece zile...

Elena nu sări în sus de bucurie. Încurcată, își răsucea unul din inele.

— Nu știu dacă pot accepta, zise ea în cele din urmă. Este prima dată când întâlnesc pe cineva care este sigur că cineva încearcă să-l omoare. Nu vreau să-mi trimit oamenii la moarte. Dacă nu îmi spuneți măcar cine este susceptibil să vă omoare, nu pot să accept afacerea.

Malko înțelese că ea nu se răzgândea.

— Vă pot spune *cine* a fost însărcinat să mă elimine. Pe care îl cunoașteți cu siguranță.

— Cunosc toți criminalii din Moscova, confirmă ea.

— Acesta nu este din Moscova. Ci din Sankt Petersburg.

Expresia Elenei se schimbă.

— Kosta.

— Dumnezeule! Sunteți sigur? Nu vine niciodată la Moscova.

— O să vină. Sau a venit deja. A încercat deja să mă omoare la Sankt Petersburg.

Se lăsă o liniște grea. Elena părea total destabilizată. Dădu din cap și privi la Malko. Toată dorința ei de viață se evaporase.

— Nu pot să mă angajez în acest caz, concluzionă ea.

Kosta este un nebun. Este capabil să folosească și mitraliera Pulimiot, să omoare trecători. Doar Dumnezeu vă poate apăra.

Dumnezeu avea alte treburi de rezolvat acum... Malko își ascunse regretul sub un zâmbet.

— Bine. Voi încerca să supraviețuiesc singur.

— Nu vă supărați pe mine? protestă Elena. Aș fi vrut să vă ajut.

— Nu este nimic! Să terminăm șampania.

Era aproape ora opt. Irina îl aștepta pe Malko la *Kempinski*. Se ridică și sărută mâna Elenei, care îl conduse până la ușă. În momentul în care ieșea, ea păru cuprinsă de o inspirație neașteptată.

— O să cer sfatul cuiva cu care mă întâlnesc în această seară. Lăsați-mi numărul de telefon mobil.

Malko i-l dădu și ajunse în holul imens, puțin deprimat. Vladimir Putin își alegea bine aliații.

* * *

Malko se întrebă care din cele două blonde era mai sexy. Ludmila, fosta amantă a lui Putin, avea pomeții înalți, ochii de un verde intens, ca de smarald. Părul lung îi cădea pe umeri. Gura foarte roșie aducea o undă de senzualitate pe figura dură, dar perfectă. Purta un pulover și un pantalon care îi acoperea coapsele. Lângă ea, Irina părea o fetiță, cu codițele ei. Ludmila îl privea pe Malko cu răceală, ținând paharul cu votcă în mână. Așezată pe o canapea veche, în camera cea mai mare a apartamentului Irinei, părea că băuse deja prea mult.

— Zara ți-a povestit de mine? îl întrebă Ludmila pe Malko.

— Ea mi-a spus că erați împreună pe Riviera, în 1999.

— Așa este. Ne-am distrat bine, confirmă Ludmila. Ce mai face?

— Lucrează la Londra.

Irina se duse să caute gheaţă în bucătărie iar Ludmila îşi puse mâna posesiv între picioarele bărbatului.

— Deci, vrei să te distrezi?

— Pentru asta sunt aici, răspunse Malko.

Irina reapăru şi păru că nu remarcase mâna care îi masa abdomenul lui Malko. Ochii verzi ai Ludmilei o priveau, în timp ce aceasta zâmbi simţind sexul lui Malko întărindu-se.

— *Haraşo!* Şarpele-şi înalţă capul.

* * *

Ludmila se îmbrăcase la loc şi îndoise atent cele patru bancnote de o sută de dolari înainte de a le băga în slip. Calmă ca o infirmieră care face o injecţie. O profesionistă sută la sută. Irina îi oferi încă un pahar de votcă.

Malko profită de ocazie.

— Zara mi-a spus că erai cu Vladimir Putin pe Riviera. Îl ştii bine?

Pupilele verzi se îngustară puţin. Trăsăturile feţei nu trădară nici o emoţie. Ea îi spuse cu acelaşi ton:

— Nu, nu îl cunosc. Eşti prost informat.

Ea îşi termină votca, îi zâmbi rece, îmbrăcă paltonul şi se îndreptă spre uşă după un gest de adio. Când uşa se închise, Irina întrebă cu un zâmbet complice:

— Ţi-a plăcut?

— Este uimitor, mărturisi Malko. Dar aveam senzaţia că sunt la circ.

— De ce ai întrebat de Putin? În realitate, ea era cu unul din prietenii lui, Ghennadi. Ea mi-a spus. Dar nu vrea să discute despre asta, îi este frică...

Ghennadi. Malko ştia că spune adevărul. Astfel, o descoperise şi pe misterioasa blondă care îl însoţise pe Putin în escapada secretă. Ceea ce nu îl făcuse însă să progreseze deloc.

— Mâncăm? propuse Irina, mi s-a făcut foame... La *Ahshou,* un restaurant nou.

— Să mergem la *Ahshou.*

Păstrase tot mașina de la hotel și, ieșind, verifică strada atent. Era pustiu. *Ahshou* era aproape de *Kempinski.* O intrare fără nici o firmă, ducând la subsol. Era foarte rustic, cu o orchestră de jazz pe un podium, mese de lemn și mulți bărboși cu părul lung. Vacarmul era infernal. Din fericire, heringul era bun, dar Malko comandă cotlete de berbec. Era aproape pe terminate când mobilul începu să vibreze. Trebui să îl lipească de ureche pentru a recunoaște vocea Elenei Kudrin.

— Se pare că am găsit soluția problemei! auzi el. Puteți veni să discutăm? Sunt în discoteca *Zima.* Toată lumea știe unde este.

— Sosesc, zise Malko.

Capitolul XIX

Zima semăna cu toate discotecile din lume. Cu DJ-ul într-o cușcă de sticlă, muzica la maximum, cupluri care se agitau pe ring ca marionetele. Irina și Malko se duseră la masa Elenei. Masa nu se mai vedea de sticle de votcă și șampanie.

Elena se ridică și veni spre Malko. Înlocuise rochia cu un tricou negru, o centură de cowboy și un pantalon de jeans decorat cu ștrasuri, și cizme cu vârf ascuțit. Malko îi sărută totuși mâna. Ea îi conduse la masă, unde erau patru tineri cu umeri lați și roșii în cap. În onoarea lor, Elena desfăcu o sticlă de șampanie și toată lumea ciocni.

Apoi, Elena strigă în urechea lui Malko:

— Hai să dansăm, este mai simplu de discutat...

Abia ajunsă pe ring, ea se lipi de el. La fel de parfumată. Malko, cu colțul ochiului, văzu că tinerii se aruncară spre Irina. Unul dintre ei o trase spre ring. Un brunet cu trăsături rustice, un metru optzeci.

— M-am gândit la ceea ce mi-ați spus, anunță Elena, cu gura lipită de urechea lui Malko. M-am interesat, prin relațiile mele.

— Și?

— Este adevărat, Kosta a venit la Moscova. Stă la hotel *Kosmos* de ieri.

— Cum ați aflat?

— A fost nevoit să-și anunțe prezența la Moscova unor anumite persoane. Pentru a evita neînțelegerile.

— Nu mai vreți să mă protejați?

Elena îl privi rușinată.

— Nu pot. Dacă le spun oamenilor mei că sunteți vizat de Kosta, nu vor accepta.

— Dar sunt plătiți pentru asta, obiectă Malko.

Muzica își schimbase ritmul și ei se legănau ușor pe melodia *Strangers in the Night.* Era romantic.

— Nu. Ei sunt plătiți să descurajeze, răspunse Elena. Ar putea fi și șase în jurul tău, tot nu l-ar descuraja pe Kosta. Este altceva.

— Doar pentru a-mi spune asta m-ați chemat aici? întrebă Malko, deranjat.

Irina era pe cale să se culce puțin mai departe, pe ring. Cavalerul o înconjurase posesiv cu brațul în jurul taliei și se freca de ea ca un nebun. Malko întoarse capul. Elena îi striga ceva la ureche.

— Nu! Am întâlnit un prieten care poate are o soluție.

— Care?

— Veți vorbi cu el.

— Când?

— Imediat, dacă vreți. Este într-un separeu.

Cu capul, ea îi arătă o masă încărcată cu mâncăruri. Bărbatul aflat la masă avea aproape o sută cincizeci de kilograme. Era singur la masă, dar celelalte separeuri din jur erau ocupate fiecare de câte patru oameni. În haine de piele, beau numai apă minerală. Gărzile de corp. Bărbatul era concentrat pe mâncare. Ca un urs înfometat.

— Cine este? întrebă Malko.

— Piotr Sergheevici Gavrilov. A debutat ca halterofil, apoi a făcut lupte. Era poreclit măcelarul din Nijni-Novgorod. A fost angajat ca gardă de corp de un mare bandit. Apoi i-a luat locul. Este șeful bandei slavilor. Au toate cazinourile, extorcări de fonduri, imobiliare și ceva droguri din Afghanistan. Piotr Sergheevici câștigă destui bani, dar nu îi ajung niciodată.

Mafiotul continua să se îndoape. Malko nu vedea cum îl putea ajuta. Muzica se opri și Elena îi șopti repede:

— Eu l-am chemat să vină aici. Mergi să discuți cu el.

— Nu veniți?

Patroana de la "Scut" clătină din cap.

— Nu. Este afacerea voastră. Nu vreau să fiu amestecată. Ar fi prea periculos. Hai!

Ea se întoarse la separeu, lăsându-l în mijlocul ringului. Se îndreptă spre separeul lui Piotr Sergheevici Gavrilov. Era încă la doi metri de el când gărzile lui de corp se ridicară și îi blocară drumul. Fără nici un cuvânt. Mafiotul văzu scena și, fără să se oprească din mâncat, făcu un gest discret. Imediat, cele patru gorile își reluară locurile, ca niște câini bine dresați.

Malko se așeză pe banchetă.

— Bună seara, Piotr Sergheevici, zise el politicos. Poftă bună.

Mafiotul termină de mâncat, se șterse la gură, luă sticla de votcă, umplu două pahare și-l ridică pe al lui.

— Sănătate! Dacă ești prietenul Elenei, ești și prietenul meu.

* * *

Piotr Gavrilov devorase copanele până la os, fără să mai spună ceva. Mai bău votcă și îl privi pe Malko cu ochii lui mici.

— Elena mi-a spus că ai probleme cu Kosta! zise el. Nu este bine.

— Știu, răspunse Malko. Asta-i viața.

Rusul păru că apreciază acest fatalism și se mai dezmorți.

— Această problemă, continuă el, nu o poți rezolva decât în două moduri. Ori te omoară, ori îl omori.

Era clar. Malko zâmbi.

— Nu dispun de mijloacele necesare pentru a-l omorî.

Piotr dădu din cap, mai turnă puțină votcă și își înfipse dinții într-o bucată de pepene. Mormăi:

— Kosta nu este în cea mai bună formă. A pierdut mult din influența pe care o avea, se pare, acolo, în Nord. De aceea poate că a venit la Moscova.

— Bun, făcu Malko, fără să se hazardeze.

Mafiotul se șterse la gură cu un prosop și îl privi.

— Nu îmi place să mă culc târziu, deci trebuie să încheiem afacerea foarte repede. Elena mi-a spus că stai la *Kempinski.*

— Da.

— Mâine îți trimit pe cineva. Îi vei da o sută de mii de dolari. În hârtii de o sută. Și problemele tale se vor termina. Bine?

Malko avu nevoie de câteva secunde să realizeze. Interlocutorul său îi propunea simplu că-l asasineze pe Kosta. Fără ocolișuri. Rusește. Neînțelegând tăcerea lui, rusul întrebă:

— Crezi că este prea scump? Kosta este încă foarte cunoscut și se protejează bine. De altfel, nu pentru bani o fac. Dacă nu erai prietenul Elenei, nu aș fi venit până aici. Deci, ești de acord?

Cum Malko nu răspundea, mafiotul adăugă:

— Ca să fii sigur că nu ești văzut, dă-mi un obiect al tău. Cel care va veni mâine ți-l va înapoia și va lua banii.

Ca hipnotizat, Malko luă din buzunar bricheta Zippo și o puse pe masă. Piotr o luă imediat.

— La prânz e bine?

— Este bine.

— Bine. Bună seara.

Se ridică de pe banchetă cu un grohăit de hipopotam.

Era puțin mai scund ca Malko dar de două ori mai lat. Cu gărzile de corp în urma lui, îi întinse o mână grea pe care strălucea un inel cu smarald.

— Întoarce-te la hotel și nu mai ieși.

Se îndreptă spre ieșire legănându-se iar Malko se întoarse lângă Elena.

— El... începu el.

Rusoaica îi puse degetul pe gură.

— Nu vreau să știu nimic din ce ați discutat. Am făcut să se întâlnească doi prieteni și atât.

Irina, prinsă la mijloc de doi tineri, privi spre Malko.

— Mergem, propuse acesta, cerând nota.

Șeful de sală se aplecă la ureche.

— Domnule, ați fost invitat de Piot Sergheevici. Totul este plătit.

— Eu, mai rămân puțin, făcu Elena. Vreau să mă distrez.

Malko se întrebă cu care din gărzile de corp urma să petreacă noaptea. Afară, Irina se lipi de el și zise:

— Știam bine că ești un bandit.

— De ce?

— Piotr Sergheevici este un mare bandit. Dacă nu erai la fel, nu ar fi discutat cu tine. Și ne-a invitat pe toți...

Urcând în Mercedesul hotelului, Malko se gândi că, pentru prima dată în viață, urma să comande asasinarea unui om. Ceea ce îl tulbura, chiar dacă acest Kosta vărsase atâta sânge încât să umple o piscină. Nu era principiul lui. Dar datele problemei erau simple. Ori accepta oferta lui Piotr Sergheevici, ori murea.

* * *

Malko, fără să-și arate nemulțumirea, se închise în "submarinul galben" la etajul cinci al ambasadei americane. Nu dormise de ajuns și se pregătea să-l trezească pe Frank Capistrano în miezul nopții. Altfel, nu avea cum să plătească la prânz cele o sută de mii de dolari. Nu putea angaja cheltuieli așa de mari fără aprobarea Consilierului Special de la Casa Albă.

Încet, formă numărul personal al lui Frank Capistrano. La Washington, era ora două noaptea. Ca de fiecare dată, vocea aspră a consilierului îl liniști.

— Ce se întâmplă? zise Frank Capistrano. Unde sunteți?

Malko îi spuse, explicându-i și de ce era consemnat la Moscova. Și despre oferta lui Piotr. Nu se aștepta la reacția americanului.

— Iisuse! făcu Frank Capistrano, omoară-l pe nenorocit. Pentru ca banii contribuabililor să fie folosiţi bine. Trebuie să faci ca israelienii: inamicii se omoară...

— Este o crimă, remarcă Malko. O crimă cu premeditare.

— Este legitimă apărare, replică Frank Capistrano. Este ca şi cum aţi ezita să-l împuşcaţi pe Bin Laden! Aveţi binecuvântarea mea. Iar banii, anunţ la Langley imediat. Mă voi ruga chiar să meargă această variantă. Şi dacă recuperaţi acele documente, vă pup pe gură.

Malko ieşi din "submarinul galben" liniştit. Brian King îl aştepta în biroul lui.

— Veşti bune? întrebă el.

— Într-un fel, da, dar nu pentru toată lumea. Am nevoie până la prânz de o sută de mii de dolari în hârtii de o sută. Se poate? Veţi primi O.K. de la Langley.

— Este suficient să trimit pe cineva la bancă, făcu simplu americanul. Presupun că nu îmi veţi spune pentru ce aveţi nevoie de aceşti bani?

Malko zâmbi.

— Presupuneţi bine.

* * *

Rem Tolkacev privi câteva secunde la pendulă, oprită definitiv la ora unsprezece şi zece, ora morţii lui Felix Dzerjinski, aşezată sub afişul cu chipul lui, şi îi mulţumi în gând. Avea uneori impresia că fondatorul CEKA veghea asupra lui, din întunericul mormântului său.

În curând, va putea închide definitiv acest dosar. Nu va spune nici măcar preşedintelui. La ce folos? Treaba fusese făcută, asta era important. Iar marilor şefi nu le place să bage mâna în mizerie. De aceea au oameni de încredere. Ei sunt cei care trebuie să vegheze ca drumul să fie mereu drept şi viaţa şefului un fluviu liniştit.

* * *

Bărbatul care stătea la ușa camerei lui Malko părea perfect convenabil, cu trăsături asiatice pronunțate și ochelari. Un bancher, cu o servietă neagră elegantă. Malko credea că acesta confundase camera când necunoscutul scoase un obiect din buzunar și i-l dădu.

— Cred că ați uitat asta, aseară, zise el cu o voce blândă.

Era bricheta Zippo a lui Malko.

Acesta o luă și îl invită pe necunoscut, care se așeză cuminte în fața biroului. Malko deschise micul seif electronic fixat în perete și scoase un plic gros adus mai devreme de șeful stației CIA. Vizitatorul său, fără să-l deschidă, îl băgă în servietă.

— Iată ce veți face, zise el. Imediat veți coborî la biroul de taxi și veți comanda o mașină pentru a merge să vizitați satul Sokol, vilele lui Stalin. Două ore. Veți merge pe Tverskaia, apoi pe Leningradski, apoi întoarceți pe strada Alabana și apoi pe Biriuzova. În acel moment, veți cere șoferului să încetinească. Țineți minte? Este important.

— Îmi voi aminti, îl asigură Malko. Apoi?

Necunoscutul se ridică și zise zâmbind.

— Apoi, nimic. La revedere, domnule.

Malko îl însoți și privi cum iese în hol.

Înțelesese. Încă o dată era pe post de momeală. Mafiotul îi întindea lui Kosta o cursă, dându-i ocazia să-l lichideze pe Malko într-un loc pustiu. Evident, ucigașul din Sankt Petersburg nu putea ști că Malko fusese anunțat de sosirea lui la Moscova.

Totuși, acest plan avea două necunoscute: mai întâi, se putea produce oricând un incident sau o greșeală. Dacă oamenii lui Piotr nu interveneau destul de repede, Malko era căzut în cursă. Ca un șobolan... Mai exista și varianta și mai neplăcută: Kosta să se înțeleagă cu Piotr. Fără știrea

Elenei. Până la urmă aparţineau aceluiaşi univers iar Malko nu era, în ochii lor, decât un fraier.

Acum, nu mai putea da înapoi.

* * *

Constantin Iaculev, cunoscut mai mult sub porecla de Kosta-la-Tombe, se aşeză pe locul din spate al maşinii Nissan alb pe care o închiriase la sosirea la Moscova. O maşină frumoasă şi puternică, dar regreta Mercedesul blindat cu care se deplasa la Sankt Petersburg. Demis Starios, garda lui de corp şi ucigaşul nr. 1, se aşeză lângă el. Într-o geantă sport, înghesuiseră două pistoale-mitralieră Borko, fiecare cu două încărcătoare. Şoferul lui, Serghei Tikov, se urcă la volan.

— Ştii unde mergem? întrebă Kosta, neliniştit, din cauză că celălalt nu prea cunoştea Moscova.

— Da, da, afirmă Serghei Tikov, deranjat.

Ajunseră în centru pe bulevardul Mira. Opriră sub podul Moskovoreki iar Serghei Tikov coborî şi deschise capota, ca şi cum era în pană. *Kempinski* era chiar în faţa lor.

Kosta şi Starios rămaseră pe locurile lor. Dacă trecea vreo maşină a miliţiei pe acolo, nu vedeau decât o maşină în pană cu doi afacerişti, aşteptând ca şoferul să o repare. Fumau în linişte, în timp ce Serghei Tikov se ocupa sub capotă.

La ora două şi zece, mobilul lui Starios sună. Discuţia fu scurtă.

— Tocmai a părăsit hotelul, anunţă Starios. Mercedes 500, cu nr. 543 HGF 77.

— Bine, aprobă Kosta.

Trei minute mai târziu, Mercedesul 500 negru trecu pe lângă ei. Aşteptară să ajungă aproape de podul Kammeny. Era roşu la semafor şi nu riscau să-i piardă.

Efectiv, mai erau trei maşini în spatele Mercedes-ului şi urcară pe pod, pentru a vira la stânga pe Tverskaia, mereu

aglomerată. O jumătate de oră mai târziu, se târau cu douăzeci de kilometri la oră pe bulevardul Leningradski. Nimeni nu vorbea. Când Mercedes-ul viră pe Alabana, Starios se aplecă și desfăcu geanta, întinzând unul din pistoale lui Kosta, care îl așeză pe genunchi. Verifică încărcătorul și așteptă.

Artera era puțin frecventată. Nimic suspect. Era aproape o rutină, dar își făcea un prieten puternic dacă rezolva acest contract. Unul prețios. Văzu stopurile Mercedes-ului aprinzându-se. Frânase înainte de a vira pe o stradă perpendiculară. Se intra într-o zonă împădurită: satul Sokol unde nu mai erau decât vilele vechi ale lui Stalin. Și nici circulație.

Mercedes-ul rula încet. Nu era nici un pieton în zonă. Kosta se întoarse: strada era pustie și în urmă. Îl bătu pe umăr pe Serghei Tikov:

— Hai!

Serghei Tikov acceleră. Era obișnuit cu asemenea acțiuni. Urma să depășească mașina și să o lovească din lateral. Kosta și Starios vor sări jos și vor ciurui Mercedes-ul cu armele automate, lichidând și șoferul și pasagerul. Nu lăsau niciodată martori. Pentru mai multă siguranță, Kosta adusese și o grenadă defensivă pe care o va arunca în interiorul mașinii Mercedes.

* * *

Malko, cu pulsul la o sută cincizeci, se întoarse și văzu mașina albă care se apropia. Era momentul adevărului. Strada era pustie, în afară de cele două mașini, și își zise că a doua ipoteză a lui era cea adevărată: grasul de Piotr îl atrăsese într-o capcană și urma să moară.

Capitolul XX

Malko se aplecă spre șofer, în timp ce scotea pistolul Tokarev din buzunarul paltonului. Mașina albă se apropia rapid.

— Accelerează! zise el. Repede.

Surprins, șoferul nu reacționă imediat, întorcându-se spre Malko. Acesta se ghemui în colțul din dreapta gata să tragă imediat ce celălalt vehicul va ajunge în dreptul lui. Fără prea mari iluzii, dar hotărât să moară cu arma în mână. Brusc, văzu un punct care se mărea cu viteză în urma mașinii albe. O motocicletă cu doi bărbați.

Șoferul mașinii văzuse și el, căci trase de volan spre stânga, ca să-l împiedice să treacă. Imediat, pilotul motocicletei se duse în dreapta, între cele două vehicule. Malko văzu cum pasagerul motocicletei îndreaptă spre mașina albă un Kalașnikov cu crosa pliabilă. Acum, motocicleta mergea în dreptul Nissan-ului. Bubuiturile se auziră, în rafale scurte. Pulverizând mai întâi geamul din spate. Nimeni nu putea supravieți acestui val de gloanțe. Motocicleta ajunse în dreptul portierei din față și reluă tirul.

Nissan-ul începu să meargă în zigzag și viră spre stânga, lovindu-se de gardul de lemn al unei vile. Motocicleta acceleră. Placa cu numărul era acoperită cu noroi, împiedicând recunoașterea. Mecanic, șoferul lui Malko, palid ca un mort, continuă să meargă înainte.

Nimeni nu ieși din mașina înfiptă în gard. Cum șoferul încetinea din nou, panicat, Malko îi zise:

— Haide, haide! Ne întoarcem.

Nu fu nevoie să-i zică de două ori. În timp ce se mai liniștea, Malko îi zise:

— Am fost martorii unei reglări de conturi între mafioți. Vreți să mergem la Miliție?

— Nu, nu, bâigui șoferul.

— Bine, concluzionă Malko. Nu am văzut nimic.

Pentru a se asigura de tăcerea lui, îi dădu două mii de ruble. În timp ce coborau pe Leningradski Prospekt, înspre centru, își zise că trebuia să-i facă un cadou frumos Elenei Kudrin.

În cele din urmă, nu avea nici o remușcare pentru moartea brutală a lui Kosta. "Cine scoate sabia, de sabie va pieri". Așa și era. Era legitimă apărare. Fără acea motocicletă, nu ar fi scăpat cu viață de pe acea stradă.

O jumătate de oră mai târziu, cobora la *Kempinski*. Când traversă holul, angajatul de la Lufthansa îl strigă:

— Domnule! zise ea, numele dumneavoastră tocmai a fost șters de pe lista interdicțiilor de ieșire de pe teritoriul Rusiei. Trebuie să fi fost o greșeală. Puteți face rezervare când doriți...

— Mulțumesc! făcu Malko. Era de fapt o eroare informatică.

Urcă direct în cameră, luă sticla de votcă și își turnă o porție bună. Alcoolul rece îi făcu bine. Ridicarea interdicției îi trăda clar pe comanditarii lui Kosta. "Organele" care îl apărau pe Putin și trecutul lui cu ferocitate. Erau atât de siguri pe ei că nu mai așteptaseră să primească raportul lui Kosta. Primul lui reflex era să se grăbească la aeroport, dar mai avea o șansă să recupereze documentele de la Sankt Petersburg. Acum că pericolul imediat se mai îndepărtase, avea o pauză. Imediat o sună pe Elena pe telefonul mobil.

— Elena, zise el, aș vrea să vă invit la cină! Prietenul dumneavoastră s-a arătat foarte devotat și vă mulțumesc.

Rusoaica nu făcu nici un comentariu.

— Să mergem la *Basco Café*, propuse ea. În Piața Roșie. Este foarte la modă și au caviar bun. Voi trece să vă iau.

Malko coborî. Trebuia să anunțe la ambasadă și pe cei de la CIA. Pentru prima dată de mai multe zile, pulsul nu îi mai crescu când trecu de ușa hotelului.

*
* *

Rem Tolkacev avea de cinci minute în fața lui un mesaj de la MVD care îl anunța că murise Kosta. Cel care i-l

adusese nu ştia despre afacere, ci îl prevenea sistematic de evenimentele importante din lumea criminalităţii organizate. Eminenţa cenuşie a Kremlinului îşi aprinse una din ţigările multicolore şi privi la portretul lui Felix Dzerjinski, ca pentru a-i cere scuze. Lichidarea lui Kosta era opera unui grup criminal. Ori, "clientul" lui nu avea nici o legătură cu astfel de oameni. Ceva trebuia lămurit. Aşteptând, operaţiunea de eliminare eşuase şi îi trebuia ceva timp pentru a organiza alta.

Ceva mai devreme, Miliţia primise ordin să ridice interdicţia de ieşire din ţară a "martorului" în cazul Leonid Şevrikov... Bineînţeles, Rem Tolkacev, cu un singur telefon, putea să revină, dar Miliţia risca să pună întrebări. Ori, ţinea ca nici un indiciu al acţiunilor sale să nu fie bănuit.

Din fericire, mai avea o armă secretă care îi permitea să rezolve cazul.

Se puse pe telefon, explorând cele două ipoteze. Fie "clientul" se urca în primul avion, şi era dificil de oprit, fie rămânea la Moscova. În acest caz, însemna că are un motiv serios pe care trebuia să-l descopere. Rem Tolkacev îşi termină ţigara, savurând fiecare fum. Nu îşi spusese ultimul cuvânt. Era momentul să scoată asul din mânecă.

*
* *

Basco Café avea un decor rece şi impersonal, dar o perspectivă uimitoare spre Piaţa Roşie, pustie, şi Mausoleul lui Lenin.

Ceremonios, şeful de sală aduse o porţie mare de Beluga şi umplu trei pahare cu şampania comandată de Malko. Era prima dată când sărbătorea moartea unui duşman. Elena se îmbrăcase cu un taior negru cu o broşă enormă în formă de papagal, şi ciorapi negri. Irina era în fustă mini de piele şi cizme, cu un pulover de mătase fucsie.

— Pentru viaţă! făcu Malko.

Şampania îi gâdilă plăcut gura. Cu o mână pe piciorul Irinei, se bucura de viaţă. Privirea i se întâlni cu a Elenei care îi zâmbi. Îi datora o avere.

Pe bancheta din spatele lor un tip gras pipăia o prostituată, pe jumătate lungită. Nimeni nu părea deranjat.

Elena îi şopti la ureche lui Malko:

— Este Iuri Kabalaze, fostul purtător de cuvânt al KGB. A făcut avere în domeniul bancar şi acum profită, înşelând-o pe nevastă-sa ca un nebun... Este unul din clienţii mei. Mi-a rămas recunoscător...

— Şi eu, preciză Malko, vă sunt extrem de recunoscător...

Elena zâmbi ambiguu.

— Nu îmi mulţumiţi.

— De ce?

— Acum, vă pot spune, mărturisi ea, când v-am prezentat lui Piotr, el fusese deja contactat pentru a-l lichida pe Kosta...

Malko nu credea ce auzea.

— Dar de cine?

— Prietenul dumneavoastră din Sankt Petersburg. Oleg Pavlovski. De ceva timp, Kosta era în declin. Oleg Pavlovski voia să-i ia afacerea. Doar că, la Sankt Petersburg, Kosta era încă bine protejat. Atunci, când a aflat că vine la Moscova să vă lichideze, Oleg a profitat. Cât v-a cerut Piotr?

— O sută de mii de dolari...

— Este cinstit, ar fi putut cere euro... cu douăzeci la sută mai mult. Cum l-a plătit şi Oleg Pavlovski, a făcut o bună afacere.

— Vreţi să spuneţi, preciză Malko, că, *oricum*, îl omora pe Kosta?

Elena zâmbi.

— Nu regretaţi nimic. Ar fi putut fi *după* ce Kosta v-ar fi lichidat. Aşa a împuşcat trei iepuri deodată: l-a ajutat pe Oleg, mi-a făcut mie plăcerea şi a încasat o primă de o sută de mii de dolari... Acum puteţi sta liniştit. Kosta nu va mai deranja pe nimeni.

După ce plăti o notă consistentă, în euro, se despărţiră la ieşirea din restaurant. Malko şi Irina se întorceau pe jos la hotel, nu aveau decât de traversat podul. Luase totuşi Tokarev-ul pentru orice eventualitate.

Agățată de brațul lui, Irina întrebă:
— Te vei întoarce la Sankt Petersburg?
— Nu, nu cred.
— Vei pleca din Moscova, atunci?
— Nu imediat, făcu Malko.

Ea nu mai insistă și, abia ajunsă în cameră, îi oferi o felație admirabilă. Malko își aminti că viața era frumoasă, dar prea scurtă.

Își mai acorda trei zile. După aceea, va lua avionul. Fuseseră destui morți ca să nu mai pună în pericol și viața lui Gregori Lissenko. Chiar dacă nu reușiseră să-l omoare, îl supravegheau în continuare.

*
* *

Dormise. Până la ora unsprezece. Normal după tensiunea din zilele precedente. Chiar și televiziunile vorbiseră de moartea tragică a lui Kosta. O fotografie arăta arsenalul găsit în mașina lui: două pistoale mitralieră, patru pistolete, grenade, cagule. Bineînțeles, nici urmă de asasini. Trupul urma să fie trimis la Sankt Petersburg pentru o înmormântare fastuoasă.

Se auzi o bătaie în ușă.

Se duse să deschidă: era un angajat al hotelului cu un pachet.

— A fost lăsat la recepție pentru dumneavoastră, domnule, anunță el.

Malko luă pachetul și, după ce angajatul plecă, îl examină cu teamă. Nici un zgomot. Era înfășurat în plastic alb pe care îl tăie, descoperind capacul albastru al unei cutii de caviar Beluga! O carte de vizită era lipită de capac, cu câteva cuvinte. "Mâncați-le repede, nu se păstrează, dar trebuie să fie delicioase! În sănătatea prietenului nostru comun, dispărut ieri, Oleg." Mafiotul din Sankt Petersburg avea simțul umorului și al recunoștinței. Calmat, Malko puse cutia de caviar în frigider. Va mânca în aceeași seară cu Irina. Era totuși decepționat: Gregori Lissenko părea că renunțase la a-i mai trimite documentele despre Putin. Probabil îi era teamă...

Se îmbrăcă și plecă pentru a-i cumpăra un ceas frumos Elenei. Rușii erau înnebuniți după ceasurile occidentale.

*
* *

Malko luase lămâi, smântână, brânză, votcă și șampanie. Cutia de Beluga trimisă de Oleg Pavlovski trona pe masă, încă nedesfăcută. Îi dusese mai devreme Elenei un Patek-Philip care valora cât un avion într-o țară obișnuită. Irina, splendidă într-o rochie decoltată neagră, cu bretele fine, luă cutia și începu s-o desfacă.

— Lasă-mă să o deschid! Aduce noroc.

Se descurcă ușor. Malko simți brusc cum îi crește pulsul. Peste bobițele negre, era un săculeț din plastic în care era o cheie și un bilet!

Îl luă între degete și-l desfăcu sub privirile mirate ale Irinei. Scrisul de mână nu conținea decât patru cuvinte: Gara Leningrad, caseta 28. Deci, cheia era de la o casetă de valori din gara Leningrad. Ridică privirea:

— Irina, sunt casete de valori în Gara Leningrad?

— Bineînțeles, făcu ea. De ce?

El zâmbi.

— Nu îți pot spune. Să gustăm din caviar. Pare delicios, mai bun decât cel de ieri.

Niciodată nu mâncase un caviar atât de fantastic. Deci, Gregori Lissenko își ținuse promisiunea: documentele despre trecutul lui Vladimir Putin așteptau în gara Leningrad. Apoi, să le scoată din Rusia era un joc de copii, cu valiza diplomatică. Cu atât mai mult cu cât adversarii săi nu bănuiau nimic... Îi venea să chiuie de bucurie. Niciodată Irina nu i se păruse atât de apetisantă.

— În această seară, voi face dragoste ca niciodată.

*
* *

Malko deschise cu greu ochii. Băuse multă votcă în ajun și, în doi, goliseră jumătațe din cutia cu caviar.

Surprins să nu o simtă pe Irina lângă el, privi spre intrare

și văzu în semiîntuneric o mână ieșind în garderobă. Deja se îmbrăcase.

— Unde te duci? întrebă el.

— Am o întâlnire.

Văzu mâna ieșind din garderobă și ascunzând ceva în geantă. Pulsul îi sări în aer. Dintr-un salt, ajunse în picioare.

— Irina, așteaptă!

Tânăra realiză că nu mai avea timp să deschidă ușa înainte de a o ajunge. Băgă mâna din nou în garderobă și scoase Tokarev-ul din buzunarul paltonului lui Malko.

— Lasă-mă să plec! făcu ea calmă. Nu face prostii.

Malko se opri. Furios mai întâi pe el. Astfel, prima lui intuiție era bună: Irina lucra pentru "ei". Iar ceea ce tocmai luase, era cheia de la caseta de valori în care se aflau documentele compromițătoare despre Putin.

Se priviră, câteva secunde, în tăcere. Ce să spună? Apoi, el făcu un pas înainte și auzi un clinchet metalic: ea armase pistolul.

— Dacă încerci să mă împiedici să plec, sunt obligată să te împușc, zise ea cu o voce tristă.

Malko înțelese din expresia rece a ochilor de cobalt că o va face. În Rusia viața unui om nu mai conta nimic.

— Așteaptă, zise el, îți fac o propunere. Mi-ai spus că visul tău este să pleci în Statele Unite? Este adevărat?

— Da. De ce?

— Dacă lași pistolul și mă ajuți, vei pleca mâine cu mine. Vei avea și un pașaport american. Și bani. Mulți bani. Dacă te supui lor, după ce nu le vei mai fi de folos, te vor omorî.

Simți că ea mușcase momeala.

— De ce?

— Știi prea multe, îi explică Malko. Ești într-o afacere de stat. În Rusia, nu lasă pe nimeni în viață din acest gen de afacere. Chiar dacă ți se jură contrariul. Cei care te-au angajat o vor face chiar ei.

— Cine ești tu de fapt?

— Sunt ofițer de informații, răspunse Malko. Lucrez pentru Statele Unite ale Americii. La gara Leningrad sunt documente extrem de importante care îl privesc pe Vladimir

Putin. Din cauza lor, mulţi oameni au murit deja. Tu vei fi ultima.

O simţea încurcată dar pistolul îl ameninţa încă.

— De unde să ştiu că spui adevărul? întrebă ea. Dacă te las să pleci, mă vor omorî.

— Nu, te voi proteja eu. În secunda în care laşi pistolul. Am în spatele meu tot sprijinul Americii.

Din nou, se priviră în linişte, apoi Irina lăsă încet pistolul, cu privirea goală.

— Sunt obosită, făcu ea.

Singură, lăsă pistolul pe etajeră şi reveni în mijlocul camerei. Cu un gest automat băgă mâna în geantă şi îi dădu lui Malko săculeţul în care era cheia de la casetă.

— Foarte bine! zise el. De acum, nu mă mai părăseşti. Spune-mi un lucru: când ai primit ordin să iei această cheie?

— Dimineaţă, zise ea. Am sunat, ca în fiecare zi, ca să raportez ce am făcut. Am menţionat treaba cu cheia şi mi-au spus să o iau cu orice preţ. Imediat ce va fi posibil.

— Deci, "ei" nu ştiu încă dacă ai putut lua cheia.

— Nu.

— Le-ai spus unde este caseta?

— Nu, nu am citit ce era scris pe bilet.

Malko avu impresia că nu îi mai ajunge oxigenul. Mai avea o mică marjă de manevră.

— Aşteaptă-mă, zise el.

În cinci minute, fu gata. Luă Tokarev-ul şi coborâră, ieşind pe jos din hotel, ca pentru a se plimba. Merseră până la podul Moskovoreki, unde Malko opri o maşină căreia îi dădu adresa ambasadei americane.

Irina nu deschidea gura. Malko puse o mână peste a ei.

— Îmi voi ţine promisiunea. În două zile vei fi în Statele Unite.

*
* *

Brian King fusese puţin surprins văzându-l pe Malko venind în compania Irinei. Acesta pusese totul la punct, explicând cum stătea treaba.

— *Noi*, o să mergem acum la gara Leningrad să recuperăm dosarele, zise el. Cu o escortă și o mașină blindată. Pentru a le aduce aici imediat, este responsabilitatea voastră. Vreau un pașaport american pentru sfârșitul zilei pe un nume pe care vreți voi. Veți avea fotografia într-o oră. Îmi veți spune numele de pe pașaport pentru a putea face o rezervare.

Irina asculta, cu gura căscată.

— Voi face pașaportul pe numele unuia din angajații noștri care a plecat recent, făcu șeful stației.

— De acord. Acum, mergem.

Zece minute mai târziu, părăseau ambasada într-un Mercedes blindat cu geamuri fumurii, escortați de șase gărzi ale Marinei. Direcția, gara Leningrad. Malko număra secundele. Când ajunseră în parcare, în piața Komsomolskaia, îi zise Irinei:

— Așteaptă-ne în mașină.

El intră în gară, escortat de șeful stației și de doi soldați în civil.

Casetele erau pe peretele din fund, departe de trenuri. Malko privi în jurul lui și introduse cheia în broasca de la caseta numărul 28. Ușa se deschise și văzu o cutie mare care ocupa tot spațiul. O scoase chiar el și o dădu unuia din soldați.

— Hai! făcu el, uitând că vorbea cu un american.

Trei minute mai târziu, cutia era în portbagajul Mercedesului. Plecară. Lui Malko îi venea să cânte. Se întoarse spre Irina.

— Știi unde îți poți face fotografii de buletin la minut?

— Da, pe Sadovaia Spaskaia.

— O.K., ne ghidezi tu.

Ea se opri la un kilometru mai departe, în fața unui centru comercial.

— Așteptăm.

După zece minute, Irina se întorcea cu fotografiile de buletin.

— Mergem la consulat, făcu Malko dând fotografiile șefului stației. Veți face un pașaport imediat. Un pașaport de

serviciu. Va fi mult mai ușor la Serviciul de Imigrări.

Irina, albă ca varul, depășită, nu zise nimic. Când intrară în parcarea ambasadei, Malko se întoarse spre ea.

— Așteaptă-mă în mașină și mă întorc cu pașaportul.

*
* *

Malko îi întinse noul pașaport albastru Irinei, care se numea de acum Florence May, angajată a Departamentului de Stat.

— Ai o rezervare pentru cursa Lufthansa spre Frankfurt, mâine la 12.30, anunță el.

Ea păru înnebunită.

— Ce voi face de acum încolo?

— Nimic, zise Malko. Ne vom întoarce la *Kempinski* ca și cum am fost la plimbare. Apoi, nu ne vom mișca din hotel până mâine dimineață. Eu, nu am nici o rezervare.

— Voi pleca singură? Nu cunosc pe nimeni la Frankfurt. Nu am ieșit niciodată din Rusia.

Malko zâmbi.

— Nu-ți fie teamă. Vei fi primită acolo. Iar eu, voi veni cu zborul următor. Nu voi lua biletul până ce nu vei fi în siguranță, în avion.

— Trebuie să telefonez, zise ea.

— Spune-le că nu ai putut să-mi iei cheia, dar că o am încă la mine.

— Bine, zise ea, cu un zâmbet palid.

*
* *

Malko număra orele de la șase dimineața. Lângă el, Irina nu închisese ochii. Nu mai făcuseră nici dragoste. Prea stresant. Se îmbrăcară. Irina era foarte palidă. Malko o luă de braț.

— Bine. Vei merge până la tine acasă. Stai acolo puțin, apoi pleci înapoi, fără să-ți iei nici un bagaj. Ca și cum ai avut de făcut ceva. Apoi, iei un taxi și te duci la Șeremetievo II. Acolo, un prieten, cel pe care l-ai văzut ieri, te va aștepta

cu o valiză. Dacă pleci fără nimic, vei atrage atenția. Îți va da și un bilet. Apoi iei avionul. Bine?

— Bine!

— Atunci, ne vedem diseară la Frankfurt.

*
* *

Irina plecase de mai puțin de o oră când telefonul sună.

— Cineva vă așteaptă la recepție, domnule, anunță angajata.

Malko coborî. Brian King îl aștepta jos. Se urcară în mașină. Americanul era extaziat.

— Am aruncat o privire pe ceea ce este în cutii, zise el. Este jackpot-ul.

— Perfect, zise Malko. Vă însoțesc la aeroport, dar voi rămâne în mașină cât veți merge să-i dați valiza și biletul Irinei. Eu, voi pleca cu următorul zbor. Cum veți trimite documentele?

— Cu valiza diplomatică. După ce fotocopiem totul. Bineînțeles că nu sunt originale...

Birocrații erau extraordinari.

De această dată, nu mai era mașină de escortă, ci numai două gărzi. Ajunseră pe Tverskaia unde circulația era mai bună ca de obicei. Brusc, la intrarea pe bulevardul Leningradski, unde de obicei se mergea bine, se făcu din nou aglomerație. Timp de câteva minute, merseră în coloană, pe o singură bandă.

Malko își făcea griji pentru Irina care aștepta singură la aeroport. În cele din urmă trecură pe lângă locul blocajului. Un accident. Un enorm camion Kamaz lovise un taxi. Îl văzură, complet distrus, pe marginea șoselei. Cum Mercedes-ul lua viteză, Malko, cuprins de un presentiment, strigă șoferului:

— Oprește!

Soldatul se supuse. Abia se opri mașina că Malko sări afară și alergă spre locul accidentului. Brian King, uluit, strigă după el:

— Hei, ce s-a întâmplat? O să întârziem la aeroport!

Malko nu îl mai asculta, făcându-şi loc printre toţi gură-cască de pe trotuar. Un bărbat din care nu se vedeau decât încălţările şi, lângă, o femeie, uşor de recunoscut după părul blond lung care ieşea de sub cearşaful cu care era acoperită. O bătrână îşi făcu cruce când Malko ridică pânza..

Irina avea trăsăturile calme şi ochii deschişi. Albastrul lor era mai pal. Nu avusese timp să se sperie. Un fir de sânge îi curgea din gură, coagulat instantaneu de frigul pătrunzător.

Tehnoredactare computerizată: ***Mariana Radu***
Redactor: ***Maria Carp***

NOU!

Găsiți „Justițiarul"
și în România !

Gérard de Villiers
prezintă

JUSTIȚIARUL

ESCROCHERIE ÎN LAS VEGAS

de Don Pendleton

Tineretului

PREȚ 25 000 Lei

ISBN 973-597-238-7